

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

**Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemü welatan yekbin! Karkeren hemü welatan û gelen bındest yekbin!**

*Umut işçi sınıfının, köylülüğün,
emekçi sınıfların kendisinde...
Kurtuluşun anahtarı işçi sınıfının,
ve onun önderliğindeki köylülerin,
tüm emekçilerin elindedir!*

1985 yılını bütün dünyada emperyalist burjuvazi ve tüm gerici, ülkemizde faşist hakim sınıflar "umut tacirliği"nin bir dizi yeni örnekleri ile kapadılar.

**DONYA ÇAPINDA UMUT TACİRLİĞİ:
CENEVRE'DE ZİRVE ŞOVU!**

Uluslararası planda bu umut tacirliğinin 1985'e ait en büyük örneklerinden biri, kuşkusuz bu ayın sonunda Cenevre'de ABD emperyalistleri ile Rus sosyal-emperyalistleri arasında en üst düzeyde yapılan, Reagan ile Gorbaçev'i "buluş turan" zirve toplantısı; daha doğrusu ZİRVE ŞOV'u idi.

Bütün dünya emperyalist, burjuva, gerici basın ve yayın araçlarının proletaryaya ve halk yığınlarına "silahsızlanma ve barış" için bir "umut", "ileriye atılmış bir adım", "zafer" vb. olarak adlandırdığı bu zirve toplantısı, bütün emperyalist büyük güçler arasında kıyasıya süren, etki ve nüfuz alanlarını genişletme, dünyayı yeniden paylaşma dalasının üzerini örtme; ABD emperyalistlerinin, Rus sosyal-emperyalistlerinin, ama yalnızca onların değil, tüm emperyalist büyük güçlerin bugün aktüel olarak dünyanın çeşitli ülkelerinde halklara karşı doğrudan, ya da dolaylı olarak sürdürdükleri, içinde yer aldıkları, kendi çıkarları doğrul-

tusunda yararlandıkları, kışkırttıkları, kullandıkları bir dizi gerici-yağmacı aktüel savastaki sorumluluklarını ve suçlarını gözlerden gizleme; harıl harıl yeni bir dünya paylaşım savaşına hazırlananların, kendilerini barış yanlısı gösterme esas amacına hizmet eden bir gösteri idi.

Bu gösteride ABD emperyalizminin ve Rus sosyal-emperyalizminin bugünkü en yetkili siyasi temsilcileri bir kez daha kendilerinin ne kadar BARIŞ YANLISI olduklarını açıkladılar! Emperyalizmin savaşız olamayacağı gerçeğini gözlerden gizleyerek, BARIŞ üzerine timsah gözyaşları döktüler! Barış üzerine büyük yük nutuklar atıldılar, barış üzerine kadeh tokturdular!

Bir zamanların Hollywood'unun ikinci sınıf aktörlerinden —ama McCarthy döneminde cadı kazanları kaynatılırken, anti-komünist haçlı seferinde gammadık rolünde baş rol oynayan—şimdinin ABD başkanı ... Ne günlere kaldık! .. bay Reagan ve eşi; Kruşçev okulundan yetiştirme has revizyonist şeflerden Gorbaçev ve eşi ile "insani olarak yakınlaşmış"lar! Birbirlerinin "insan olduklarını görmüşler"! Emperyalist, burjuva, gerici basının "zirvenin en önemli başarılarından biri" olarak niteledirdikleri bu "olay", işçi sınıfına ve halklara "dünya barışının korunmasında önemli bir

Reagan ve Gorbaçev'in sözünü edip, üzerine şampanya kadehlerini tokuşturdukları barış, işte böyle bir "barış"tır. Onların barışı gerçekte, her an dünyayı yeniden paylaşmak için yeni bir dünya savaşı, evet nükleer silahlarla sürdürülecek bir genel savaş ihtimalini, ve tehlikesini de içinde barındıran; **şimdilik bazı emperyalist-sosyal-emperyalist metropollerini dışta tutan, yerel gerici, karşı-devrimci savaşlar yol arkadaşı olan, bütün emperyalist büyük güçlerin harıl harıl bir genel savaş hazırlığı içinde bulunduğu emperyalist barıştır.** Ve işte böyle bir barış üzerine görüşmelerin bile zafer olarak kutlandığı bir dünya sözkonusudur.

Bu barışın, işçi sınıfının, ezilen halkların, tüm dünya emekçilerinin özlemini duyduğu barış olmadığı; bu dünyanın bugün işçi sınıfının, ezilen halkların, emekçilerin dünya sı olmadığı açıktır!

İşçi sınıfının ve emekçilerin yepyeni bir dünyaya ihtiyacı vardır! Emperyalist-sosyal emperyalist burjuvazinin ve onun gerici suç ortaklarının yok edildiği bir dünya! İşçi sınıfının ve onun müttefiklerinin, devrimin düşmanları üzerinde kesin diktatörlüğünün hüküm sürdüğü; "Herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre" şiarına uygun örgütlenmiş; "Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" şiarına uygun toplumu yaratmak için devrimi sürdüren bir dünya!

İşçi sınıfının, ezilen halkların, emekçi yığınların özlemini duydukları barış, ancak böyle bir dünyada gerçek anlamda garanti altına alınabilir. Ve böyle bir dünya için **SAVAŞMAK, emperyalistleri ve sosyal-emperyalistleri, tüm gerici DEVRİMCİ SAVAŞLARLA yerle bir etmek gerekir!** Emperyalist dünyada barış için gerçek mücadele, **PROLETER DÜNYA DEVRİMİ** için mücadelenin bir parçası ve ona bağlı olarak ele alınmak zorundadır. Umut tacirleri ne kadar gösteri yaparsa yapsın, gerçek anlamda dünya barışı ancak ve yalnız proleter dünya devriminin ürünü olabilir, ve mutlaka olacaktır da!

ÜLKEMİZDE UMUT TACİRLERİNİN BAZI MALLARI

Dünya çapında öncelikle barış satıcılığı konusunda yoğunlaşan umut tacirliği; her ülkede ülkenin durumuna, özelliklerine, halk yığınlarının umut ve özlemlerine uygun olarak bir dizi başka konularda da kendini gösteriyor.

Mesela ülkemizde işçi sınıfının, köylülerin, emekçi halkın giderek artan hoşnutsuzluğunun, faşist düzene karşı bir patlayışa dönüşmesini engellemek amacıyla, hakim sınıfların elinde bir dizi umut şekeri var. Hakim sınıfların kendi aralarında da çelişmeleri olan

değişik siyasi temsilcileri; şu andaki konularına uygun olarak değişik umut şekerlerini halk yığınlarına sunuyor; onlarla yığınları avutmaya çalışıyor.

Cunta markalı Üzal hükümeti yığınları öncelikle "enflasyon düşecek" vb. **ekonomik** düzelme vaatleri ile avuturken; hakim sınıfların bugün devlet iktidarı içinde yeterli temsil edilmedikleri nedeni ile rahatsızlık duyan bazı muhalif siyasi temsilcileri ise bir yandan ekonomik taleplere, bir yandan da **siyasi demokrasinin** bir dizi talebine sahip çıkar görünerek, yığınların muhalefet potansiyelini kendi potalarında eritme hazırlıkları içinde bulunuyor.

Buna en açık örnekler son dönemde hakim sınıfların muhalif bütün siyasi temsilcilerinin büyük gürültü ile sahiplenmeye başladığı "Genel Af", "İşkenceye son!", "İşkenceciler cezalandırılmalı" vb. taleplerdir. Siyasi plan da geniş yığınların talepleri olan bu talepler, şimdi hakim sınıfların siyasi sözcülerinin bir bölümü tarafından "hararet"le savunmaya, bu konularda büyük kampanyalar düzenlenmeye başlandı. Dünün işkencecibaşları, karşımıza "İşkence insanlık suçudur" (Bunu MHP'nin bir çeşit devamı olan MÇP'nin başkanı söylüyor!), "İşkence insanlık suçudur. Eğer bizim dönemimizde olmuş ise, sorumlusu bizizdir!" (Bunu Demirel söylüyor) vs. teraneleri ile çıkıyor karşımıza! Ve onların bu tavırlarında bir dizi "sol"cu!!! olumluluk buluyor, demokrasi keşfediyor! Ne diyelim? Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri bu gibi "solcu"lardan yakasını kurtarmadıkça, daha çok çekeceği vardır. Bu gibi "solcu"lardır işçi sınıfı ve emekçileri hakim sınıfların kuyruğuna takan, objektif olarak onların kendi arasındaki iktidar dalaşının yedek gücü haline getiren.

Eğer bugün Demireller "İşkenceye karşı bayrak açıyorsa"... eğer bugün cuntanın baş des tekçilerinden Şevket Yılmaz önderliğindeki Türk-İş "EkmeK-Barış-Özgürlük" sloganları altında onbinlerce kişinin katıldığı mitingler düzenlemek zorunda kalıyorsa, bundan hiç kimse bunların "demokratlaştığı" sonucunu çıkaramaz. Hayır! Olan yalnızca şudur:

Türkiye işçi sınıfına, Türkiye halklarına yıllardır uygulanan —ve ancak süngü zoru ile, tank paletleri gölgesinde uygulanabilir olan— ekonomik politika sonucu yığınların ekonomik ezilmişi —bundan sonrası olamaz— bir noktaya gelmiştir. İşçi sınıfının, emekçi yığınların yoksullaşması sürecinde artık öyle bir noktaya varılmıştır ki; hoşnutsuzluğun dile getirilmesini süngü zoru ile de bütünüyle engellemek çok zordur. Ve bu noktada daha yüklenilirse, bir patlama muhtemel hale gelmiştir.

Hakim sınıfların bugün siyasi iktidarı elinde bulunduran siyasi temsilcileri, cunta

ve özal hükümeti; bu gelişmeler karşısında, yuguladıkları ekonomik-politikada bazı ufak-tefek rötuşlar yapma; bu arada da ara seçim yılı olan 1986'da yığınları kısa süreli avutacak "kemer gevşetme" tedbirleri alma hesapları içindedir. Diğer yandan bunlar siyasi demokrasi talepleri konusunda da, radikalleşmeyi engellemek amacı ile, "tencerenin kapağını biraz aralama" politikası gütmeye başlamıştır. Bunlar hakim sınıfların "muhalif siyasi temsilcilerinin" koz olarak kullandığı "af", "işkence" vb. konularda da bu silahları da onların elinden almaya çalışan bir siyaset izlemeye çalışmaktadır.

Hakim sınıfların muhalif siyasi temsilcileri ise, en sağından en "sol"una, MÇP - MDP' sinden, RP-DYP'sinden, SHP'sine, DSP'sine kadar ortak bir hesap içindedir: Cuntanın ve onun özal hükümetinin halk yığınları içinde yıpranmışlığından yararlanmak; halk yığınlarına kendilerini alternatif olarak göstermek. Onların tümünün bugün geniş yığınların bir dizi ekonomik ve demokratik talebine sahip çıkmasının, daha doğrusu çıkar görünmesinin temel sebeplerinden biri, iktidar dalaşında, bugünkü hükümetin icraatından hoşnut olmayan emekçi yığınları kendilerinin iktidara gelebilmesinde kaldıraç olarak kullanmak istemeleridir. Yine hepsinin ortak hesabı, yığınların radikalleşmesini engellemektir. Tabii ki her birinin yığınları kendi peşlerine takmak için kullandıkları sloganlar, araçlar, vb. öncelikle bunların seslendiği tabana göre değişiklikler göstermektedir, ama hepsinin birleştiği bir ortak nokta vardır: Çıkış noktaları bugünkü siyasi iktidara karşı yığınların hoşnutsuzluğu, ve tepkisidir.

Bu hoşnutsuzluk ve tepkiler, Türkiye'de son yıllarda iyice gelişen lotaryalarla, milyara varan piyango çekilişleriyle; yığınları 12 Eylül öncesi "anarşi öcüsü" ile korkutma dema-

gajileriyle; Bay Başbakanın bilmem hangi terziden mi giyindiği gibi çok önemli!!! siyasi tartışma şaklabanlıkları ile; kısa süreli umut şekeri dağıtan "seçim ekonomisi" ile, "dış düşmana karşı milli birlik" çağrıları vs. vs. ile saptırılmaya çalışılsa da, giderek büyümektedir ve büyüyecektir. İşte bu büyüyen potansiyelle devrimci çıkış yolunu göstermek; yığınların potansiyelinin hakim sınıfların muhalif şu ya da bu kanadının oyuncağı haline gelmesini engellemektir görev. Bu bağtıda, son dönemde gelişen iki tartışmada kısaca tavır takınmak gerekli görülüyor.

DİN: UMUT DEĞİL, EZİLEN YIĞINLARI UYUTMAK İÇİN AFYON!

Ülkemizde geçim yükü gün geçtikçe ağırlaşan; çevresindeki ahlaki çöküntüyü gören ve çıkış yolu arayan bilinçsiz yığınlar için var olan bir dizi umut kapısından biri de dindir. Özelikle 1980 12 Eylül askeri faşist operasyonu sonrasında Faşist cuntanın doğrudan karşısına almadığı din temelindeki örgütlenmeler, örgütlü yapılarını sürdürdüler. İlerici-devrimci propagandanın-ajitasyonun ve örgütlenmenin tüm legal imkanlarının süngü zoruyla bütünüyle yokedildiği şartlarda, ırkçı-faşist-Kemalist ideoloji ve örgütlenmelerin yanında yığınlara ulaşabilen ve resmi cunta siyasetinden değişik bir akım olarak yaygınlaşma imkanı buldular.

Gittikçe ağırlaşan geçim yükü, buna bağlı olarak gelişen ahlaki çöküntü, bunlara karşı duyulan tepki ve çözümsüzlük; İran devrimi sırasında belirli bir çekicilik kazanan, ve geniş propaganda imkanı bulan Pan-Islamizminyoğun propagandası ile birleşince, özellikle yığınların geri bilinçli kesimleri içinde dine yönelmeyi, onu umut olarak görmeyi, yer yer tarihi olarak miyadını doldurmuş "şeriat düzeni"ne duyulan özlemleri artırdı, artırıyor. Ve bu hareket giderek daha örgütlü bir hal almaya başlıyor.

Dini ancak kendilerinin kullanacağı bir araç olarak gören kemalist/faşistler kendi kontrolleri dışında gelişen bir din temelinde örgütlenmeden duydukları rahatsızlığı son dönemde yeniden açıkça dile getirmeye başladılar.

1985 sonlarında ülkemizde askeri faşist cuntanın şimdi siviller giyinmiş —seçilmiş! Cumhurbaşkanı— şefi Evren'in "irtica"ya karşı konuşmaları ile, bir "irtica vardır/yoktur" tartışması başladı.

Bugün bizzat kendileri ırkçı-faşist-Kemalist tipte bir gericiliğin temsilcileri olanlar, yani kendileri de tarihsel olarak gerçekte misyonunu tamamlamış, zamanını doldurmuş gericici bir ideolojinin-siyasetin-düzenin temsilcileri olanlar; tarihi olarak kendilerine göre daha geri bir düzenin propagan-

Türk-İş 22 Şubat İzmir mitingi...
Şimdilik işçi sınıfı kontrol altında... Ama gün gelecek zincirler kırılacaktır!

dasını yapanları, o temelde örgütlenenleri "gerici"likle damgalayıp, böylece kendileri ne "gericiliğe karşı savaşçı" süsü veriyor - lar.

Evet, Türkiye'de "şariat düzeni" isteme te melinde, özellikle 1980 12 Eylül sonrasında gözle görülür bir gelişme gösteren bir ör gütlenme vardır. Bu örgütlenmenin sosyal da yanağı, faşist düzenin ezdiği, bu düzenle hem fikir olmayan, çıkış yolu arayan yığınların geri bilinçli kesimleridir. Emekçi yığınlar da varolan sömürüye karşı olma, haksızlığa karşı olma gibi eğilimler, hakim sınıfların birtakım siyasi sözcüleri tarafından din ça tısı altında toplanmaya çalışılıyor.

Ama dinin kendisi gerçekte sömürüyü, hak sızlığı sürdürmenin ideolojisiidir. O yığınla rın kurtuluşunun değil, avutulmasının, uyutul masının bir aracıdır. Yığınlar herşeyin "Al lahtan geldiğine" inandırılarak pasifize edil mekte; varolanı değışmez görme doğrultusunda eğitilmekte, herşeyin düzeleceğı "öbür dünya" ile avutulmakta, böylece gerçek tek dünyada, gerçek kurtuluş mücadelesinden alıkonulmakta dır. Dinin gerçek fonksiyonu budur.

Dincilerin önderliğini ele geçirdiğı "dev rim"lerin sonucunun halk yığınları açısından ne olduğunun son açık örneklerinden biri İran dır! Halk yığınları açısından Şah mı, Humey ni mi tercihinin, kırk katır mı, kırk satır mı biçiminde bir tercih olduğu açık bir ger çektir.

DSP VE DYP'İNİN "YENİ ANAYASA" ÖNERİSİ... BİR BAŞKA "UMUT ŞEKERİ"

Ocak ayı ortasında, DSP ve DYP kurmayları ye ni bir umut şekeri sürdüler piyasaya. DYP'ye göre "milli", DSP'ye göre "ulusal" bir uzlaş ma formülü bulundu. Bu uzlaşma formülüne gö re, "demokrasiden yana güçler" —bundan ta - bii ki yalnızca komprador patronların ve top rak ağalarının emperyalizme bağımlı düzenini ilke olarak kabul edip, o düzen çerçevesi i- çinde bir "demokrasi"yi savunanları anlıyor lar— önce ayrı ayrı yeni anayasa taslakları hazırlayacaklar; ardından bu taslaklar üzeri ne yapılan tartışmalar sonucu ortaya ortak bir anayasa taslağı çıkacak.

Sonra bu taslak —şimdiki cunta Anayasa - sına alternatif "demokratik"!!! anayasa tasla ğı— ile ilk genel seçimlerde halkın karşısı na çıkılacak, ve bu Anayasa taslağı temelinde halk yığınlarından oy, ve Anayasayı değış tirme yetkisi istenecek!

DSP ve DYP kurmayları bu planı ortaya ata lı beri, hakim sınıfların bütün lotaryacı-bo yalı basını bunu tartışıyor. Tartıştıkları o lurluğu/olmazlığı; DYP ile DSP'nin gerçekten bir anayasa taslağı metni üzerinde anlaşılma şamayacağı, anlaşmalar buna çoğunluk sağla yıp sağlayamayacakları vb. soruları.

Ve bir dizi "sol"cu!!! da DYP ve DSP 'nin bu "demokrasi mücadelesi"ne alkış tutuyor.

Bu tescilli demokrasi düşmanlarının uzlaşma - sını "demokrasi için mücadele" olarak adlan dıranlar işçi sınıfının-emekçilerin düşmanı - dır!

Bu "sol"cuların bir ucunda Rus sosyal-em peryalizminin uşaklığı görevini üstlenmiş o lan TKP ve onun başını çektiğı "Sol Birlik" bulunuyor. TKP (Daha doğrusu TKP'nin "Atı lım" kanadı) "ABD ve diktatörlük durdurulma lıdır" şiarını atıp, "Ülkemizin demokrasiye DÖNMESİ"ni talep ediyor. ("Atılım" S.24/166 15 Aralık 1985) TKP Merkez Komitesi 25 Ocak tarihli açıklamasında diğerlerinin yanında şu tespitleri yapıyor:

"Bugün Türkiye'de ülkenin geleceğinden so rumluluk duyan herkesin tutumunu gözden ge çirmesini gerektiren gelişmeler oluyor. Po litik olayların gelişmesi hızlanıyor. BU GELİŞMELER BEKLE GÖR POLİTİKALARININ TER - KEDİLMESİNİ, AKTİF TUTUM ALINMASINI GEREK TİRİYOR.

BU GELİŞMELERİN BAŞINDA TÜRK-İŞ'İN Mİ - TİNG KARARI VE YASAL MUHALEFET PARTİ - LERİNİN DİKTATÖRLÜK REJİMİNE KARŞI DEMOKRASİ İÇİN İŞBİRLİĞİ ÇABALARI - NI SOMUTLAMALARI GELİYOR.

...
Muhalefetin sıralarındaki farklı hatta kar şıt konumlardaki politik güçler diyalek - tik bir biçimde birbirinden etkilenmekte ve birbirini daha çok dikkate almaktadır.

...
"DYP ve DSP'nin Anayasa değışiklikleri na sıl bir içerikte olacak, DYP Marksistle rin özgürlüğüne hayır diyor, DSP kendi dı şındaki sola duvar çekiyor, SHP parlamen toya umut bağılıyor" diyerek bekleme duru munda kalmak yapılabilecek en büyük yan lıştır." (Atılım S.3/169, 1 Şubat 1986)

"Yasal muhalefet partileri" dedikleri i- çinde en azından DSP-DYP ve SHP'ye "diktatör lük rejimine karşı demokrasi için işbirliği" payesi veren TKP, bu durum karşısında "aktif siyaset" talep ediyor!!! TKP'nin bugün yaptı

ğı, "diktatörlük" ile "demokrasi"yi karşı karşıya koymak; bütün revizyonistlerin ve burjuva ideologlarının en baştan itibaren yaptıkları; Marksistlerin, sahtekarlığını en başından itibaren teşhir ettikleri bir sahtekarlıktır. Sorun "diktatörlüğe" karşı "demokrasi" mücadelesi değil; emperyalizme bağımlı halk kim sınıfların işçiler, köylüler, tüm emekçiler üzerindeki faşist diktatörlüğüne karşı; işçilerin-Köylülerin halk düşmanları üzerindeki Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü için mücadeledir! Ve Marksizm adına konuşan ve sorunu böyle koymayanlar sahtekardır; işçi sınıfının ve emekçi yığınların düşmanıdır! TKP'nin talep ettiği "aktif tutum"a gelince, oda şöyle:

"Burjuva muhalefet partileri içinde DAR DE MOKRASI ANLAYIŞLARININ, öznel kısır hesapların varlığına TKP elbette gözlerini yumuyor. Ama bunların varlığına şaşırıyor. ANCAK DEMOKRATİK İŞBİRLİĞİ İÇİN AKTİF ÇABA HARCAYARAK BU TÜR OLUMSUZLUKLAR AŞILABİLİR.

...
Anayasanın nasıl olacağı kimsenin tekelinde değildir. Marksizme açık olup olmayacağına karar verecek olanlar da iki partiden ibaret olmayacaktır. YETER Kİ BİZ MEYDANI BOŞ BIRAKARAK KENDİ ELLERİMİZLE BÖYLESİ BİR TEKELCİLİĞE YOL VERMEYELİM.

BUGÜNÜN SORUNU (Devrim zaten mümkün olduğunu göre... Değil mi efendim!? -BN) adına ister ERKEN SEÇİM, İSTER YENİ SEÇİM DENİLSİN, SEÇİM İSTEMİNİ YÜKSELTMEK VE SEÇİMLERİN, ANAYASA TARTIŞMALARININ DAHA ÖZGÜR BİR ORTAMDA YAPILMASININ KOŞULLARINI HAZIRLAMAK İÇİN ÇALIŞMAKTIR.

...
TKP, DAHA ÇOK ÖNCEDEN GELİŞMEYE BAŞLAYAN DYP, SHP, RP ARASINDAKİ FİİLİ İŞBİRLİĞİNİ, SON OLARAK YENİ ANAYASA VE YENİ SEÇİMLER İÇİN DYP VE DSP'NİN SOMUT İŞBİRLİĞİNİ, 141-142-163. MADDELERE, İŞKENCELERE KARŞI ÇIKAN, GENİŞ DÜŞÜNCE ÖZGÜRLÜĞÜNÜ SAVUNAN SHP'NİN BU ÇABALARINI, TÜRK-İŞ'İN YENİ ANAYASA İÇİN GİRİŞİMLERİNİ, MİTING KARARINI, ÖZELLİKLE İŞÇİLERİN AÇIKLADIĞI YİĞİNSAL EYLEMLER VE GENEL GREV İSTEKLERİNİ AKTİF DES TEKLİYOR. TKP AYNI ZAMANDA HERKEŞİ GELİŞMELERİN BU ÖNEMLİ VE KRİTİK DÖNEMİNDE SORUMLU VE ETKİN TUTUM ALMAYA ÇAĞIRIYOR. DEMOKRASI İÇİN KARARLI BİR MÜCADELE VERMEYE HAZIR HER POLİTİK GÜÇ, İŞÇİ SINIFIMIZ ADINA (SİZ "RUS SOSYAL-EMPERYALİZMİNİN UŞAKLARI OLAN BİZ İFLAH OLMAZ REVİZYONİSTLER ADINA" OKUYUN! -BN) TKP'NİN SAHSINDA GÜVENİLİR BİR BAĞLAŞIKLIK BULACAKTIR."

İşte TKP'nin önerdiği "aktif tutum" bu! "Demokrasi için tutarlı mücadele vermeye hazır" "diktatörlük karşıtı" güçler... yani DSP-DYP, SHP, evet RP vb. de TKP'de "güvenilir bir bağlaşıklık"; TKP'nin bugünkü gerçek gü-

cünü ele aldığınızda, 'güvenilir bir haydulanlar' tezahüratçısı!!! bulacak! Yalnız tabii TKP'nin "demokrasi yanlısı" olarak adlandırıldığı güçler TKP'ye "komünist" filan deyip onu bu mücadeleden dışladığı için biraz ayıp ediyorlar!!! Onun için onlar da biraz "sorumlu" davranmalı!!! TKP'nin söylediğinin açık Türkçesi bu!

TKP bir başka yazısında, TKP'nin; ama şimdiki sahte T"K"P'nin değil, gerçek TKP'nin kurucusu Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının Kemalistlerce hunharca katledilmesinin 65. yıldönümü için yazdığı bir yazıda şöyle diyor:

"65 YIL ÖNCEKİ TOPLU CİNAYET, İLERLEMENİN İKİ TEMEL GÜCÜ OLAN KOMÜNİSTLERLE KEMALİSTLER ARASINA KAMA SOKTU. ANTI-EMPERYALİST HAREKETİN İKİ TEMEL GÜCÜ ARASINDAKİ KARŞILIKLI GÜVENSİZLİK KÖROKLENDİ. BUNDAN YALNIZ GELİŞMESİ ENGELLENEN KOMÜNİSTLER DEĞİL, KONUMLARI GİTĞİDE GERİLEYEN KEMALİST HAREKET DE ZARAR GÖRDÜ. KAZANÇLI ÇIKAN İŞE YALNIZCA EMPERYALİZM VE YERLİ GERİCİLİK OLDU.

...
65 YIL ÖNCE KOMÜNİSTLERE KARŞI İŞLENEN BU TOPLU CİNAYETTEN BUGÜN ÜLKEMİZDE DİKTATÖRLÜĞE KARŞI DEMOKRASİYİ KAZANMA SAVAŞI VEREN BÜTÜN GÜÇLERİN ÇIKARACAKLARI DERSLER OLMALIDIR. EĞER ÖTEKİ DEMOKRASI VE BAĞIMSIZLIK GÜÇLERİ KOMÜNİSTLERE KARŞI ÖNYARGI LARDAN KURTULMAYI VE KOMÜNİSTLERLE ULUSAL DEMOKRATİK ÇIKARLAR İÇİN İŞBİRLİĞİNİ GERÇEKLEŞTİRMEYİ BAŞARAMAZLARSA, CUMHURİYETİN YİTİRİLEN KAZANIMLARININ GERİYE ALINMASINDA, ÜLKEMİZİN ÖNÜNDE EGEMEN DEMOKRATİK BİR GELİŞME YOLUNUN AÇILMASINDA KALICI BİR KATKIDA BULUNAMAYACAKLARDIR." ("Atılım" 2/168, 15 Ocak 1986)

Bütün bunlardan sonra, bizi merak içinde bırakan bir tek konu kalıyor: Bugün ırkçı-faşist-Kemalist ideoloji ve politikanın en tutarlı sürdürücüsü konumunda olan Evren'e TKP acaba neden "Komünistlerle ulusal demokratik çıkarlar için işbirliğini gerçekleştirme" çağrısı yapmıyor da, cepheyi şu anda cunta-dışı güçlerle sınırlandırıyor??? TKP'li "dostlar" gerçekten sorumlu davranmalı!!!

TKP'nin bu kanadına karşı "ardıcıl bir savasım" yürüten!!! "İşçinin Sesi"nin bu gelişmeler karşısında takındığı tavırda bir derdi var; o da "Uzlaşma rüzgarları kalıcı olamaz". "İşçinin Sesi" de aynı lotaryacı-boyalı basının bir kesimi gibi, sorunu "olur-olmaz" sorunmuş gibi tartışıyor. Ama onlar için faşizm zaten çözülmüştür! Ve bu "uzlaşma rüzgarları" da bu çözülüşün bir başka ifadesidir. vb. (Bkz. İşçinin Sesi 294, "Uzlaşma rüzgarları kalıcı olamaz" başlıklı yazı)

DSP-DYP'nin "demokrasi mücadelesi"ne alıkış tutan "sol"cuların bir diğer ucunda, "Demokratik bir Anayasa için mücadele bugününün te

mel talebidir. Bu talep için mücadele eden herkes solcudur" ("Milliyet" 17 Ocak) diye rek, yeni yetme "sol"cu "Rahşan Ecevit" in bile tepkisini çekecek kadar "açıksözlü" kaşarlanmış revizyonist Doğu Perinçek bulunuyor.

Alkışçı "sol"cuların göbeğinde ise "asker sel", "ceberrut" (Aybar); "elitçi" (Dev-iş -çi/Yönelim-Yeni Gündem) düzene karşı, "sivil demokrasi"yi savunan Yeni Gündemciler; bir zamanların Devrimci Yol/işçi'cilerinin bir bölümü vs. var. Bunların soruna nasıl yaklaşımlarına iyi bir örnek, Murat Belge'nin "Yeni Gündem" in 39. sayısında yayınlanan "Ulusal Konsensus" başlıklı yazısı.

Murat Belge büyük bir açık yüreklilikle, "Toplumsal bir mutabakata dayalı bir Anayasa'nın gerekliliğine inandıkları" nı, bugün bunun "Solun en önemli sorunu" olduğunu belirtiyor. Ve DYP'nin getirdiği anayasa önerisinin "halihazırdaki solun getirebileceği Anayasa önerisinden geri olmadığını" açıklıyor. Ne diyelim? Mübarek olsun!

Bizim derdimiz, işçi sınıfı ile burjuvazi arasında; köylü yığınları ile toprak ağalığı kurumu arasında; tarım işçileri, yoksul köylülerle, köy zenginleri arasında, emekçilerle, ezilenlerle, sömürenler, ezenler arasında; ezen ulusun hakim sınıfları ile, ezilen Kürt ulusu, ve ezilen milliyetler arasında.. vb. konsensus aramak değil. Böyle bir mutabakatın olabileceğini savunanlar, sınıf gerçeğinden hiçbir şey anlamamış olanlardır.

ÜLKEMİZDE DEMOKRASİ İÇİN MÜCADELEYİ, ASKERİ FAŞİST CUNTAYA KARŞI MÜCADELE İLE EŞİTLEMELİK (kaba reformizm), YA DA İKİNCİYİ DEMOKRASİ MÜCADELESİNİN ESAS UNSURU, MERKEZİ HALİNE GETİRMEK (çeşitli biçim ve tonlarda inceltmiş reformizm) bütün bu "sol"cuların, ve evet bütün oportünist-revizyonist cephenin ortak noktası. Ve bu ortak noktayı terk etmeyenler, onunla köklü bir kopuşu gerçekleştirmeyenler —niyetleri ne olursa olsun— son çözümlemede HAKİM SINIFLARIN TEMSİLCİLERİNİN BİR BÖLÜMÜNÜN SAHTE DEMOKRASİ MÜCADELESİNİN YEDEK GÜÇLERİ olarak hareket etme durumundadırlar.

SORUNUN ÖZÜ ŞUDUR: TÜRKİYE'DE DEMOKRATİK BİR ANAYASA, ANCAK İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN SONUCU OLARAK ORTAYA ÇIKACAK OLAN; İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN SİLAHLI GÜCÜNÜN YARATACAĞI BİR ANAYASA OLABİLİR.

BAŞARILI BİR HALK AYAKLANMASININ ÜRÜNÜ OL MAYAN, İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN SİLAHLI GÜCÜNE DAYANMAYAN, İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN DEVRİMCI DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜK ORGANLARININ UYGULANMASINI GARANTİ ALTINA ALMADIĞI BİR ANAYASA'NIN

- "İŞÇİLERE VE TÜM EMEKÇİLERE TAM BİR ÖR GÜTLENME HAKKI"

- "MİLLETLERE AYRILMA HAKKI, TÜM MİLLİ YETLERE HAK EŞİTLİĞİ"

- "İŞÇİ SINIFI VE TÜM EMEKÇİLERE EKŞİK -

SİZ SİYASİ DEMOKRASİ VE ÖZGÜRLÜK"

- "TÜRKİYE'NİN TAM BAĞIMSIZLIĞI"

- "BÜTÜN FEODAL ARTIKLARIN KÜKTEN TASFIYESİ" VB. GİBİ

TEMEL DEMOKRATİK TALEPLERİ GERÇEKLEŞTİRMEK A MACI İLE ANAYASA HÜKÜMÜ HALİNE GETİRMESİ MÜMKÜN DEĞİLDİR!

Hal böyle olduğundan, DYP ve DSP'nin olası bir anayasa taslağı, gerçek anlamda demokratik bir anayasa taslağı değil, olsa olsa askeri faşist cunta anayasasına karşı, onun iyice kısıtlandığı ve ortadan kaldırdığı birtakım burjuva hak ve özgürlükler konusunda biraz daha "ıvımlı" olan sahte demokratik bir anayasa taslağı olacaktır.

O halde bütün bu gürültülü Anayasa tartışmasının fonksiyonu nedir?

Bu tartışmanın gerçek fonksiyonu, onu başlatan DSP-DYP açısından bir yanı ile kendilerini halk yığınlarına, askeri faşist cuntaya karşı, geçmişten ders çıkarmış, akıllanmış "demokrasi havarileri" ve böylece alternatif olarak sunmak; diğer yanı ile uzun süreçte halk yığınlarının radikalleşmesini, devrimcileşmesini engellemek, yığınları reform sınırları içinde hapsedmektir. Başını DSP-DYP'nin çektiği "demokratik anayasa" tartışması, halk yığınlarını uyutmak için yeni bir umut şekeri, ve halk yığınlarını hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşında bir kaldıraç olarak kullanmanın bir aracıdır. Bu tartışma karşısında komünist "aktif tutum", bu gerçekleri bütün çıplaklığı ile, imkanlar ölçüsünde en geniş biçimde ortaya koymak, bu tartışmaya bu içerikle müdahale etmektir. "Aktif tutum" aktif kuyrukçuluk değildir!

İşçi sınıfı, köylülük, ve tüm emekçi yığınlar açısından "umut" ve "kurtuluş" emperyalizmin uşaklarının, şimdi sivil elbiselere bürünmüş askeri faşist cunta biçimindeki iktidarına alternatif olarak sunulan, yine emperyalizmin uşaklarının sivil, daha ince örtülerle örtülmüş, biraz daha "parlamentarist" bir faşist, ya da yarı-faşist diktatörlüğü değildir.

İşçi sınıfı, köylülük ve tüm emekçi yığınlar açısından bir tek gerçek kurtuluş yolu vardır:

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE, EMPERYALİZME BAĞIMLILIK ZİNCİRİNİ KOPARIP ATACAK, BÜTÜN FEODAL KALINTILARI RADİKAL BİR ŞEKİLDE TASFIYE EDECEK OLAN; KÜRT ULUSUNUN AYRILMA HAKKINI ÖZGÜRCE KULLANABİLECEĞİ ŞARTLARI YARATACAK; TÜM MİLLİYETLERE TAM HAK EŞİTLİĞİNİ GARANTİ ALTINA ALACAK OLAN, EKŞİKSİZ SİYASAL DEMOKRASİ VE ÖZGÜRLÜĞÜ GERÇEKLEŞTİRECEK OLAN, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN KURULMASI, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ŞARTLARINDA SOSYALİZMİN İNŞASI, KOMONİZME İLERLEMENİN YOLUNU AÇACAK OLAN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

Ve bu devrim için umut yalnızca işçi sınıfı

Bütün devrimcilere sesleniyoruz! PKK ile, bir bölümü karşı-devrimci, bir bölümü devrimci »sol« gruplar arasındaki çelişmelerin şiddet yöntemleriyle »çözülmesine« karşı çıkalım! Çatışmaların sürdürülmesini, »kan davası« yaratılmasını engellemek için elimizden geleni yapalım! Doğru ideolojik mücadele yöntemlerini hakim kılalım!

2 Kasım 1985'de, PKK'nın daha önce hakkında ispatsız bir şekilde "provokatör" tespiti yaptığı eski PKK yöneticilerinden Semir (Çetin Güngör), İsveç'te "Sol Birlik" üyesi PKK'nın (Kürdistan Öncü İşçi Partisi) 10. kuruluş yıldönümü dolayısı ile yapılan bir toplantıda, silahlı bir saldırıya uğrayarak öldürüldü.

PKK, Avrupa Temsilciliği adına Ocak 1986'da çıkarılan bir bildiriye, bu cinayeti "İsveç'te kahraman bir yurtseverin, provokasyonun beynine sıktığı kurşun" olarak; Semir'in parçalanmış kafatasını ise "Kemalizmin kafatası" olarak adlandırarak, bu cinayeti savundu, siyasi sorumluluğunu üstlendi.

PKK daha önce Haziran 1984 tarihli, Sores imzalı bir yazıda (Serxwêbun, sayı 30; bkz. Bolşevik Partizan Nr. 18, "PKK içindeki son gelişmeler ve buna karşı tavırlar üzerine ilk düşünceler" başlıklı yazı), geldiği noktada PKK'nın çizgisini doğru bulmadığını açıklayan, 18 Mart 1984 tarihli bir yazıda PKK'yı özellikle parti-içi demokrasiyi işletmediği noktasında, eleştiri getireni öldürmeye kadar varan şiddet uygulandığı noktasında eleştiren, ve PKK yönetimine karşı mücadele edeceğine açıklayan Semir'i, hiçbir somut karşı-devrimci eylemi gösterilmeden (Biz PKK'dan ayrılmayı, onda yanlış görülen şeylere karşı tavır takınmayı, eleştiri getirmeyi vb. karşı-devrimci bir eylem olarak görmüyoruz), "halk düşmanı", "kan emici Drakula" olarak adlandırmış, ve onu açıkça Türk hakim sınıflarının safında, onların ajanlığını yapan, Evren ile bilinçli işbirliği içinde bulunan bir provokatör olarak ilan etmişti.

Biz, PKK'nın ispatsız iddialarla, kenden ayrılan bir kişiyi "ajan" ve "provokatör" ilan etme tavrını kökten red ve mahkum etmiştik.

Bizim için, Semir'in öldürülmesi olayı, "kahraman bir yurtseverin, provokasyonun beynine kurşun sıkması" değildir. Çünkü Semir'in bir provokatör olduğu, bunu iddia edenlerce hiçbir şekilde ispat edilmiş bir olgu değildir. İspatlı tek olgu, Semir'in PKK'dan ayrılması, PKK yönetimine tavır alması, ve PKK yönetimine bir dizi suçlama ve eleştiri ge-

tirmiş olmasıdır. Onun getirdiği eleştiri ve suçlamaların, yer yer bizzat faşist hakim sınıfların kullandığı suçlamalarla; hakim sınıfların safına geçmiş olan Yıldırım Şahingibi "Genç Kemalistler" in suçlamaları ile uyuması, evet hakim sınıfların PKK'ya karşı, ve genelde devrimcilere karşı ideolojik-politik-pratik saldırı kampanyasına malzeme sağlamış olduğu da olgudur. Özellikle İsveç emperyalist burjuvazisinin, Semir'in suçlamalarını PKK'yı terörist ilan etmede malzeme, tanık olarak kullandığını gösteren yazılar İsveç basınında çıkmıştır. Ama hakim sınıfların, gericilerin bizzat devrimcilerin yaptığı hataları, yanlışları, yaptıkları eleştiri ve öz- eleştirileri devrimcilere karşı kullanması yeri değildir. Ve bu, her eleştiri getirenin hak kim sınıfların safına geçtiğinin belgesi de değildir.

Aynı şekilde, Semir'in İsveç'te politik sığınma almış olması da —tek başına— provokatorlüğün, ajanlığın vb. göstergesi olarak görülemez. Soruna böyle yaklaşılsa, bugün yurt dışında çeşitli ülkelerde politik sığınma almak zorunda kalmış olan binlerle devrimci kadronun tümünün "ajanlığı" iddia edilmek zorunda kalır.

Biz Semir'in ajan haline gelmiş olması, İsveç emperyalist burjuvazisi ile işbirliği içine girmiş olması ihtimalini de kesinlikle dışlamıyoruz. Ama PKK'nın suçlamaları; gerekçeleri vb. böyle bir ihtimali ispatlamış değildir. Bu halde Semir'in öldürülmesi, ajan-provokatör olduğu ispat edilmeden iddia edilen bir eski PKK üyesinin bu iddia temelinde bir siyasi cinayete kurban gitmesidir. Bunun için, Semir'in öldürülmesi olayı, objektif olarak karşı-devrimci bir eylemdir.

PKK'nın bu karşı-devrimci eyleme siyasi olarak sahip çıkması, onun kendinden ayrılıp da eleştiri getirenleri kolaylıkla, ve hiç ispat gereği duymadan, karşı-devrimci, ajan vb. ilan eden çizgisini sürdürmede kararlı olduğunun bir göstergesidir. Bu çizgi, ajanlara karşı (PKK somutunda, ajan olduğu iddia edilenlere karşı) mücadelenin tek tek ajanların "öldürülerek cezalandırılması" olarak gö-

rülmesi çizgisi ile birleşince, ortaya PKK'nın içinden çıkıp da, ona eleştiri getirmenin ancak sürekli ölüm tehdidi altında mümkün olabileceği bir tablo ortaya çıkmaktadır. Böyle bir tablo, PKK içinde birliğin bir noktadan itibaren —kişi PKK çizgisi ile çelişmeye girdiği noktadan itibaren— gönüllü bir birlik olmaktan çıktığı, zora da dayandığı, PKK'dan ona eleştiri getirerek ayrılmayı olanaksız kılan bir tablodur. Bu noktadaki çizgi devrimci değil, Marksist-Leninist hiç değil; ama sosyalizm adına uygulandığından, sosyal-faşist bir çizgidir.

Biz bu tespiti yaparken, Türk faşist hakim sınıflarının PKK'ya karşı savaşlarında PKK'lılara seslenirken özel olarak dağıttıkları broşürlerinde, PKK savaşçılarının önünde üç yol olduğunu; bunların a) ya hakim sınıflara teslim olmak, b) ya onlar tarafından öldürülmek, c) ya da bizzat PKK tarafından öldürülmek olduğunu söylediklerinin; ve evet, bizim de PKK'nın kendi içlerinden eleştiriyiyle ayrılanlara karşı tavrının sosyal-faşist bir tavır olduğunu söylediğimiz noktada, bunun Türk faşist hakim sınıfları tarafından alınır, bağları ve bağlantılarından koparılması halinde kullanılabileceğinin bilincindeyiz. Ve yine PKK'nın da, kendine karşı gelen her eleştiriyi, hakim sınıfların PKK'ya karşı savaşının bir parçası olarak görüp göstermeye çalıştığının da bilincindeyiz. Buna rağmen bu tespiti yapmakta —ki biz bu tespiti ilk defa burada yapmıyoruz, bundan önce de birçok yazımızda aynı tespitleri yaptık, PKK'yı bu çizgiyi terketmeye, diğer devrimci örgütleri aynı noktada kendi hatalarını aşmayı nünde çabaya çağırдық— bir sakınca görmüyoruz. Bizim PKK'ya bu noktada da getirdiğimiz eleştiri, PKK'nın kendini düzeltmesi için ya pılan bir eleştiridir. Hakim sınıfların PKK'nın bu noktadaki yanlış çizgisini yer yer ideolojik saldırı aracı olarak kullanması, kuşkusuz hakim sınıfların bu yanlış çizginin devrime zarar verdiği düşüncesi ve kaygusundan kaynaklanmamaktadır.

SEMİR'İN ÖLDÜRÜLMESİ ARDINDAN GELİŞMELER

Semir'in öldürülmesi olayı, Türk faşist hakim sınıfları tarafından sevinçle karşılanan, ve Devrime karşı kullanılan bir olay oldu. Özellikle de PKK'ya karşı hakim sınıfların ideolojik saldırısında, hakim sınıfların boyalı basını —başta cuntanın has gazetesi olan Milliyet gazetesi olmak üzere— bu olayı önemli bir malzeme olarak kullandılar. Kuşkusuz hakim sınıfların bu tavır, kendi sınıfsal konumları açısından anlaşılır bir tavrıdır.

(Hakim sınıflar tabii ki, gerçek bir provokatör'ün cezalandırılması olayında da, bu gibi olayları kullanabilir. Tek başına hakim

sınıfların boyalı basınının Semir'in öldürülmesi olayını genel olarak "sol"a, "devrim"e, ve özel olarak PKK'ya karşı saldırı malzemesi olarak kullanmış olması, bu gibi bir eylemin yanlışlığının en başından ispatı vb. değildir. Burada bizim karşı olduğumuz, Semir'in ispatsız iddialar temelinde ajan-provokatör ilan edilmiş olması, ve bu temelde de öldürülmüş olmasıdır. Böyle bir durumda devrimciler açısından da savunulacak hiçbir şey kalmamaktadır. Hakim sınıfların bu noktadaki ideolojik saldırısı kitle içinde geri çevrilememekte, devrimciler en iyi halde savunma pozisyonlarında durmaktadır.)

Semir'in öldürülmesi olayına kuşkusuz yalnızca hakim sınıflar sevinmedi. PKK yönetimi de, olayı yukarıda alıntılıdığımız biçimde coşku ile, sevinçle karşıladı. Bu yönetimin verdiği bilgileri olduğu gibi kabul edenler, kendi denetim süzgecinden geçirmeyenler de, tabii ki "provokasyonun beynine kurşun sıkılmış" olmasını, "Suç'un cezasını bulmuş" olması sevinçle karşıladılar. Ama biz bu sevinçin temelini sağlam olmadığını düşünüyoruz.

Sevinenler yalnızca bunlar olmadı.

Son dönemde özellikle de PKK'nın Türkiye Kürdistanında halk savaşının başlangıcı ilan ettiği bir dizi gerilla eylemini başlatmasından bu yana, PKK düşmanlığını özel siyasetle rinden biri haline getiren bir dizi Türk şövenisti, ya da Türk şövenisti sapma içinde bulunan örgüt, ve Kürt milliyetçisi "sol" örgüt, bu arada PKK düşmanlığını daha 1980 öncesinden bu yana çizgilerinin bir parçası haline getirmiş bulunan bir dizi örgüt, PKK'ya saldırı ve onu tecrit için yeni bir malzemeye kavuşmanın "sevincini" yaşadılar. Hiç kimse, kendisine "iftira" edildiği yaygarasını koparmasın. Biz Semir'in öldürülmesi sonrasında gelişen, "sol" adına ortaya konan, yer yer bizzat kendi somut pratiğimizde, tartışmalar içinde yaşadığımız tavırların, bu "sol" adına Semir'in ardından dökülen gözyaşlarının, en azından bu "sol"un önemli bir bölümü açısından "timsah gözyaşları" olduğunu belgelediğini ispatlayacak durumdayız.

Semir'in öldürülmesinin hemen ardından özellikle Hamburg Devrimci İşçi'nin bir kanadı (ki bunlar geçmişte PKK ile kurulan "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi"nin unsurları idiler, ve daha önce PKK'nın kendi içinden ayrılanlara ve diğer gruplardan devrimcilere karşı işlediği ve savunduğu bir dizi siyasi cinayetin, bu arada tabii kendi kökenleri olan Dev-Yol'un benzeri "eylemleri"nin üzerine bir "sünger çekmekte" sakınca görmemiş olanlardı; biz onların bu tavrını FKB-DC kuruluşunda eleştirmiştik... bkz. BP S.14 /4), mesela PKK'nın faşist devlet ile savaş konusunda tek kelime ile tavır takınmazken, Semir'in öldürülmesi üzerine PKK'yı mah

kum etmeyi merkeze koyan bir tavır takınıyordu. Onlar "Semir öldürüldü" başlıklı bildiriğinde, PKK'nın "geldiği noktada objektif olarak devrimci güçlere, halka karşı yönelmiş durumda" olduğu tespiti yaptılar. "Sol" adına, "devrimcilik" adına konuşan Türk şovenizminin bir ibret belgesi niteliğinde olan bu belgede, diğer şeylerin yanında şu tespitler de yapılıyor:

" 1985 Nisan ayında PKK bölgede halka karşı işlediği diğer birçok cinayetin yanısıra 4 KUK, 1 IKP (Irak Komünist Partisi) mensubu Yurtseveri, yörede politik çalışma yapmalarını engellemek amacıyla işkence ederek öldürmüştür. Bu olaya başka bir süslemek amacıyla IKP'nin askeri üsleri basılmış çıkan çatışmalarda 15'in üzerinde insan (11 PKK'lı) ölmüştür.

1985 Mayıs ayında Barzani PKK'ya hertürlü yardım kesmiş ve bölgeyi terketmesini istemiştir. Bu Barzani yönetimindeki Kürdistan Demokrat Partisi'nin, Irak Komünist Partisi ve benzeri Kürt Arap örgütleriyle oluşturduğu ulusal cephenin (CUD) resmi kararı olarak PKK'ya iletilmiştir. "PKK'nın halka, ilerici örgütlere ve kendi içindeki insanlara karşı provakatorce davranışları", üzerine alınan bu karar ile PKK'nın bölgede barınma koşulları ortadan kalkmıştır. Sığınacak yer bulamayan 40 - 50 kişilik son PKK gurubu ise Suriye'ye geri gelmiştir. İki yıl boyunca ise örgüt içi çatışmaların bir ürünü olarak aralarında önder durumdaki olanların da bulunduğu 100'e yakın insan dağlardan inerek gönüllü teslim olmuşlardır. Yine 100'e yakın insanın 2 yıl boyunca guruplar halinde kaçtukları biliniyor. 400 dolayında insanla başlayan ve bütünüyle Barzani ve benzeri bölge güçlerinin açık desteğine dayanarak yürütülen, birinci planda örgütün dağılmasını engellemek ve örgüt içi muhalefeti imha etmek için sürdürülen macera sonucu ne olacağı belirsiz bir aşamaya gelmiştir.

Bölgede; Kürdistan halkının bağımsızlığı mücadelesine önemli darbeler vuran bu eylemler bölge halkı üzerinde etkileri kolayca silinmeyecek derin izler bırakmıştır. Bölge halkı hem TC'nin hem PKK'nın saldırılarını karşısında birçok insanını kaybetmiştir. Çeşitli aşiretler ve köyler PKK saldırılarını karşısında kendilerini koruma kararı almışlardır. Bölge de devrimci bir hareketin çalışabilme koşulları hemen hemen tümüyle yok edilmiştir.

Bu eylemlerin Türkiyedeki siyasal gelişmelerle de doğrudan ilgisi vardır. Ülke de Cunta ve Özal ikilisine karşı özellikle burjuva güçlerce başı çekilen güçlü bir muhalefet hareketi gelişmektedir. Cunta ve Özal'ı doğrudan hedef alarak saldırıya geçen burjuva muhalefet güçlerinin bir başka dolaylı hedefi de Türkiye Sosyalist Hareketi, devrimci güçlerdir. Önümüzdeki dönemde devrimcilerin devre dışı tutulması, onların politik bir güç olarak varlıklarını sürdürmelerinin engellenmesi için yoğun bir propaganda yapılmaktadır. Tüm 12 Eylül öncesi ortamının "günahı", "suçu" devrimciler üzerine yıkılmakta, sol hareketler halka ve tüm insanlara saldıran gözü dönmüş yaratıklar olarak

sunulmak istenmektedir. Solun tümüyle terörize edilmeye çalışıldığı bu ortamda PKK, egemen sınıflara, sanki onları bütünüyle haklı çıkartmak istercesine bolca malzeme sunuyor; onların sola karşı yürüttükleri saldırı politikasına hizmet ediyor.

Hamburg Devrimci İşçi adına çıkarılan bildirinin temel tezlerinden biri, "PKK'nın dağılma ve yok olma aşamasında olduğu", "örgütlü varlıklarını korudukları tek yönenin Avrupa olduğu". Ve PKK'nın "varlığını korumak için daha da azgınca saldıracığı", saldırı hedefinin "TC değil, doğrudan devrimci örgütler" olacağıdır!

Onlara göre:

"Bugün halklara, devrimci ilerici örgütlere, kendi saflarında itaat etmeyen insanlara yönelmiş açık bir saldırı hareketine dönüşmüş olan PKK'nın ne devrimcilikle, ne ulusal kurtuluşçulukla alakası yoktur. TC devletine karşı savaşmış olmak tek başına devrimci veya ulusal kurtuluşçu olma izni vermiyor. TC ordusu yöntemlerini hatırlatan Kürt köylülerine karşı işlenen cinayetlerin, işkence edilerek öldürülen onlarca devrimcinin verilmesi kolay olmayan hesabı PKK'nın omuzlarında duruyor. Onlarca Kürt yurtseverinin dağlardan inip, TC devletine sığınmayı tek kurtuluş olarak görmelerinin sorulması gereken hesabı duruyor!"

PKK'nın faşist Türk devleti ile giriştiği savaşın, Dev-İşçi için tek açıklaması vardır: "Birinci planda örgütün dağılmasını engellemek, örgüt içi muhalefeti imha etmek için girişilen macera". Ve PKK aslında devrimcilikle, ulusal kurtuluşçulukla ilgisi olmayan... aslında devrime, halklara saldıran... bir harekettir! Dev-İşçi'nin gözünü öyle bir PKK düşmanlığı bürümüştür ki, o, faşist devletle PKK arasındaki her türlü ayrımı ortadan kaldırmakta; faşist devlete teslim olanların bile hesabını PKK'dan sormayı önermektedir. Bu noktada Dev-İşçi ile faşist devletin propagandası birleşmektedir. Dev-İşçi bu noktada faşist devletin propagandasından kendini hiçbir biçimde ayırmamaktadır.

Aynı dönemde Partizan adına çıkarılan bildiride de, yine PKK'nın devletle çatışmasında, bu çatışmayı "PKK'nın içindeki çelişmeler bastırma" amacı ile açıklayanlar, Semir'in öldürülmesi üzerine, daha önce kendisinin de çatıştığı PKK'yı tecrit için yeni bir malzeme ve fırsat olarak yaklaşan bir tavra girdi. Bu Partizan'ın çıkardığı bildiride tek kelimeyle kendilerinin bu konudaki —içlerin—den ayrılanlara karşı tavır, devrimci örgütlerle ilişkilerde tavır vb.— hataları üzerinde durmamaları, kendilerini bu konuda örnek göstermeleri ile bellidir. Partizan'ın tavrındaki esas unsur, PKK'nın ilkesel yanlışlarını eleştirerek, devrimci tabanı eğit-

mek değildir. Öyle olsa, kendi hatalarının da üzerine gitmesi gerekir. Esas sorun PKK'nın teşhir ve tecritidir Partizan için.

Semir'in öldürülmesinden iki gün sonra, 4 Kasım 1985'de bu kez Danimarka'da Mustafa Tam güner vurularak öldürüldü. "Sol" Birlik, Partizan vb. örgütler bu cinayetten de PKK'yı sorumlu tuttular.

Bizim incelediğimiz kadarı ile, PKK bu cinayetin sorumluluğunu şimdiye dek siyasi olarak üstlenmedi.

Semir'in öldürülmesi ertesinde, karşı-devrimci TKP'nin başını çektiği "Sol Birlik"çiler de bir açıklama yaptılar. Onlar açıklamalarında daha çok "terörizm" üzerinde durdular, ve bu gibi eylemlerin "demokratik Avrupa kamuoyu önünde demokratik mücadelemizi zaıflattığı" noktasında yakındılar.

Daha sonra "ortak açıklamalar" dönemi başladı.

Özellikle Dev-İşçi'nin bir kanadı (Yönelimciler, Hamburg Dev-İşçi kanadı), bu gibi ortak açıklamaların çıkabilmesi için doğrusu çok çaba harcadı. Onlar PKK dışındaki bütün "sol"u, bir noktada birleştirme, PKK'yı mahkum etme noktasında birleştirme denemesine giriştiler.

Ve Devrimci İşçi'nin bu kanadı bir yandan birtakım devrimci gruplarla; bir yandan başını Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığını yapan karşı-devrimci TKP'nin çektiği "Sol Birlik"çilerle birçok ortak açıklamaya imza bastı. Yer yer ise, Dev-İşçi dışında, bizim hatta devrimci saflarda gördüğümüz bazı diğer gruplar da, birçok daha önemli konuda yanyana gelemedikleri halde, PKK'yı mahkum etme konusunda yanyana gelebildi, ve evet bir takım sosyal-faşistlerle ortak tavır takınabildi.

Böyle bir ortak tavır, Aralık'ın ikinci yarısında Paris'te ortaya çıktı. "Sol Birlik"çiler dışında, Paris Devrimci İşçi, Mayıs, Fransa Kurtuluş, Rızgari, Sosyalist İşçi imzalarını da taşıyan; içeriğine bu bildirinin hazırlık tartışma toplantılarına katılan Partizan, Halkın Kurtuluşu gibi örgütlerin de bir itirazı olmayan bu ortak açıklamada, "Şiddetin sol içi ideolojik mücadelenin doğal uzantısı olarak kullanılması düşüncesi mutlak reddedilmeli ve buna karşı amansız bir mücadele verilmelidir" temel düşüncesi işleniyor. Tabii ki bu yapılırken, "sol" içinde Devrim/Karşı-Devrim ayrımı yok! Bu yapılırken, bu bildiriye imza atanların geçmişteki kendi tavırları üzerine somut hiçbir tespit yok! Bu noktadaki olumsuzluk adeta bütünüyle PKK'ya ait birşeymiş gibi konuyor. Bu yapılırken, PKK'nın siyasi sorumluluğunu üstlenmediği bir dizi olay da rahatlıkla "PKK yaptı" diye ortaya konuyor. Ve yine bütün bunlar yapılırken, PKK'nın faşist Türk devleti ile sürdürdüğü savaş konusunda tek kelime, tek söz yok! Yani ortak bildiriciler için amaç kesinlikle

bir yanlıs anlayışa ve çizgiye karşı ilkesel bir mücadele değil, PKK'yı tecrit için ele geçmiş bir fırsatı kaçırmamak! Bunun için mesele lafa gelince sosyal-emperyalizme/sosyal faşizme karşı mücadeleden yana olan "Mayıs" adına konuşanlar; sosyal-emperyalizmin açık uşaklığını yapanlarla yanyana gelip, ortak bir bildiriye imza atabiliyorlar. Tabii TKP ve "Sol Birlik"çiler için de tersi söz konusu! Soruna ilkesel değil, faydacı yaklaşıldığı, amacın PKK'yı tecrit için bir fırsatın kaçırılmaması olduğunu aslında bu bildiriye hazırlayanların —en azından bir bölümünün— bugün "sol içi şiddet" diye adlandırdıkları şeyden yana olduğunu, sonraki gelişen olaylar da pratik içinde belgeledi.

PKK'LI M. NAZIF AKTAŞ'IN ÖLDÜRÜLMESİ VE SONRASI

Bu bildirinin dağıtımı 23.12.1985 tarihinde, Paris'in yabancı işçilerin, Türkiyelilerin derneklerinin yoğun olduğu St. Denis semtinde, PKK taraftarlarınca engellenmeye çalışıldı. Açıktır ki, bu bildiri ne kadar yanlıs, ne kadar ilkesiz, faydacı ve devrime hizmet etmeyen bir bildiri ise; bu bildirinin engellenmesi girişimi de, bugünkü şartlarda o kadar yanlıs, devrime zarar veren bir tavrıdır. Bu bildirinin dağıtımının engellenmeye çalışılması, var olan ortam ve şartlarda, şiddet kullanımının ortamının ideolojik olarak hazırlanmış olduğu bir ortamda, objektif olarak şiddet olaylarını kışkırtan bir provokasyondur. İmzacı 11 örgütün bildirideki yanlıs, faydacı tavrı; bildiriye dağıtmadaki ısrarı; bunun PKK taraftarlarınca engellenmeye çalışılması sonucu ortaya çıkan provokasyon ortamında, M. Nazif Aktaş adlı bir PKK üyesi vurularak ölmüş; üç PKK taraftarı da ağır yaralanmıştır. (Bildiricilerin kaç yaralı olduğu olmadığı, varsa kaç kişi vb. somut bilgimiz yok.) PKK'lı Nazif Aktaş'ın vurularak öldüğü; ve bildiricilerin en azından bir bölümünün silah kullandığı; yani bildiride karşı olduklarını söyledikleri "Şiddetin sol içi ideolojik mücadelenin doğal bir uzantısı olarak görülmesi" düşüncesini pratikte bizzat kendilerinin reddetmediği, tersine bu şiddeti evet silah kullanmaya kadar kabul edip uyguladıkları; bildiri dağıtımına bildiricilerin en azından bir bölümünün hazırlıklı, silahlı gittikleri; bildiri dağıtımını engellemeye giden PKK taraftarlarının bir anlamda bekledikleri bir "tuzağa" düştükleri olgudur. "Sol içi ideolojik mücadelede, şiddeti, bu mücadeleden doğal uzantısı gören bir düşüncüyü mahkum etme" iddiası ile çıkarılan bir bildiriye dağıtmaya gidenlerin —en azından bir bölümünün— bu düşüncüyü pratiğe uygulamaya hazırlıklı oldukları bir durumla karşı karşıyayız! PKK'nın yaptıkları üzerine çokça kızgın

lıklarını dile getirenler, bu olguyu atlama-
malıdır.

Biz, açıktır ki, saldırıya uğrayanların, kendilerini korumak ve savunmak hakkı olduğu düşüncesindeyiz. Ancak bu kendini savunma-koruma konusunda da, savunma-korunma araçlarının da, bu savunma-korunma amacına uygun araçlar olması gerektiğini düşünüyoruz. Silahlı bir saldırıya uğramayanların, kendilerini koruma adına silaha sarılmaları, kendilerine saldırdıklarını söylediklerini vurup öldürmeleri, herhalde "meşru savunma" olarak görülemez. Burada sözkonusu olan evet, bir anlamda "öldürmeye hazırlıklı" gitmektir.

Biz, somut olarak bu olayda, olayın doğru dan içinde bulunmadığımızdan, ancak iki tarafın verdiği, ve birbirini tutmayan bilgiler temelinde tavır takınabiliriz.

Bu çelişen bilgiler, daha önce söylenenler ve olay içinde yer alan grupların daha önceki pratikleri ve teorileri gözönüne alındığında, biz:

* 11 bildirici örgütün, Devrim/Karşı-Devrim arasındaki en kaba ayırım çizgilerini ortadan kaldırarak ortaklaşa çıkardığı, temeli—değişik neden ve gerekçelerle de olsa—PKK düşmanlığı olan, var olan provokasyon ortamında bu ortamı yumuşatmaya yönelik olmayan, siyasi olarak karşı olduğumuz bildiri mahkum ediyoruz.

* PKK'nın bu bildiri dağıtmayı engelleme amacı ve girişimini bütünüyle yanlış buluyor, mahkum ediyoruz. Bildiri dağıtmayı engelleme girişimi, zaten var olan provokasyon ortamını büsbütün kızıştırmış; kavga ve çatışmanın patlaması için gerekli kıvılcımı çakmıştır.

* Bildiricilerden silah kullanarak bir PKK'linin ölmesine, 3 PKK'linin ağır yaralanmasına yolaçanları; öldürmeyi de içeren bir "savunma" pahasına bu bildiri dağıtma direktifi veren, bir bölümü karşı-devrimci revizyonist-oportünist şefleri lanetliyoruz.

Gelişmeler, bildiri dağıtımında ortaya çıkan bu rezillikte durmadı.

M. ŞAHBAZ'IN ÖLDÜRÜLMESİ VE SONRASI

Provokasyon ortamı içinde 27 Aralık'ta Devrimci Yol taraftarı Mustafa Şahbaz Paris'te sokak ortasında vurularak öldürüldü. Bu cina yeti hiç bir grup üstlenmedi. Ama hakim sınıfların boyalı basını, ve bir dizi "sol" grup, bu cinayeti de PKK'nın işlediğini ileri sürdü.

Aynı ortam içinde, Lozan'da bir dernekten çıkan Türkiye ve Kuzey Kürdistan Kurtuluş Örgütü sempatizanı üç Kürt devrimci silahlı saldırıya uğramış; vurulanlardan biri derhal ölmüştür. Türkiye ve Kuzey Kürdistan Kurtuluş

Örgütünün yaptığı açıklamaya göre, yaralı olarak kurtulanlardan biri, kendilerine saldırının "PKK militanları olduğunu" teşhis etmiştir.

Biz, öldürülenler kim tarafından öldürülmüş olursa olsun; bu saldırılar kim adına, ne reden gelirse gelsin; yapılanların karşı-devrimci eylemler olduğunu, bunu sürdürmenin, var olan provokasyon ortamını sürdürme ve tırmandırmanın, hangi amaçla, kim tarafından yapılırsa yapılsın, yalnızca Karşı-Devrimin ekmeğine yağ sürmek olduğunu bütün berraklığıyla açıklıyor, bu olaylar içindeki tarafları, herşeyden önce devrimcileri uyarıyoruz: Karşı-Devrimin, emperyalizmin işine yarayan provokasyon ortamını sürdüren, onu tırmandıran bütün tavırlardan vazgeçin! Gelinek noktada ESAS sorun, çatışmayı kimin başlattığı, esas suçlunun kim olduğu vb. değildir! Karşılık hesaplarında kimin "daha zararlı" olduğu, kimin daha çok "öç almaya hakkı" olduğu!!! vb. de değildir sorun! Devrime, halka karşı biraz sorumluluk duyanlar, provokasyon ortamını ayakta tutan her eylemleri ve davranışları ile objektif olarak Karşı-Devrimin işini gördüklerini, ona hizmet ettiklerini görmek, ona göre davranmak zorunladır!

Ama görülen odur ki, ne PKK, ne de çatışmanın diğer kutbunu oluşturan bir dizi "sol" grup (biz karşı-devrimci olarak değerlendirdiklerimizden Devrime karşı sorumluluk zaten beklemiyoruz; "sorumlu" davranmaya çağırıyoruz, bu yüzden bu bağlantıda devrimci olarak değerlendirdiğimiz bazı gruplardır), hiç de varolan provokasyon ortamını yumuşatıcı, yatıştırıcı bir tavır takınmıyor. Tersine, takınılan tavırlar, var olan provokasyon ortamını körükleyici tavırlar. Örgütlerin kendi tabanlarını, karşı tarafa karşı kışkırtıcı, "intikam" duyguları ile körükleyici tavırlar. Bu olumsuz tavırlarda PKK'nın tavrı en başta geliyor.

PKK, Paris'teki olayın hemen ardından çıkardığı bildiride, 11 imzacı örgütün tümünü, hiç ayırmıyız ve hiçbir sakınca görmeden, "Sö mürgeci faşist Türk cuntasının beslemesi Türk sosyal-şöven ve işbirlikçi Kürt grupları" ilan etti. İmzacı olmayan "Tekoşin, Partizan" vb. grupları da zaten daha önceden "provokator gruplar" olarak ilan etmişti. Ve "Cuntanın azgın uşakları katil sürüsü" diye adlandırdığı bu grupların tümüne, "Paris'te kanına girdiğiniz devrimci ve yurtseverlerin kanı yeni bir tarihi dönemin başladığını ilan etmiştir. Ve siz kendi kaderinizin altına, yoldaşlarımızın o değerli kanına buluşturduğunuz kirli ellerinizle imzanızı attınız. Bütün sorumluluklar size aittir" (Bildiri) diye tehdit dolu seslenişle bu grupların tümüne saldırının ideolojik hazırlığını yaptı. M. Ak-

taş'ın cenaze töreni de bu resmi çizgiye uygun bir hava içinde, "intikam" sloganlarıyla geçti!

Ama bu kışkırtıcı, zaten var olan ortamı kızıştırmaya tavrı yalnızca bu noktada çizgisi kökten yanlış olan PKK takınıyor.

Halkın Kurtuluşu, "Emeğin Sesi"nde yayınladığı "Paris'teki olaylar üzerine" başlıklı bir makalede, "Apocular" dedikleri PKK'yı "Frankeştayn" olarak adlandırıyor, ve esas olarak onun "Avrupa toprağında gelişmesinden sorumlu" tuttukları Dev-Yol gibilerine çatıyor.

Ve "Bugün Paris olaylarının çıkmasına katkıda bulunan tüm örgütler, herşeyden önce yaptıklarına isim verip, öteden beri Apocu harekete karşı izledikleri politika ile zaman geçirmeden hesaplaşmaya girmelidir" diyorlar. Onların esas derdi, kendileri ile çatışmaya girdiği andan bu yana karşılıklı olarak "karşı-devrimci" değerlendirmesini yaptıkları (Tabii bu değerlendirme en azından 12 Eylül sonrasındaki kısa bir dönem "gayri resmi" eylem birliklerini mesela 1981, 1982 ve 1983 12 Eylüllerinde engellememişti.) PKK hakkındaki değerlendirmelerini diğerlerine de kabul ettirmek. Sonrası??? O konuda şimdilik susuyorlar. Ama karşı-devrimci olarak değerlendirdikleri PKK ile geçmişteki "hesaplaşmaları" gözönüne alındığında, bunların PKK ile silahlı çatışmaya karşı olamayacakları ortadadır. Kendileri pasifist çizgileri dolayısıyla bugün bunu pratik sorun olarak gündeme getirmese bile, PKK'ya karşı silahlı saldırının teorik temelleri vardır. Bunların tavrı kesinlikle doğru devrimci tavır değildir.

Paris olayları içinde doğrudan yer almayan Partizan, M. Nazif Aktaş ve M. Şahbaz'ın öldürülmesi sonrasında çıkardığı "PKK'nın devrimcilere yönelik saldırı ve cinayetleri; Ulusal kurtuluşçuluk mu, yoksa günümüzün Papaz Gaponluğu mu?" başlıklı bildirisinde, açıkça PKK'yı bilinçli provokatör olarak değerlendiren bir konuma giriyor. Daha başlıkta, bunlar soruna nasıl yaklaştıklarını ortaya koyuyorlar. Ortada bir PKK'lının öldürülmüş, üç PKK'lının ağır yaralanmış olduğu bir olay vardır. Ardından M. Şahbaz'ın kimin tarafından olduğu henüz bilinmeyen öldürülmesi olayı vardır. Bu olaylar karşısında Partizan'ın tek saldırı hedefi vardır: PKK! Öyle bir PKK düşmanlığı bürümüştür ki Partizan mensheviklerinin gözünü, onlar 23 Aralık olaylarını şöyle ortaya koymaktadırlar:

"23 Aralık'ta Çetin Güngör'ün katliyle ilgili bir protesto bildirisi dağıtan ve aralarında bazı karşı-devrimci akımların da bulunduğu (Gerçekleri çarpıtmanın bu kadarı az bulunur... "Aralarında bazı karşı-devrimci akımların da bulunduğu" tespi

ti gerçeği tersyüz etmektir. Hayır, ağırlıklı olarak Rus sosyal-emperyalizmi taraftarı grupların bulunduğu, başını onların çektiği, ağırlığını karşı-devrimci grupların oluşturduğu, aralarında Mayıs gibi devrimci olarak değerlendirdiğimiz bazı grupların da bulunduğu bir durum söz konusudur. -BN) 10 kadar örgütün taraftarlarına karşı taşlı, sopalı, zincirli, bıçaklı bir saldırıda bulunan PKK şefleri, bu provokatif saldırı esnasında (PKK şefleri... örgüt taraftarlarına saldırmış... Zaten PKK olunca hep "şefler", diğer örgütlerde ise "taraftarlar" sözkonusu nenden se! Sonra PKK saldırırken acaba bu "10 kadar örgüt taraftarları" bu saldırı esnasında ne yapıyordu? Partizan buna nedense cevap vermiyor. Çünkü cevap verirse, arkadan gelen tespitlerin temeli kalkacak. PKK tek başına saldırgan olarak gösterilemeyecek. -BN) henüz açıklığa kavuşmamış biçimde Mustafa Aktaş adlı PKK mensubunun ölümünü (Partizan Mustafa Aktaş'ın kursunlanarak öldürüldüğünü iyi biliyor! Buna rağmen "henüz açıklığa kavuşmamış biçimde ölüm". Haydi kimin tarafından vurulduğu belli olmadı, Partizan da bilmiyor, bu yüzden böyle diyor diyelim. Peki ama, o zaman nasıl oluyor da aynı Partizan, Mustafa Şahbaz'ın PKK tarafından öldürüldüğünü kesinlikle iddia edebiliyor? Anlaşılan Partizan'ın standartları gruplara göre değişiyor. -BN) ve üç PKK mensubunun ise yaralanmasını **bahane ederek** yoğun bir karşı saldırıya giriştiler." İşte Partizan'ın 23 Aralık olayları hakkında yaptığı tespitler bunlar!

Genel değerlendirmede Partizancılar şöyle diyor:

"Bütün yurtsever, devrimci demokratik kişi grup ve örgütlerin görevi PKK şefleri nezdinde somutlaşan bu çok yönlü provokasyonun bilincine varmak, bu provokasyonun mümkün olan en az kayıpla püskürtülmesi doğrultusunda mücadele etmektir. Kısacası mümkün olan her türlü çaba sarfedilerek bulunulan mevzilerde tutunulmalı, PKK şeflerinin, faşist Türk devletinin, çeşitli emperyalist devletlerin kuru güvültülerine pabuç bırakılmamalı ve mevziler terk edilmemeli, aksine en kararlı biçimde savunulmalı, ve genişletilmeye çalışılmalıdır."

Bunun ne anlama geldiği, Partizancıların "mevzi savunduğu" Basel olaylarında görülmüştür. Aslında Paris'te "M. Aktaş'ın ... henüz açıklığa kavuşmamış biçimde ölümü" de bu aktif savunma çizgisi doğrultusunda bir olaydır! Partizan'ın propagandasını yaptığı, gerçekte budur. Ve "biz pabuç bırakmayız" tavrı ile Partizan'ın yaptığı; PKK'nın körüklediği intikamcılıktan; Devrime verdiği zarar açısından özünde bir farkı yoktur.

Bugün gerekli olan ne "Kana kan, intikam" çığılıkları; ne "Biz kuru gürültüye pabuç bırakmayız" çığılıklarıdır. Gerekli olan, sakin kafa ile, soğukkanlılıkla 23 Aralık'ta Paris te olan olayların, sonra gelişen olayların, daha önceki çatışmaların kime yaradığı üzerine düşünmek, ona göre tavır takınmaktır.

Biz daha önce birçok yazımızda, devrimciler arası ilişkinin nasıl olması gerektiği konusunda tavır takınmış, ve devrimci örgütleri bu konuda ortak bir açıklama yapmaya çağırılmıştık.

BAZI İLKESEL SORUNLAR

Son gelişen olaylar karşısında bu tavrımızı bir kez daha yinlemek (Bkz. BP 14/4), ve bu arada bazı konularda kısaca da olsa tavır takınmak istiyoruz.

+ Devrimci örgütler arasında ilişkide şiddet kullanılması ilke olarak reddedilmiştir. Devrimci örgütler arasında çelişmeler tartışma, ideolojik mücadele yöntemleri ile çözülmeye çalışılmalı, şiddet yönteminin ideolojik mücadelenin devamı olarak devrimciler arasında kullanılması kökten reddedilmelidir.

Hiçbir devrimci örgüt, bir diğerinin görüşünü **zor kullanarak** bastırma hakkına sahip değildir. Bu bugün bütün devrimci örgütler tarafından kabul edilip, savunulmalı; ve uygulanması için bütün örgütler ta banlarını eğitmelidir. Bu noktada, bizim bu söylediklerimizi birçok "sol" örgüt de söylemektedir. Ancak söz ile pratik uyum içinde değildir. Buna açık örneklerden biri Partizan'dır. Partizan, bugün hala bizimle ayrılık döneminde uyguladığı şiddet eylemlerini savunma, ama diğer yandan da teoride, devrimciler arasında şiddet uygulanmasına karşı çıkma durumundadır, ve bun da bir çelişme de görmemektedir. Diğer yandan istisnasız bütün devrimci grupların geçmişinde, gerek kendi içlerinden ayrılan, eleştiri getirenlere karşı, gerekse diğer gruplara karşı şiddeti de içeren eylemler vardır, ve hiçbiri şimdiye dek bu geçmişi köklü bir özeleştiriyle aşmamıştır. Bu yapılmadığı sürece, bugün teoride bile tutarlı bir şekilde devrimci örgütler arasında "ideolojik mücadele"nin şiddet yöntemlerini de kullanarak sürdürülmesi düşüncesi reddedilemez. O halde bütün devrimci örgütler bu konuda geçmişte yaptıklarının tutarlı bir hesabını vermekle yükümlüdürler.

Açıktır ki, çizgi olarak ele alındığında, bugün çeşitli devrimci grupların bu konudaki teorilerinde ayrılıklar vardır. Bu konuda ama şu kesindir: Hiç biri şimdiye dek "devrimci gruplar arasında şiddet kullanımı" meşru gören bir tavır takınmamıştır. Tersine **lafta**

hepsi böyle bir tavra karşı çıkmış, böyle bir tavrı mahkum etmiştir.

Ama geçmişte de, şimdiki durumda da buna rağmen, genel olarak "sol", özel olarak devrimci sol hareket içinde çatışmalar, karşı - lıklı şiddet kullanımı gündemden kalkmamıştır. Bu nasıl olmaktadır? Gruplar, bu teori ile bu pratiği nasıl birleştirmektedirler? Bunun cevabı basittir: Çatışan gruplar, en geç çatışmaya başladıkları andan itibaren birbirlerini devrimci olarak değerlendirmekten vazgeçmekte; çatıştığı grubu "karşı-devrimci", "ajan", "provokator" vb. ilan etmektedir. Böylece hem, "devrimciler arası şiddet kullanımı" teoride reddedilmemekte, hem de düne kadar birlikte hareket edilen gruplarla çatışma mümkün olabilmektedir.

Bu bağınıtıda biz şu iki noktaya dikkat çekmek istiyoruz:

+ Biz devrimci gruplar arasında şiddet kullanılmasının ilke olarak reddedilmesi gerektiğini söylerken; bilinçli olarak devrimci grupların altını çiziyoruz.

Devrimci grupların altını çizmemizin anlamı herkes için açık olmak zorundadır. Biz her devrim aşamasında Devrim ile Karşı - Devrim; devrimci güçler ile karşı-devrimci güçler arasında köklü bir ayrımın olduğunu; devrimci güçlerin — içinde bulunulan her devrim aşamasında— Devrim gerçekleşene dek, irade birliği, ve bu irade birliğinin mümkün kıldığı eylem birliğine yatkın olduğunu, bunların arasında var olan ideolojik-siyasi - örgütsel ayrılıkların, Devrim başarıya ulaşana dek bir birine karşı şiddet kullanımını haklı çıkarmadığını, ve devrimi zayıflattığını düşünüyöruz.

Açıktır ki, devrimin taşıyıcısı olan bu güçlerle, devrimin karşıtı olan, devrime düşman olan, devrimin hedefleri arasında yer alan karşı-devrimci güçler arasındaki ilişkiler bir ve aynı düzeyde ele alınamaz. Devrimci güçler arasındaki ilişkilerde ilke olarak reddedilmesi gereken şiddet yöntemleri, karşı-devrimci güçlere karşı ilke olarak reddedilemez.

Bu bağınıtıda şunlar da bilince çıkarılmak zorundadır: Her devrim aşamasında, devrimci güçlerin kapsamı değişir. Demokratik devrim aşamasında devrimci olan bir güç, sosyalist devrim aşamasında bu konumunu yitirebilir. Demokratik devrim aşamasında devrimin gücü olan bir güç, sosyalist devrime geçildiğinde, devrimin hedefi haline gelebilir. Bu yüzden şu ya da bu siyasi grubun devrimciliği — gerek bir komünist partisi dışında— duruma göre değişir. Yarın — sosyalist devrim aşamasında, bugün varolan birtakım ittifakların bozulmasının kaçınılmaz olacağı bilinçte olacaktır.

Onun ötesinde, bizzat bugün devrimci olan güçler, demokratik devrim aşamasında olduğumuz gözönüne alındığında, değişik sınıf çıkarlarını temsil eden güçlerdir. Proletarya dışındaki sınıfların temsilciliğini yapan devrimci gruplar, temsil ettikleri sınıfların ikili niteliğini (varolan düzenle çelişmeleri dolayısı ile devrimci, proletaryanın sosyalist devrimi karşısındaki konumları itibarı ile gerici) kendi içlerinde barındırıyorlar; ve bu ikili nitelikten biri bütün devrim aşaması boyunca ağır basacaktır diye bir kural yoktur. Yani bugün demokratik devrim aşaması içinde devrimci olan bir siyasi grup, yarı gelişmeler karşısında giderek devrimci konumundan uzaklaşabilir; giderek nitelik değiştirip, karşı-devrimci bir niteliğe bürünebilir. Yani, "Bir kez devrimci — bütün devrim aşaması içinde hep devrimci" anlayışın yanlıştır.

Proletarya dışındaki sınıfların bu ikili niteliğini içinde taşıyan, barındıran devrimci grupların, genelde devrimci olmalarına rağmen, bu genel nitelikleri değişikliğe uğramadan da, tek tek karşı-devrimci eylemler, Karşı-Devrime hizmet eden eylemler yapması mümkündür. Hatta aynı şey, içinde yaşadığı toplumun etki ve izlerini içinde barındırması kaçınılmaz olan komünist partisi, tek tek komünistler için bile, —küçük-burjuva/burjuva örgütlerinde görülen boyutlarda ve ölçülerde olmasa bile— mümkündür. Yani tek tek bazı eylemlere bakıp, bir grup ya da kişi hakkında genel karşı-devrimci değerlendirmesine varmak gerekir.

Açıktır ki, yine devrimci gruplar arasında bugün şiddet kullanılmasına ilke olarak karşı çıkmamız, hiçbir şekilde, saldıran-saldırılan ayrımı yapmamızın, ve saldırıya uğrayanın meşru savunma hakkını —bizzat saldırı anında— savunmamızın engeli değildir. Ancak böyle bir "hakkın" sorumsuzca kullanılmasına da karşıyız. Gerektiğinde saldırıya uğrayanın da, Devrime daha büyük bir zararı engellemek için, geri çekilmesinin daha doğru olduğunu savunuyoruz. (Bu konuda bakınız Basel olayları karşısında tavrımız.)

+ Bizim devrimci gruplar arasında ilke olarak şiddet kullanımını reddetmemiz; karşı-devrimci gruplarla, devrimci gruplar arasında şiddet kullanımını (devrimciler açısından) bugün ayrımsız doğru gördüğümüz anlamına da gelmiyor. Bu noktada önce Devrim / Karşı-Devrim ayrımını kesin yaptıktan sonra; karşı-devrimciler arasında da ayrım yapılmasının, hepsine karşı kullanılacak yöntemlerin aynı seviyede ele alınmamasının gerektiğini düşünüyoruz.

Bir bütün olarak ele alındığında, devrim ancak işçi sınıfının, köylülerin, halk

uygularının şiddetiyle başarıya ulaşacağı düşüncesinde olan biz Komünistler; yığınsal şiddeti ideolojik-politik-örgütsel olarak hazırlamanın bizim esas görevimiz olduğunun bilincinde, ve bugün yığınsal şiddetin gündemde olmadığı bilincinde olarak; Karşı-Devrime karşı da bugün esas mücadele yöntemimizin şiddet olmadığı; kullanacağımız şiddet eylemlerinin daha çok kendini savunmak için şiddet kullanımı, bazı taktik saldırılar için şiddet kullanımı vb. olduğunu, bunun mevzii, ve daha çok örgütlü devrimci güçlerle Karşı-Devrimin çatışması şeklinde olacağını düşünüyoruz. Bu genel tavırdan bağımsız olarak, ayrıca bugünkü durumda, işçi sınıfı içinde, ve emekçi yığınlar içinde **karşı-devrimcilikleri** henüz görülüp kavranılmamış; Sosyalizm/Komünizm/Devrim vb. adına konuşan, hareket eden sosyal-faşist, sosyal-demokrat, reformist nitelikli, "sol"cu diye adlandırılan karşı-devrimci güçlere karşı da bugün mücadele yönteminin şiddet kullanımını olmadığı, bunlara karşı kullanılması gereken esas yöntemin —bunların saldırılarına karşısında kendini her an savunmaya hazırlıklı olarak, ve fakat kendimiz çatışma körüklemeden— ideolojik mücadele ile bunların sahtekarlıklarını teşhir, ve bunları kitlelerden tecrit yöntemi olduğunu, olması gerektiğini düşünüyoruz.

Somut olarak, biz bugün "Sol Birlik"çi sosyal-faşistlerle; onların dışındaki sosyal-faşist güçlerle, DSP-SHP'nin devamı olan güçlerle de; devrimci güçlerin şiddete dayalı çatışmalarını, devrime hizmet etmeyen, ancak çok zorunlu kalındığında, kendini koruma temelinde devrimcilerce başvurulması mübah olan yöntemler olarak görüyoruz. Bugün özellikle işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde bunların sahip olduğu etki; öncelikle şiddet yöntemleri ile kırılmaz. Tersine, şiddet yöntemlerinin kullanımı, ve evet bunlara karşı şiddetin "mücadelede" **merkeze konması**, bir bakıma, şiddet tabandaki fazla bilinçli olmayan kitleleri de hedeflediğinden, kemikleştirme ve bunlarla daha çok birleştirme işlevini de yer yer görmektedir. Bu yüzden biz bu gruplara karşı da bugün esasta şiddet yöntemleri kullanılmamasından yanayız. Açığı ki, bunlara karşı bugün şiddet kullanılmasından yana olmamızın gerekçeleri, devrimci grupların kendi aralarında bugün şiddet kullanmasına karşı olmamızın gerekçelerinden esasta ayrı gerekçelerdir. (Bu bağınıta geçmişimizin köklü bir biçimde gözden geçirilerek değerlendirilmesi önümüzde duran bir görevdir.)

Yani biz, eğer çok genel söylenecek olursa, bugün yalnızca devrimci gruplar arasında değil, "sol"un tüm grupları arasında —değişik nedenlerle— şiddet yöntemlerinin kullanılmasına karşıyız. Bütün "sol" içinde ideolojik mücadelenin bugün şiddet kullanılmadan

yürütülmesinden yanayız.

Bu demektir ki, bugün PKK'nın "sol"un bir bölümü ile giriştiği ve önemli ölçüde kan da vasına dönüşme eğilimleri gösteren çatışmaları bugünkü şartlarda — taraflar birbirlerini devrimci olarak değerlendirmeseler, "karşı - devrimci" olarak değerlendirseler bile, ve evet, bunların bir bölümü gerçekten karşı-devrimci olduğu halde— devrime zarar verici bu oluyor, ve reddediyoruz.

Ama bundan bağımsız bir başka sorun daha var. O da bu çatışan güçlerin birbirlerini nasıl "karşı-devrimci" ilan ettikleri sorunu. Bu sorunu somut olarak incelediğimizde karşıımıza şu tablo çıkıyor:

İstisnasız hemen bütün gruplar için, bir grubun "karşı-devrimci" ilan edilmesinde, kendi grubuna karşı tavır temel alınıyor. Devrim aşaması, devrimin hedefi olan sınıflar; devrimi gerçekleştirecek olan sınıflar, bu sınıfların objektif çıkarlarının ifadesi olan program, ve siyasi talepler; bu taleplerle tek tek grupların savunduğu taleplerin karşılaştırılması; tek tek grupların programlarının ve eylemlerinin sınıfsal açıdan incelenmesi, ve "devrimci", "karşı-devrimci" gibi genel değerlendirmelerin bu gibi bir araştırmaya dayanması, uygulanan şey değil. Uygulanan, genelde, eğer herhangi bir grup bir diğer gruba fazla saldırmıyorsa, onun "devrimci" görülmesi; kendi grubuna en çok saldıran, en "tehlikeli" görülenlerin ise bir-iki "ideolojik çatışma" denilen, daha çok karalama, dedikodu olan "mücadele"den sonra derhal "karşı - devrimci" ilan edilmesi. Hele hele pratik çatışma, kavga, şiddet kullanımı varsa, grupların karşılıklı olarak birbirlerini "karşı-devrimci" ilan etmeleri kaçınılmaz uygulama gibi görünüyor.

Bu konuda PKK'nın diğer gruplardan farkı, en başından kuruluşunun temel belgesinde kendi dışındaki tüm grupları "karşı-devrimci" ilan etmenin teorik temellerini koymuş olmasıdır. PKK siyasi pratiğinde de şimdiye dek ken disine eleştiri getiren her grubu, er ya da geç karşı-devrimci ilan etti. (Bunun bir istisnası biz varız. Bunun sürüp sürmeyeceğini birlikte izleyeceğiz. İsteğimiz tabii ki, PKK'nın bu çizgiyi değiştirmesidir. Ama pratik bizi bu konuda pek umutvar yapmıyor.)

PKK'nın bu noktada bir başka özelliği, karşı-devrimci olarak hakkında değerlendirme yaptığı grupların objektif konumunu tespit etmekle kalmaması; aynı zamanda bu tespiti, bu grupların başını çekenlerin "ajan", "provokatör" vb. oldukları, yani **sübjektif** olarak karşı-devrimci oldukları tezleri ile de tamamlaması. O böylece "ajanlara karşı" mücadele etmiş oluyor. Bu tavra en son örneklerden biri, PKK'nın Partizan karşısında takındığı tavidir. Ardından 11'li bildirciler hakkında takındığı tavidir.

PKK, yalnızca diğer gruplara karşı tavrında değil, kendi içinden ayrılan ve eleştiri getirenler hakkında da benzer bir tavır takıyor. Bunlara derhal "ajanlık", "provokatörlük" vb. yaftasını aşıyor. Biz, şu ya da bu grup içinde — evet bizim içimizde de, PKK içinde de vb.— bugün de ajan ve provokatörler olma ihtimalini kesinlikle dışalamıyoz. Böyle bir olasılığa karşı uyanık davranmak zorundadır bütün devrimciler. Ancak, "ajan", "provokatör" gibi suçlamalar ağır suçlamalardır. Bu suçlamaları getirenler, bu suçlamanın gerekçesi olarak, "Bunların söyledikleri hakim sınıfların söylediği ile bir" gerekçesi dışında bir gerekçe getiremiyorlar — sa, o zaman böyle suçlamalar getirilmemeli — dir. Kendinden her ayrılanın "hain", "ajan" vb. ilan edilmesi kolaydır, ama doğru değildir. Ve gerçek ajanlara karşı mücadeleyi bu tavır ilerletmez, geriletir. Uyanıklığı köreltir.

Biz bu suçlamaları getirenlerin suçlamasını ispat etmesini, aksi taktirde böyle bir suçlamayı getirmemesini talep ediyoruz! Devrimci tavrın bu olduğunu düşünüyoruz.

Açıktır ki, PKK bu konudaki tavrında yalnız değil. O bu noktada olumsuzlukta bir aşırılığı temsil ediyor, onu en uç noktasında çizgi haline getirip savunuyor ve uyguluyor. Ama benzer olumsuzluklar, çeşitli tonlarda hemen hemen tüm oportünist-revizyonist gruplarda var.

Özellikle kendinden ayrılanı "MIT ajanı", vb. ilan etme konusunda, PKK'yı — teoride az farkla— Halkın Kurtuluşu izliyor. Hiç ispat gereği duymadan, kolaylıkla ajan suçlaması getirebiliyor. Tabanından da buna karşı sesyükselmiyor!

Partizan, —Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek gerek— kendinden ayrılanı "ajan" ilan etmiyor; ama "köşesine çekildi", "devrimden vazgeçti" vb. değerlendirmeler Partizan'ın "ideolojik-siyasi"!!! mücadele repertuarının ayrılmaz parçaları.

Diğerleri de şu veya bu ölçüde benzer konumdadır.

Grupların değerlendirilmesine gelince: PKK'nın herkesi kendine göre değerlendirmesi, yine uygulamada aşırı uç olma dışında bir durum değil. Diğerleri çeşitli tonlarda benzer tavırlar içindeler.

İşte Partizan'ın PKK'ya karşı tavrı!

İşte Dev-İşçi'nin bir kanadının —daha 2 yıl önce aynı cephe içinde yer aldığı— PKK karşısında bugünkü tavrı!

İşte HK'nın PKK'ya karşı tavrı!

Geçmiş DHB'nin PKK'ya karşı tavrı! Vs. vs.

Biz bir grubun devrimci ya da karşı-devrimci şeklinde bir genel değerlendirmesinin, o grubun savunduğu siyasi programa, ve uygulamasına bakarak yapılması gerektiğini, şu ya

da bu gruba karşı tavrın, belli şartlarda böyle bir değerlendirmede önemli bir rol oynayabileceğini, ve fakat belirleyici olamayacağını düşünüyoruz.

Sağlam temellere dayandırılmayan "karşı - devrimci", "devrimci" değerlendirmelerinin siyasette çıkış noktası alınmasının, hele hele çatışmalara temel yapılmasının kesinlikle doğru olmadığını söylüyoruz.

Aynı şekilde, şu ya da bu gruptan ayrılanların, ve eleştiri getirenlerin genel değerlendirilmesinde de, sorumsuzca "ajan", "provokatör" gibi yaftalar asılmasını kökten yanlış bulduğumuzu; bu suçlamaları getirenlerin, bu suçlamalarını belgelemek zorunda olduklarını, bunu yapmadan böyle suçlamalar getirenlerin siyasi sahtekarlar konumuna girdiklerini düşündüğümüzü bir kez daha açıklıyoruz.

AJANLARA KARŞI MÜCADELEDE DOĞRU ÇİZGİ

Bu bağtıda bir başka sorun gündeme geliyor:

Yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi, PKK çatıştığı grupları, ve kendinden ayrılıp da eleştiri getirenleri, sübjektif olarak Karşı-Devrimle birleşmiş olmakla suçlayan, "ajanlık", "provokatörlük"le suçlayan bir çizgi izliyor. Buna bağlı olarak da çatışmaları yer yer "ajan"larla devrimin çatışması olarak ortaya koyuyor. Bu bağtıda da, ajanlara karşı mücadele yöntemi olarak, onların tek tek ortadan kaldırılmasını çizgi olarak savunuyor. En azından uygulaması, yaptığı propagan da bu doğrultuda.

Yukarıda, PKK'nın mesela "Semir" konusunda "provokatör" değerlendirmesinin ispatlı, belgeli bir değerlendirme olmadığını; ispatlanmamış iddialarla böyle bir değerlendirme yapıldığını, bu tavrın yanlış olduğunu ortaya koyduk. Tutun ki, böyle bir değerlendirme doğru, ve ispatlı-belgeli ortada. O zaman, hakkında böyle bir değerlendirme yapılan karşısında Marksist-Leninist mücadele çizgisi nedir? PKK'nın savunduğu uygulama, buna karşı mücadele çizgisinin: "Her suçun bir cezası vardır. İhanetin cezası da ölümdür" düşüncesine uygun bir çizgiyi Marksist-Leninist çizgi olarak görüp gösteren bir uygulama. Onlar hatta yukarıda atıfta bulunduğumuz Serxwé bun yazısında, ajanların yok edilmesi çizgisinin, ajanlara karşı mücadelede Stalin'in-Lenin'in savunduğu çizgi olduğunu da söylüyorlar. Gerçek durum bu değildir. Evet, Marksist-Leninistler ajanları fiziken yok da ederler. Ama ajanlara karşı fiziken yoketme, onların ajanlar ve ajanlığa karşı mücadeledeki esas çizgileri değildir. Bu konuda Lenin açık konuşmaktadır. Lenin şöyle diyor:

"İşçilere şunu anlatmalıyız: Hafiyelerin, ajan-provokatörlerin ve hainlerin öldürül-

mesi bazan elbette kaçınılmaz olabilir. AMA BUNU SİSTEMLEŞTİRMEK HİÇ İSTENİLMEYEN, HATALI BİRŞEYDİR. Hafiyeleri izleyip açığa çıkaracak ve işçi sınıfı kitlelerini eğitecek bir örgüt kurmak hem mümkün hem de gereklidir."

Ajanlara karşı Marksist-Leninist mücadele çizgisi, ajanları açığa çıkararak, onları işçi kitleleri içinde teşhir, ve hakim sınıflar açısından kullanılmaz hale getirmektir.

Ajanların gerektiğinde öldürülmesini reddetmek, bu konuda yaygara koparmak ne kadar yanlış ise; PKK'nın yaptığı gibi, ajanlara karşı mücadelede (ajan denenlerin gerçekten ajan olduğunu varsaysak bile! Ki bu konuda tavrımızı yukarıda ortaya koyduk) "öldürme"yi sistem olarak, çizgi olarak savunma yönündeki propagan da ve tavırları, o kadar yanlış ve Marksizm-Leninizme yabancıdır.

Bir kez daha bütün devrimci örgütleri, devrimci örgütler arasındaki ilişkiler hakkında ortak tavır takınmaya çağırıyoruz. Bunun için TKP/ML(B) Merkez Komitesinin bütün devrimci örgütlere ortak açıklama için 1982'de sunduğu öneriyi bir kez daha yineliyoruz!

24 Şubat 1986

NOT: Bu yazı kaleme alındıktan sonra, Hamburg Devrimci İşçilerin önde gelenlerinden Kürşat Timurloğlu öldürüldü. Buci nayetle ilgili tavrımız özel bir bildiriye gerekirse önümüzdeki sayılarda yine tavır takınacağız.

CLARA ZETKİN'İN ANISINA

N. Krupskaya

Bu yıl 8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü ile ilgili olarak, bu Günü kutlanmasına önyak olan büyük kadın devrimcilerden Clara Zetkin'in ölümü üzerine Nadejda Krupskaya'nın onun anısına yazdığı bir yazıyı yayınlıyoruz.

CLARA ZETKİN'İN ANISINA

Clara Zetkin öldü. Yayımlanan pek çok mükemmel makale onun yaşam yoluna, bir devrimcinin yoluna, inanmış bir Marksist-Leninistin yolu na ışık tutuyor. Bu makale ve konuşmalarda sevgi ve saygı çınlıyor. Ben burada onun çalışmasının gazetelerde pek fazla değinilmeyen yanlarına ışık tutacağım.

Clara 1857'de Almanya'da (Sachsen) doğdu; babası bir köy öğretmeniydi. O köyde büyüdü ve köy yaşamını yakından tanıdı. O sıralarda Sachsen'de tekstil sanayii hızla geliyordu; işçiler (kadın ve erkek dokumacılar) he nüz köy yaşamına sıkıca bağlı idiler. Clara, köylülerin ve işçilerin durumunu salt kitaplardan değil, yaşamın kendisinden öğrendi. Bu nun daha sonra ona çok yararı oldu; o, köylü lere ve kadın ve erkek işçilerin en geri kat manlarına ulaşmayı beceren ender kişilerden biri oldu.

Clara öğretmen olmaya karar verdi, Leipzig'e gitti ve orada kız öğretmen okuluna girdi. Orada Karl Marx ve Friedrich Engels'in öğ retileriyle yüzyüze geldi; işçi toplantıları na gitmeye başladı ve Partinin çalışmalarını tanıdı. Ondokuz yaşında okulu bitirdiğinde, fabrikatör kızlarına ders vermek zorunda kaldı, köy öğretmeni olmak ona kısmet olmadı. 1878'de Almanya'da Sosyalist Yasa (Anti-Sos yalist Yasa —Ç.N.) yürürlüğe girdi; sosyal demokrat parti illegal duruma düştü ve koğuş turmalar başladı. Birçok sosyal-demokrat Al manya'yı terketmek zorunda kaldı. Bunların i çinde Rus göçmeni bir işçi olan, Clara'nınar kadaşı Ossip Zetkin de vardı. Clara da ülkeyi terketti, Zetkin'in karısı oldu ve 12 yıl —önce İsviçre'de, sonra Fransa'da— göçmen olarak yaşadı. Göçmenliğin tüm zorluklarını tanıdı, çok çile çekti; kocası öldü, kendisi iki çocukla çok zor bir durumda kaldı. Bütün bunlara rağmen göçmenlik sırasında çok şey öğ rendi ve Marx ve Engels'in öğretilerini mükemmel bir şekilde özümledi.

Göçmenlikte çeşitli sosyalist partilerin çalışmalarını gözlemlene olanağı buldu; bu o

nun siyasi ufkunu genişletti ve onu özellikle uluslararası işçi hareketinin görevlerine yakınlaştırdı. Clara kelimenin gerçek anlamı ile bir enternasyonalistti. O uluslararası öl çekte kadınlar arasındaki çalışmayı da yönetiyor, zamanının büyük bölümünü buna ayırı yordu. 1889'da II. Enternasyonal'in I. Kongresinde, kadınların politik yaşama katılma hakkına kavuşmalarının gerekliliği üzerine mü kemmel bir konuşma yaptı.

Clara Zetkin tüm yaşamını emekçi kadınların kurtuluşuna, kadın işçilerin işçi sınıfı davası uğrunda mücadeleye katılmalarına adadı. Clara bu sorunu bir Marksist olarak ele aldı; bu sorunu işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesiyle, sosyalizm mücadelesiyle sıkı bağ içerisinde gördü. Clara Zetkin, kadınların hak eşitliği sorununu sınıf mücadelesinden, köylü ve işçi kadınların yaşam ve çalışma koşullarından kopuk bir sorun olarak gören feministlere karşı sürekli mücadele verdi. Clara, yalnızca sosyalizmin işçi ve köylü kadınları tümüyle kurtarabileceğini açıkladı. Ve tam da bu yüzden kadın işçiler Sosyalizmin savaşımlarının saflarına katılmalıydılar. Clara sosyalizmi kaba bir şekilde kavramadı; onu bütün yönleriyle derinlemesine inceledi. Ocak 1889'da bir açık öğrenci toplantısında "Kafa Proleterleri, Kadın Sorunu ve Sosyalizm" üzerine verdiği konferans son derece ilginçtir. Bu konferansta, gelişen kapitalizm koşullarında burjuva ve proleter ailenin çökmesinin sebeplerini gözler önüne serdi. O, burjuvaziye ve entellektüel çevrelere özgü kadın hareketi tipini inceledi; bu hareketin yanlış yol da yürümesinin nedenlerini tahlil etti; burjuva bilimadamlarının (Rusya ve Amerika hariç) kadın hareketine düşman tavırlarının ne reden kaynaklandığını açıkladı. O, yalnızca sosyalist devrimin kadınlara her yönlü gelişmeyi ve anneliği toplumsal faaliyet ve mesleki çalışma ile birleştirme olanağını sağlayabileceği; yalnızca sosyalist devrimin kadının kişiliğini özgürleştirebileceği ve tamamiyle gelişmesinin olanağını sağlayabileceği üzerinde durdu.

"Emekçi kitlelerin ekonomik bakımdan sömürsünü ve özgürlükten yoksun oluşunu ortadan kaldıran, böylece her bireye cinsinin en özgür şekilde gelişmesinin, en yüksek kültürün ve en yüksek mutluluğun güvencesini veren sosyal devrim,"—

buyle bir devrim, toplumun kültürel yaşantı-

sının en parlak dönemi için gerekli bir önküştür.

Clara, aydın proletaryayı, öğretmenleri, yazarları, doktorları, sanatçıları proleter sınıfıyla birleşmeye, proleter hareketin safına girmeye çağırıyordu.

Bu yazının ilginç olmaması mümkün değildi. Clara, Friedrich Engels'in mücadele arkadaşı idi. Engels ise, kadının kurtuluşunun; onun işçi sınıfı hareketine, sosyalizm uğruna mücadeleye çekilmesinin ateşli savunucusuydu. O henüz 20 yaşında bir genç iken şöyle yazmıştı:

"Ama, biz yeni'nin çocuklarının onunla birlikte ayakta durduğu ya da düştüğü düşünceler eğer gerçek ise, o zaman kadın kalbinin modern aklın düşünce çiçekleri uğruna —şimdi babaların mutaassıp inançları uğruna çarptığı gibi— sıcak sıcak çarpacağı dönem uzak değildir. Ve ancak genç kuşak bunu ana sütüyle özümlediğinde yeni'nin zaferi kapıyı çalacaktır!"

Engels'in "İngiltere'de işçi Sınıfının Durumu", "Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni" adlı eserleri, işçi kadınların durumunu ve kadınların kurtuluşunun yolunu aydınlatıyor. 1923'te "Kadın Komünist" in 12. sayısında, Clara Zetkin'in redaksiyonu altındaki Alman gazetesi "Eşitlik"ten alınan, Clara Zetkin'in "Kadınların Karl Marx'a Borçlu Oldukları Şey" adlı fevkalade bir makalesi vardır.

"Materyalist tarih anlayışı ile", diye yazıyor Clara Zetkin, "gerçi o bize kadınlar sorununda hazır reçeteler bırakmadı, ama daha iyisini, onu araştırmak ve kavramak için doğru ve isabetli yöntemi verdi. İlk kez materyalist tarih anlayışı bize, kadın sorununu genel tarihi gelişmenin akışı içinde, genel sosyal bağınıtlar ışığında, onun tarihi olarak koşullanmışlığı ve mesruluğu içinde açık bir şekilde anlamamızı, onun itici ve taşıyıcı güçlerini, bunların erişmek istedikleri amaçları, ortaya atılan sorunların ancak hangi koşullar altında çözülebileceğini anlamamızı sağladı."

Ve devamla:

"Burjuva hanımlarıyla proleter kadınları sözümona birleştiren "yüce kızkardeşlik" üzerine sevgi gevezelikleri, materyalist tarih anlayışının havasında, renk renk parlayan sabun köpükleri gibi patladılar. Marx proleter ve burjuva kadın hareketini birbirinden ayıran kılıcı döktü ve nasıl kullanılacağını öğretti; ama o aynı zamanda, birincisini sosyalist işçi hareketiyle kopmaz şekilde birleştiren, proletaryanın sınıf mücadelesine bağlayan anlayışlar zincirini de oluşturdu. Böylelikle o, mücadelelemize berraklığı ve ululuğu, hedefimizin

yüceliğini verdi. "Kapital"de, kadınların çalışması, işçi kadınların durumu ve işçileri koruma yasalarının gerekçeleri üzerine paha biçilmez bir olgu, anlayış ve ilham zenginliği vardır. Bu, güncel talepler uğruna mücadelemiz için olduğu kadar, gelecekteki sosyalist hedef için de tükenmeyecek bir zihinsel cephaneliktir. Marx bize, proleter kadınların savaşma yeteneklerinin artmasında acil bir gereklilik olan küçük güncel çalışmalara gereken değeri vermemizi öğretiyor. Ama o bizi aynı zamanda proletaryanın iktidarı ele geçirme büyük devrimci mücadelesini sağlam ve uzak görüşlü bir şekilde değerlendirme bilincine çıkartıyor. Bu olmaksızın, sosyalist toplum ve kadın cinsinin kurtuluşu parlak bir rüya olarak kalacaktır. O bizi önelikle, günlük çalışmaya önem ve değer veren şeyin yüce amacımız olduğu inancı ile dolduruyor. O böylelikle hareketimizin büyük ilkesel özünün tek tek olayların, görev ve başarıların kalabalığından zarar görmesini engelliyor ve yıpratıcı günlük çalışma içinde, ötesinde yeni bir çağın şafağının sökecek olduğu geniş tarihsel ufku kaybetmememizi sağlıyor. O devrimci düşüncenin ustası olduğu kadar, devrimci mücadelenin de önderi olarak kalacaktır; onunla aynı cephede savaşmak, proleter kadın hareketinin görev ve gururu, mutluluğu ve şanıdır."

Bu makale Clara'nın Marksistliğini en isabetli bir şekilde karakterize ediyor. Clara Zetkin'in "Günümüzde Kadın İşçi ve Kadın Sorunu" adlı broşürü herkesçe bilinmektedir. Orada "Çocukların Eğitimi ve Kadın" bölümünde söyledikleri, Marx, Engels ve Lenin'in bu konuda düşündükleri ve yazdıklarıyla uyum içinde dir.

Clara Zetkin'in uluslararası kadın hareketi için kazanımları büyüktür. Clara 1892'de "Kadın İşçi" adlı gazetenin yazı kurulu yöneticiliğini üstlendi. Kadınlar arasında ajitasyon ve propaganda için parti komisyonlarının oluşturulması da aynı döneme rastlar. Alman hükümeti bu komisyonları 1895'de yasakladı; bu komisyonlar ancak 1907'de yeniden canlandırıldı. Parlak bir konuşmacı ve örgütleyici olan Clara Zetkin, işçi kadınları sosyal-demokrat işçi hareketine çekmek için muazzam bir çalışma yaptı. 1907'de II. Enternasyonal'in VII. Kongresi ile birlikte ilk sosyalist kadın konferansı da toplandı. Alman sosyal-demokrasisi içerisinde kadın parti üyelerinin sayısı 1907 yılında sadece 10 000 iken, bu sayı 1913 yılında 150 000'e ulaştı. Aynı hızla olmamakla birlikte, diğer ülkelerde de kadınlar arasındaki çalışma gelişme kaydetti. 1910'da Kopenhag'da, her yıl 8 Mart'ın Uluslararası Kadınlar Günü olarak kutlanması kararının alındığı ikinci Uluslararası Kadın

lar Konferansı toplandı.

Clara Zetkin, II. Enternasyonal'in sol kanadındandı ve her türden oportünizme karşı enerjik mücadele yürüttü. Savaş çıktığında Rosa Lüksemburg, Karl Liebknecht ve Franz Mehring ile birlikte emperyalist soygun savaşına karşı enerjik bir şekilde mücadele verdi. 1915'de uluslararası kadınlar konferansı örgütledi ve onun adına savaşa karşı bir manifesto yayınladı. Bundan dolayı tutuklanıp hapse atıldı. Ekim Devriminde Clara Zetkin'in tüm sempatisi Sovyet iktidarından yanaydı. 27 Haziran 1918'de üçüncü bir kişiyle Lenin'e bir mektup göndererek, kendisi, Mehring, Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht'in "kafaları ve yürekleriyle" komünizmden yana olduklarını açıkladı. Bu dönemden itibaren Clara bir komünist, ve Sovyetler ülkesi de onun ikinci vatanı oldu. Sovyetler Birliği'ni ilk kez 1920 sonbaharında ziyaret etti. Her köşeden işçi ve köylü kadın delegeleri, milli azınlık kadın delegeleri onun yanına akın ettiler. Clara büyük bir arzuyla, kabaran devrim etkilerini özümledi. Almanya'ya döndüğün de "Rote Fahne"de şunları yazdı:

"Kapitalizm tarafından kendisinin çarmıha gerilmesine hala izin veren, açılan yaralardan kanayan, kültürel seviyesi yüksek bir proletaryanın olduğu bir ülkeden gelen kişi rüya görüyor sanır ama, gördüğü gerçektir. Gerçek, gözlerinde devrimci tutkunun ve sınırsız fedakarlığın Promete kıvılcımları parlayan, devrimci iradeleri "Enternasyonal" in ritimleriyle gürleyen sayısız binlerce kadın ve erkek proleterde cisimleşiyor. İnsanlıklarını kapitalist sömürü ve kölelik tarafından daha fazla çiğnetmek istemeyen proletarya kitleleri Rusya'da Kasım Devriminin yaşayan itici güçleriydi. Bedeni ve ruhu öldüren kapitalizmin geri gelmesine hisleri, düşünceleri, iradeleriyle ihtirasla başkaldıran; bu geri dönüşe her ne pahasına olursa olsun,—şimdiye kadar görülmemiş zorlukların altında ve binlerce fedakarlık ve bizzat yaşam pahasına— karşı koymaya kararlı proleter kitleler! Sovyet iktidarına can veren ve onu ayakta tutan güç işte bu proleter kitlelerdir."

Rus proletaryasının tamamı, komünist Sovyet iktidarının üssü ve taşıyıcısıdır. Haklarından yoksun bırakılmış Almanya proletaryasının ve tüm dünya proletaryasının bu proletaryadan öğrenebileceği çok şey vardır. Clara "Kızıl Bayrak" taki makalesini "Rus proletaryası kılıç ve kepeyle felsefe yapıyor" diye bitiriyor. Komintern'in III. Kongresinde Clara Zetkin Yürütme Komitesi üyeliğine seçildi ve ölümüne kadar öyle kaldı.

1920'den itibaren, SBKP Merkez Komitesi tarafından, kadınlar arasındaki çalışmaya ayrı

lan "Kadın Komünist" adlı gazete çıkarıldı. Clara bu gazetenin 10 yıllık yayın döneminde buna da katıldı. Bu gazetenin 3. yıldönümü ve silesiyle sıcak selamlar gönderdi. Bütün ülkelerin proleter kadınları ve en ileri kadın savaşçıları adına gönderilen bu mesaj öylesi ne coşkuludur ki, bugün aradan 10 yıl geçtikten sonra bile, okurken duygulanmamak elde değil.

Clara Zetkin, Gerçek Üyelerinden biri olduğu Komünist Akademisinin çalışmalarıyla da ilgilendi. Kadın hareketinin incelenmesi bölümünü yönetti. Yoğun devrimci çalışmasına, yaşına ve hastalığına rağmen, o burada da kadın hareketinin sorunlarının bilimsel araştırılmasını doğrudan ya da mektupla yönetmeye zaman ayırdı.

Clara tüm hayallerinin gerçekleşmesini, bütün toplumsal yaşamı ve insani ilişkileri de giştiren devrimci sosyalist inşada görüyordu. O, mücadelenin henüz bitmediğini, devam edeceğini, korkunç zorlukların henüz önde durduğunu görüyordu ama, zafer konusunda bir an bile şüpheye düşmedi.

Adı geçen mesajın yazılmasının üzerinden 10 yıl geçti. Bu yıllar Clara'nın kendini çetin devrimci mücadeleye tümüyle adanmış yılları idi. Köylüler arasındaki kollektifleştirme hareketini nasıl da selamlamıştı! 1931'de tamamıyla bozulmuş bir sağlıkla SSCB'ne geldiğinde, ilk talebi Orta Asya kolhozlarına gitmek oldu. O, geçtiğimiz yıl, her zamanki cesaretliliğiyle, tutuklanma ve hatta faşistler tarafından katledilme tehlikesinin bilincinde olmasına rağmen, Reichstag'ın açılışı için Almanya'ya gitmek üzere son gücünü topladı.

" (Meclisin en yaşlı üyesi olma sıfatıyla —ÇN) Yaş başkanı olarak Sovyet Almanya'nın ilk Sovyet kongresinin açılışını yapma mutluluğunu tatmayı umut ediyorum"

sözleriyle Reichstag'ın açılış konuşmasını bitirdi. Umutları gerçekleşmedi ama, o son dakikaya kadar, son nefesine kadar nöbeti tuttu.

Sevgili Clara, senin örneğin Komünizm davasının tüm savaşçıları coşkuyla doldurmalı. Senin örneğin bilinçli erkek ve kadın işçileri, bilinçli erkek ve kadın kolhozcuları coşkuyla dolduruyor. Biz daha ciddi, daha iyi, daha tam bir örgütlenme ile çalışacağız; nöbeti devredeceğimiz bütün ülkelerin komünist gençlik birliklerine yardım edeceğiz; çocuklarımızı, komünizmin inşasını sonuna kadar götüreceğiz savaşçıları olarak eğiteceğiz!

"Unter dem Banner des Marxismus" adlı derginin 1933 yılına ait dördüncü sayısız s.312-316'dan çevrilmiştir.

BAZI KADIN YOLDAŞLARIN 8 MART 1986'DA OKUMAK İÇİN HAZIRLADIĞI YAZI

Aşağıda, 8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü'nde yapılan seminerlerde tartışmaya temel alınan tartışma yazısını yayınlıyoruz.

Değerli kadın ve erkek yoldaşlar,

Her yıl olduğu gibi bu yıl da 8 Mart Enternasyonal Kadınlar Günü'nde ajitasyon ve propaganda toplantıları düzenliyoruz. En baştan belirtelim ki, bu tür toplantıları yaparken amacımız kesinlikle seneden seneye "kutlama törenleri" ile görev savuşturmak değildir.

Reformistler, revizyonistler, oportünistler bu günü "Kadınların Kurtuluşu"nu yılda bir ilan edip, diğer günlerde "kadın sorunu"nun geri plana itildiği, alışagelmış, "herşeyin eskisi gibi devam ettiği" gündelik pratiklerine dönebilmek için kullanmaktadırlar.

Biz Marksist-Leninistler ve devrimciler, Uluslararası Kadınlar Günü'nde, sınıf mücadelesinin kadınlar sorununda önümüze koyduğu görevleri propaganda etmek ve bunların ışığında pratiğimizi yönlendirmek için, ezilen kadınların kurtuluş mücadelesinin bayrağını yükseltmek zorundayız.

Kadın ve erkek yoldaşlar,

Bugünkü görevlerimiz üzerine yürüttüğümüz tartışmalarda, özellikle kadın arkadaşlar tarafından sık sık kadın sorununun bugünkü görevlerimiz açısından ne rol oynadığı sorusu gündeme getirilmektedir. Bugün, Bolşevik Parti inşası zorlu görevinin başlangıcında bulduğumuz, devrimci teorinin yaratılması, komünist kadroların yetiştirilmesi ve savaşa yeteneğine sahip pekişmiş bir örgütün oluşturulması esas görevlerinin önümüzde durduğu bir dönemde, kadınlar sorunu hangi öneme sahiptir?

Biz bu soruyu cevaplandırırken, Uluslararası Komünist Hareketin hayat tarafından yüzlerce defa doğrulanmış ilkelerinden hareket ediyoruz. Kadınların feodal ve kapitalist baskıdan tümünden kurtulmasının önkoşulları ancak proleter devrime varmayı kendine hedef edinen ve proletaryanın önderliğinde gerçekleşen demokratik devrimle, ya da proleter devrimle yaratılabilir. Aynı zamanda devrimci proletaryanın, ancak geniş ezilen kadın yığınlarını kendi mücadele saflarına çektiğinde kurtuluşa varabileceği bilince çıkartılmalıdır. Bugün kadın sorununda merkezde duran görevimizin ne olduğuna cevap verirken bu temel ilkelerden yola çıkmak zorundayız. Bolşevik bir parti yaratma göreviyle karşı karşıya olduğumuz bugünkü durumda da yukarıda belirtilen hedefe ulaşmak için gücümüzün elverdiğini yapmak zorundayız. Kadınlar sorununda ana görevimiz, esas çalışmamıza, partinin yaratılmasına bağlı olarak, devrimci hareket içindeki en bilinçli ve en devrimci kadınları etkin savaşçılar konumuna getirmektir.

Türkiye'de ancak, en başından yarı-feodal yarı-sömürge toplumda kadının özel ezilmişliğini gözönüne alan; ve en başından komünist kadın teorisyenler, pratikçiler, komünist kadın ajitator ve propagandacılar yaratmayı önüne görev olarak koyan bolşevik tipte bir parti; geniş proleter, köylü ve emekçi kadın katmanlarının da katı-

lacağı işçi-köylü diktatörlüğü için savaşında ortaya çıkan büyük görevleri çözebilecektir.

Clara Zetkin, Komünist Enternasyonal'in III.Kongresinde kabul edilen "Komünist Kadın Hareketi İçin Yönergeler" üzerine yaptığı konuşmada, tam da şu görevleri komünist partilerinin önüne koymuştur:

"Ama bir noktaya dikkat çekmek zorundayım: Gerek partinin kadın üyeleri arasında ve gerekse dışarda kadın kitleleri arasında görevlerini yerine getirebilmeleri için kadın hareketimizin organları yeterince büyük hareket özgürlüğüne sahip olmak zorundadırlar. Ama aynı zamanda partinin tümüyle, parti yaşantısı ve faaliyetiyle en sıkı ve en içten ilişki, en yakın temas içinde bulunmak zorundadırlar. Bunun için **önkoşul, kadın üyelerin ölü bir yükten, ilgisiz ve körelmiş aيدات ödeyicilerinden çıkartılıp; etkin, belirli bir amaç doğrultusunda çalışan, savaşım yürüten güçlere dönüştürülmesi** ve bunu da aşarak geniş kadın kitlelerini kucaklaması ve onları etkinleştirmesi gerekmektedir. Proleter sınıf mücadelesinin bütün örgütlerinde, bütün organlarında kadınlar birlikte karar verip, birlikte faaliyet gösterip, birlikte çalışmalıdırlar." (abç)

Komünist Enternasyonal'in IV. Kongresinde Clara Zetkin şu tespiti yapmaktadır:

"... Eski Spartaküs Birliği ve daha sonraki Birleşik Komünist Partisinde de Alman komünistleri **kuruluşlarının ilk gününden itibaren** kadınları örgüt içinde mücadelenin ortak yürütücüleri yapmak amacıyla planlı ve gayretli bir çalışma yürüttüler." (abç)

Bu söylenenlerden hareket ederek kendi durumumuzu, örgütteki, sempatan örgütlerdeki ve çevremizdeki kadın yoldaşların, arkadaşların durumunu incelediğimizde, bu sorunda en asgari talepleri bile karşılamaktan çok uzak olduğumuzu açıkça ve özeleştirel olarak tespit etmek zorundayız.

Elbette ki son yıllarda evlilik ve aile problemleri, kadınların baskı altında tutulması açısından tartışıldı. Bu bir ilerlemedir. Fakat bu tartışmalar daha çok saflarımızdaki erkek yoldaşların eşlerine kadın düşmanı şövenist tavırlar takınmaları gibi somut olayların sonucu gündeme gelmiştir.

Kadınlar sorunu tartışmalarında çıkış noktamız, komünist ve devrimci kadınların gelişmelerinde hangi talepleri ileri sürmemiz ve aynı zamanda onların özel durumlarını nasıl dikkate almamız gerektiği olmuştur.

Evet. Kadınlar sorununun bir yönünü de kadınların evlilik ve aile içindeki durumları oluşturmaktadır. Ve fakat bu tayin edici yönü değildir.

Bugün bizim içimizde kadınlar sorununda en yaygın anlayış, kadının politik çalışma yapan erkeğe "bir engel" oluşturmamasının "en iyi hal" olduğu anlayışı değil midir? Bu en yüksek amaç olarak öne konmamakta mıdır?

Bu anlamda, geçen sene 8 Mart'ta TIO ile yaptığımız tartışmada verdiğimiz cevap yeterli değildir. Orada bugün kadınlar sorununda esas görevimizin ne olduğu sorusuna şu yanıtı vermiştik:

"Biz —somut konuşursak— bugün, bugünkü gücümüz ve görevlerimizle, proletarya devriminin bir yan sorunu; ona bağlı bir sorun olarak

gördüğümüz "kadınların kurtuluşu" sorununda, esas görevimizi bu konuda doğru düşüncelerin içimizde ve dışımızda propagandası, ve bu propaganda ile "öncüyü komünizme" kazanma çalışmasının bir parçası olarak, özellikle içimizde ve çevremizdeki komünizme sempati duyan kadınları kazanmaya çalışma; onları her alanda bilinçli olarak ilerletmeye çalışma, onların ilerlemesine yardımcı olma olarak görüyoruz."

Bu gerçi çıkış noktası olarak doğrudur ama yeterli değildir. Bu görevi çözebilmek için hangi somut siyasi araç ve önlemler kullanılmalıdır? Var mıdır böyleleri? vb.

Görüşümüze göre zaafımız tam da buradadır; ve devrimci kadın yoldaşlarla tartışmayı bu noktada geliştirmeliyiz.

Kadın yoldaşların geliştirilmesi için bizde bilinçli bir politika ve buna uygun önlemler yoktur. Tüm pratik sorunlarda, kadın yoldaşlarla erkek yoldaşlar arasında bir seçim yapılması gerektiğinde, hemen hemen her zaman erkek yoldaşlara öncelik tanınmaktadır.

Örneğin: Yönetici kademelere kadınların seçimi sözkonusu olduğunda, bu görevi kadın yoldaşların yerine getirip getirmeyeceği tartışıldığında; erkek yoldaşlar tarafından "çocuk sahibi olduğu", "yeterli otoriteye sahip olup olmadığı" ileri sürülmektedir. Ama aynı durumda erkek arkadaşlar sözkonusu olduğunda bu olgular hiç bir rol oynamamaktadır. Bu durum da bizde devrimci kadınların gelişmesinin zorunluluğunun küçümsenmesinin ne denli derin kökleri olduğunu açıkça göstermektedir.

Kadınlar sorununda bugünkü görevlerimiz ile ilgili tartışmada bir diğer anlayış ise, "kadınların gelişmesine ilişkin özel önlemlerin" yalnızca örgütsüz kadınlarla bağ içerisinde görülmesi şeklindedir.

Bugün yer yer komünist ve örgütlü kadınların derneklerde kadınlar kolları örgütlemeleri ve buralarda derneklerdeki tartışmaları izleyemeyen örgütsüz kadınlara yol göstermeleri savunulmaktadır.

Şunu tespit etmek gerekir ki; eğer gücümüz varsa, böylesi kadınlar kolları örgütlemek, elbette bugün de kadınlar sorununda bir görevdir. Ama burada "eğer gücümüz varsa"nın altı çizilmelidir! Örgütsüz kadınlar tarafından böylesi kadınların örgütlenmesi ve yönetilmesi doğrultusunda gerçekten bir isteğin olup olmadığını tespit etmek derneklerin görevidir.

Ama bu asla bizim kadınlar sorunundaki esas görevimiz değildir. Bizim esas görevimiz devrimci kadınların örgüte çekilmesi ve onların etkin savaşçılar olarak yetişmelerini sağlamaktır.

Bu sorunda Komünist Enternasyonal bize son derece öğretici örnekler vermektedir. Komünist Enternasyonal, II.Enternasyonalin teori ve pratiğinden kendini tümüyle ayırarak, çeşitli örgütlenme olanaklarının yanısıra komünist ve devrimci kadınlar için özel bir örgütlenme biçiminin zorunlu ve olası olduğunu ilkesel olarak savunmuştur. Tabii ki, örgütte ve sempatizanlar arasında temel örgütlenme biçimi, kadın ve erkek yoldaşlardan oluşan hücrelerdir. Bunun dışında, onları komünist partisine çekebilmek için kadınların özel durumuna uygun özel örgüt şekilleri de vardı. Bunlar Kadın Konferansları'ndan Komünist Kadınlar için Eğitim Grupları'na kadar uzanıyordu.

Bugünkü görevlerimizle bağ içerisinde, görevlerimizi çözebilmek için, böylesi örgüt biçimleri gerekli midir sorusunu soruyoruz. Devrimci kadınların bizim toplantılarımızda, kamplarda, hücre oturumlarında,

Köln'de GUAFS ile yaptığımız Afganistan yürüyüşü üzerine

Rus sosyal-emperyalistlerinin Afganistan'ı işgalinin 6. yılı devrimciler tarafından Batı Almanya'nın Köln şehrinde bir yürüyüşle protesto edildi.

Yürüyüş öncesi GUAFS eylembirliği toplantıları düzenledi. Bu toplantılara bizim dışımızda sadece MLPD ("Almanya Marksist-Leninist Partisi"; Mao Zedung Düşüncesi'ni savunan bir grup) katıldı. Halbuki GUAFS eylembirliği toplantılarına katılmaları için GDS, Spartakus, Partizan vs. gibi grupları da çağırmıştı. Ne hikmetse bu gruplar eylembirliği toplantılarına katılmadılar.

Eylembirliği toplantılarında tartışıp ortak bir bildiri çıkarmak için GUAFS bir taslak bildiri getirdi. Taslak bildiri hemen hemen geçen sene getirdikleri ve fakat bizim ve eski kardeşlerin eleştirileri sonucu düzeltilen bazı yanlış görüşleri de içeriyordu. Biz geçen seneki bildiri taslakları üzerine tartışmalarla ilgili kamuoyuna genişçe bilgi verdiğimizden burada bu taslak üzerine tartışmaları yeniden duyurmuyoruz. Ancak tartışmalar dan sonra çıkardıkları bildiri üzerine kısaca eleştirilerimizi aşağıda ortaya koyacağız.

Bildiri taslağı üzerine tartışmalar bir kez daha göstermiştir ki, GUAFS ile Afganistan işgali üzerine ortak bir bildiri çıkarmamız şu an mümkün değildir. Bunun üzerine biz eylemde birlik, propaganda-ajitasyonda serbestlik temelinde, Batı Almanya'da Afganistan'ın Rus sosyal-emperyalistleri tarafından işgaline karşı devrimci temeldeki tek eylem olarak değerlendirdiğimiz yürüyüşe merkezi olarak katılacağımızı açıkladık. Ve yürüyüşe çağrı bildirişi çıkardık.

Eylembirliği toplantılarında yürüyüşe merkezi bir güçle geleceklerini açıklayan MLPD oportünistleri, bırakalım yürüyüşe merkezi güçleriyle katılmayı, bölgesel bile katılmadıkları gibi, bizzat yürüyüşte propaganda yapmak için bir kişi bile yürüyüşe gelmemişlerdir. MLPD'nin ne kadar tutarlı bir örgüt olduğu, Afganistan'ın işgaline karşı Afganistan halkının mücadelesinin yanında imiş gibi tavır takınmaya çalışan Batı Alman emperyalistlerinin durumu açık olduğu halde bir kere daha ortaya çıktı. Halbuki kendisine Marksist-Leninist diyen bir Batı Almanya teşkilatının yapması gereken, Rus sosyal-emperyalistlerinin işgaline karşı çıkarken, özellikle de kendi emperyalist burjuvalarının sahte Afgan halkı dostluğunu Batı Alman proletaryasına göstermek ve yapılan bir anti-emperyalist yürüyüşü ise bütün gücüyle desteklemek olmalıydı.

MLPD somutunda biz, MLPD'nin de sahte olarak Afganistan halklarının mücadelesinin yanında yer aldıklarını açıkladıklarını bir kez daha gördük.

Eylembirliği toplantılarına katılmamaları na rağmen, Partizan yürüyüşü ile ilgili bir bildiri çıkarmış ve yürüyüşe de çok az bir güçle katılmışlardır.

Yürüyüş katılım az olmasına rağmen —150 civarında—, yürüyüş rotasının iyi olması sonucu bizzat yürüyüş esnasında da yoğun bir propaganda yapılmıştır.

Yürüyüş sırasında biz ortak olan sloganları birlikte haykırdık. Ama sadece ortak sloganları değil, onun dışında kendi sloganlarımızı da attık. Yürüyüş boyunca şu pankartları taşıdık:

- Bolşevik Partizan pankartı
- Rus sosyal-emperyalistleri Afganistan'dan defolun! Batılı emperyalistler, Afganistan'dan elinizi çekin!
- Emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe ölüm!
- Batı Alman emperyalizmine ölüm!
- Yaşasın Afganistan'daki demokratik halk devrimi!

Tabii ki kıvılcık bayraklarla da kendi bloku muzu süslemiştik.

Yürüyüş bittikten sonra miting yapıldı. Mitingde GUAFS, biz ve Partizan birer konuşma yaptı. Mitingin bitiminde biz Enternasyonal marşını söylemeye başladık. Diğerleri buna kayıtsız kaldılar.

Yaptığımız miting konuşması özellikle GUAFS'lı devrimciler tarafından ilgi ile izlendi ve coşku ile karşılandı. Konuşmalar yapıldıktan sonra yeniden söz alan bir GUAFS temsilcisi, tavrımızın gerçek proleter enternasyonalizminin ne olduğunu pratikte gösteren bir tavır olduğunu; GDS, MLPD gibi örgütlerin ise lafta çok proleter enternasyonalizminden, dayanışmadan vb. söz etmesine rağmen, pratiklerinin buna uymadığını söyledi.

Yürüyüş bütün eksikliklerine rağmen olumlu idi.

Yürüyüşün çoğunluğu bizdik. Ama bizim geçen seneki katılımımız gözönüne alındığında, bizim de bu yıl seferberliğimizin yeterli olmadığı, az bir güçle katıldığımız tespit edilmek zorundadır.

Eski kardeşlerden GDS ve Spartakus ile ilgili de birkaç şey söylemek istiyoruz.

Bu örgütler bu seneki eylembirliği toplantılarına katılmamışlar, onun ötesinde yürüyüşe de sadece yayın satmak ve bildiri dağıt-

mak için gelmişlerdi.

GUAfS ile ilgili geçmiş tartışmalar hatırlanırken, bunların geldiği yer de ilginç - tir. Biz geçen seneki tartışmalar ile ilgili bilgi vermiştik. (Bkz. BP 21, s.35)

Orada söylediklerimize şimdi şunu da eklemek gerek: Bilindiği gibi, GUAfS'ın 1981'de düzenlediği bir eyleme biz Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in resimlerinin ve kızıl bayrakların taşınmasının yasak olduğu gerekçesi ile katılmamıştık. Buna eski kardeşler şiddetle karşı çıkmışlar ve II. Konferansta şu eleştirileri getirmişlerdi:

WBK temsilcisi: "Pratik sorunda en son GU AfS yürüyüşüne katılmama ile ilgili sorun. Ama bu konuda şunu söylemek zorundayım ki bu konuda tam, kesin bir bilgiye sahip değilim. Bir şeye ama dikkat çekmek gerek. GUAfS bu arada bir özeleştiri yapmıştır. Ama ben her halükarda dost bir örgüte karşı tavırda protestoyu, onun yaptığı bir eyleme katılmamakla ifade etmeyi yanlış buluyorum. Eğer herhangi bir konuda hemfikir değilsek, o zaman dayanışma içinde de eleştirinin ve mücadelenin yöntemleri aranmalıdır." (Tutanak, s.193)

AMLP temsilcisi: "Ben bu konuda bana verilen bilgiyi tartışmada belki rol oynar ne deniyle anlatmak istiyorum. Bu GUAfS'ın 28 Aralık'ta yaptığı yürüyüş GUAfS tarafından çeşitli örgütlerin yanyana geldikleri bir eylem değil, GUAfS'ın düzenlediği ve diğer örgütlerin de kendi taraftarlarıyla gelip GUAfS'ın yürüyüşüne katıldığı, GUAfS yürüyüşü olarak düzenlenmiş ve onlar böyle bir yürüyüşte Marx, Engels, Lenin, Stalin'in resimlerinin taşınmasının GUAfS'ın Marksist-Leninist bir örgüt olduğu görünümünü yaratacağı gerekçesiyle buna karşı çıkmışlar. GUAfS son yaptığı genel kurulda birincisi, yürüyüşün yanlış olduğu, yani Yeşillerle yapılan yürüyüşün yanlış olduğu konusunda ve ayrıca ilke olarak ajitasyon-propaganda serbestliğine karşı olmadıkları konusunda karar almış. Hal böyle ise eğer, biz böyle bir yürüyüşte, GUAfS yürüyüşünde de bu pankartların taşınmamasının ilke sorunu olmadığını düşünüyoruz." (aynı yerde)

AMLP temsilcisi: "Şimdi bu somut durumda, durum nedir? GUAfS BİZİM GENEL TESPİTİMİZE GÖRE ANTI-EMPERYALİST BİR KİTLE ÖRGÜTÜDÜR. GENEL DEĞERLENDİRME BÖYLE DİR. Bu örgütün kendisi bir yürüyüş yapıyor. Böyle bir durumda bize böyle bir talep getirdiğinde, biz önce bu talebi kabul ederdik. Ama diyelim ki bir oportünist teşkilat böyle bir yürüyüş yapıyor. Diyelim ki DHB ya da başkası, ve bize diyor ki, gelin bizim yürüyüşümüze katılın. Biz böyle bir şeyi

hiçbir zaman yapmayız. Bu iki şey birbiri ile karşılaştırılmaz." (s.203)

AMLP temsilcisi: "Bir gerekçe söylemek istiyorum. Biz GUAfS'ın içinde Marksist-Leninistlerin çalıştığını biliyoruz. Bunlar Aghkar'dan yoldaşlardır. Aynı zamanda oportünistlerin olduğunu da biliyoruz GUAfS içinde. Böyle bir durumda oportünistlerin rüzgarını kesmek için ve Marksist-Leninistlere yardımcı olabilmek için biz GUAfS la temelden dayanışma içerisinde olduğumuza göstermek zorundayız. DHB gibi bir örgüt ise herhangi bir demokratik, anti-emperyalist kitle örgütü değil, sahte Marksist bir örgüttür. İçinde Marksistlerin çalıştığı, bizim güçlendirmek istediğimiz, ona karşı tavır GUAfS'a karşı (tavırla) karşılaştırılmaz." (aynı yerde)

Bu alıntıları aslında yorumlamaya filan gerek yok. Alıntılar açık dil konuşuyor. Ama yine de biz bir-iki şeyi öne çıkaralım.

Yürüyüşe neden katılmamız gerektiğini söyle gerekçelendiriyorlar: GUAfS anti-faşist, anti-emperyalist bir teşkilattır. GUAfS'ın içinde Marksist-Leninistler de çalışmaktadır. Fakat oportünistler de vardır. Biz Marksist-Leninistlere destek olmak zorundayız. Bu eylem çeşitli örgütlerin biraraya geldiği bir eylembirliği değil, doğrudan GUAfS'ın bir eylemidir. GUAfS'ın kızıl bayrak taşınmasına ve klasiklerin taşınmasına karşı çıkması hatadır ama yine de katılmak lazımdır vs.

Bu sene yapılan yürüyüş doğrudan GUAfS'ın bir yürüyüşü değildir. Bir eylembirliği şeklinde düşünülmüştür. Ve katılan örgütlere ajitasyon ve propagandada özgürlük vardı. Propaganda ve ajitasyonda serbestlik olduğuna göre, şimdi eski kardeşlere sormak gerekir: GUAfS şimdi anti-emperyalist bir teşkilat değil midir? GUAfS'ın içinde Marksist-Leninistler çalışmıyorlar mı? Çalışıyorlarsa, Marksist-Leninistlere yardımcı olmak lazım değil mi? GUAfS'ın düzenlediği ve devrimci bir temelde yapılan yürüyüşün güçlendirilmesi gerekmez mi? vs. Bütün bu ve benzeri sorulara olumlu cevap veriyorsanız, o zaman eyleme niye katılmadınız? Yok eğer bu sorulardan bazılarında olumsuz cevap veriyorsanız gerekçeleriniz nelerdir? Biz eski kardeşlerin bu ve benzeri sorulara cevaplarını aldığımızda ya da öğrendiğimizde tekrar tavır takınmak üzere şimdilik bu tartışmayı uzatmayı gerekli görmüyoruz.

Spartakus'un çıkardığı bildiriyle ilgili tavır takınmayı gerekli görmüyoruz. Çünkü esas geçsen sene tartışıldı. Spartakus bildirisi, Spartakuscuların yayınlarımızı inceleme "zahmetine" bile katılmadıklarını; bu cidden diyete bile sahip olmadıklarını yeniden gösterir bir bildiridir.

Bu yılki GUAfS bildirisine tezler halinde

eleştirilerimiz şöyledir:

Burada getirdiğimiz eleştiriler, esas olarak daha önceki yıllarda GUAFS'la eylembirliği görüşmelerinde getirdiğimiz eleştiri noktalarıdır. Bu anlamda, bu yeni eleştirimizde GUAFS'ın diğer devrimci ve Marksist-Leninist grup ve örgütlerle açık bir ideolojik tartışma içinde kendi pozisyonunu savunmasını ya da doğru bulduğu eleştirileri kabul etmesin角度 rekliliğini vurgulamaktadır. Bu yapılması gereken ve uzun zamandır gündemde duran tartışma olmaksızın, Afganistanlıların Batı Almanya ve Batı Berlin'deki tek demokratik örgütü olan GUAFS'la dayanışma gelişemez ve derinleştirilemez, aksine bu giderek ortadan kalkar. Çünkü açık ideolojik-politik tartışma olmaksızın olacak bir dayanışma kof ve boştur ve asla devrimci mücadeleye hizmet etmez.

Bu anlamda biz bu yazıyı ve eleştiriği, GUAFS'a tartışmayı artık saldırgan bir şekilde sürdürme ve Afganistan halklarının devrimci mücadelesinin sorunlarının, demokratik bir örgüt olarak GUAFS'ın teori ve pratiğinin ve devrimci ve komünist örgütlerle eylembirliğinin açıkça tartışılacağı ve GUAFS'ın yapmak için söz verdiği açık toplantıları yapması çağırısı olarak görüyoruz.

1. Afganistan halklarının baskıdan kurtuluşu için tek gerçek demokratik ve anti-emperyalist çözüm propaganda edilmemektedir: Demokratik ve anti-emperyalist devrim, işçilerin ve köylülerin diktatörlüğünün kurulması.

Kurtuluş hareketi içinde emperyalizmin ön derliği ya da etkisi altında bulunan çeşitli gerici kesimler, mücadeleyi yalnızca özgürlük ve bağımsızlık sloganı altında Rus sosyal-emperyalizminden kopuşa ve daha sonra da batılı emperyalistlerin egemenliğinin sağlanmasına yönelttikleri için, devrimin bu açık programatik sloganı Afganistan halkının kurtuluş mücadelesi için temel nitelikte zorunlu bir yönlendirmedi.

2. Sanki feodal örgütler yalnızca yurtdışında varmış ve ülke içindeki kurtuluş savaşçıların hepsi devrimin yanında duruyormuş gibi bir hava yaratılmaktadır. Burada bir kez daha yanlış, idealist ve gerçek ilişkileri olduğundan güzel gösteren bir anlayış kendisini göstermektedir. Tartışmasız, yurtdışındaki feodal örgütler, aynı zamanda ülke içindeki özgürlük savaşçılarına da dayanmaktadır. Afganistan'da faşist işgale karşı kahramanca çarpışanları feodal ideolojiden koparmak ve devrimin tarafına çekebilmek için tam da bu tehlikeye dikkat çekilmelidir. Bu ama yalnızca, bu örgütlerden gelebilecek tehlikeler doğru olarak teşhis edildiğinde ve onlar ve onların etkisi zararsız gösterilecek yerde, kendisine karşı mücadele edildiğinde sağ

lanabilir.

3. ABD emperyalistlerinin yanında Batı Alman emperyalistlerinin sayılması olumludur. Ancak bu batılı emperyalistlerin teşhirinde odak noktasında durmamaktadır. Bu ama Batı Almanya ve Batı Berlin'de yayınlanan bir bildirinin görevi olmalıydı. Sadece ABD emperyalizminin müttefiki olarak karakterize edildiğinde, ve ABD emperyalizmi ile rekabet içinde kendi amaçlarını kollayan bağımsız bir emperyalist büyük güç olarak nitelendirilmediği, Batı Alman emperyalizminin küçümsendiği de buna eklenmelidir.

4. Başlıkta yine Devrim ve kurtuluş mücadelesi yönü eksiktir. Sadece baskı yönü gösterilmekte, direniş yönü gösterilmemektedir.

Bildiri gerçi eylembirliği görüşmelerinde öne sürülen taslağa göre bir ilerlemedir. Ama mücadelenin temel hedefi ve yönü emperyalizmin tüm uşaklarına karşı savunulmadığı ve propaganda edilmediği için, bizim görüşümüze göre bu bildiri de Afganistan halkının demokratik ve anti-emperyalist kurtuluş mücadelesinin taleplerine tam cevap vermemektedir.

R. AVCI'NIN BATI ALMAN FAŞİSTLERİ TARAFINDAN ÖLDÜRÜLMESİ VE GELİŞEN OLAYLAR ÜZERİNE

Hamburg'da 22.12.1985 tarihinde "Neo-Nazi" denen bir grup faşist çete tarafından feci şekilde dövülerek komaya sokulan R. Avcı isimli Türkiyeli genç, komadan çıkamayarak öldü.

Bu faşist cinayet üzerine, hemen bütün yerli ve yabancı kuruluşlar tavrı takınarak, olayı kendi bakış açılarından yorumladılar.

Olay sıradan bir olay olarak ele alınamazdı ve öyle de oldu. Türkiye'de askeri faşist cuntanın sözcülerinden, Kohl hükümetinin sözcülerine kadar uzanan "üst düzey yetkililer" tavrı takınıp "üzüntülerini" belirtip "tim sah gözyaşları" döktüler.

YABANCI DÜŞMANLIĞI POLİTİKASI BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİN GENEL POLİTİKASIDIR

"Yabancılar Yasası"na dayanarak uygulanan yabancı düşmanı "Yabancılar politikası" ne "neo Nazilerin" ne de Kohl hükümetinin çıkar ve istekleri sonucu doğmamıştır. Bu politika doğrudan doğruya Batı Alman emperyalist devletinin politikasıdır. Dün bu politika SPD hükümeti aracılığıyla uygulanıyordu, bugün belli sertleştirmelerle birlikte Kohl hükümeti tarafından uygulanmaktadır. Bunun için dir ki, en başta koalisyon partileri ve SPD'nin "yabancılara dost" görünmeleri çok kaba bir sahtekarlık olarak teşhir ve tecrit edilmiştir.

"Yabancı düşmanlığı" politikasının doğrudan Batı Alman emperyalizminin bir politikası olduğu gerçeğini tespit etmeyenler; mücadelelerinin odak noktasına emperyalist devletlerini sosyalist devrimle parçalama görevini koymayanlar, sorunu şu ya da bu hükümet sorunu olarak ele alanlar, niyet ve istekleri ne olursa olsun, savundukları ve yaptıkları ile Batı Alman emperyalist devletinin değirmeni-ne su taşımaktadırlar.

Bugün DGB tarafından yoğun bir şekilde propaganda edilen "Benim arkadaşşıma dokunma" kampanyası olsun, Yeşiller-GAL ve DKP gibileri tarafından ileri sürülen "Yabancılara seçme ve seçilme hakkı tanınmalıdır" talepleri temelindeki kampanyalar olsun, işte bu çerçevede değerlendirilmelidir. DGB, GAL, DKP vs. gibi karşı-devrimci kuruluşlar, sorunu kapitalist emperyalizmden bağımsız ele almakla, Batı Alman devletinin iç faşistleşmesinin toplumsal nedenlerine doğru çözümler getirmemek

le, doğal yapıları gereği, reformist talepler ileri sürmekten ileri gidememektedirler. Bunların iç faşistleşme ve bunun bir biçimi olan yabancı düşmanlığına karşı önerdikleri mücadele perspektifleri, bu düzenin sınırlarını aşmayan, barışçıl, reformist alternatif olmaktan öte gitmemektedir. Biz bu vb. nedenlerden dolayı bu çevrelerin güttüğü politikanın, Batı Alman devletinin politikasına hizmet politikası olduğunu söylüyoruz.

TORK İRKÇILARI ALMAN İRKÇILARINA KARŞI!!!

R. Avcı'nın öldürülmesi üzerine, faşist ve gerici Türk basını öteden beri sistemli olarak sürdürdüğü Türk milliyetçiliği propagandasının dozajını iyice artırarak şaha kalktı.

Başta Tercüman, Hürriyet, Milliyet ve Günaydın gibi Türk şöven gazeteleri olmak üzere, islamcı faşistlerin ve bazı "solcu"larımızın eşlik ettiği "Alman düşmanlığı" propagandası Alman kamuoyunu ve basını oldukça rahatsız etmiş olacak ki, Batı Almanya'nın en büyük haftalık gazetesi olan "Die Zeit" 30 Ocak tarihli sayısında "Türk basını Alman düşmanlığını körüklüyor mu?" diye "endişesini dile getirdi".

Böylece Batı Almanya'da öteden beri varolan iki cephe daha da belirgin bir şekillenme ile su yüzüne çıktı. Bir yanda başında Türk faşistlerinin bulunduğu ve bazı "solcu"larımızın da eşlik ettiği Türk cephesi, ya da Türk milliyetçileri cephesi; diğer yanda ise, başında Alman faşistlerinin bulunduğu Alman milliyetçileri cephesi.

Bu iki cepheleşmeye karşı takınılan tavrı, tavrı takınan grupların gerçek kimliklerini bir kez daha açıkça belgeledi.

HAMBURG YOROYOŞO HANGİ CEPHEDE YER ALDI? KİME KARŞI YAPILDI?

R. Avcı'nın öldürülmesinden sonra, Hamburg'da 20'yi aşkın "TÜRK" grubu ortak bir çağrı yayınlamaya, 11.1.1986 tarihinde bir yürüyüş düzenlediler. Yürüyüş çağrısını yapanlar, islamcı faşistlerden, ülkemizde Arnavutluk Emek Partisinin baş borazanı olan Halkın Kurtuluşu ve bir dönemler "Türkiye solu"na "babalık yapan" Devrimci işçi'den ayrılma "Genç Arkadaş"a kadar uzanan bir çevre idi.

Bu geniş çevreyi "ortak çağrı"da birleştiren, ortak yürüyüş yaptıran ve yürüyüş sonunda da dostluklarının sürmesini sağlayan birleştirici faktör Türk milliyetçiliğidir. Bunlar "Türk oldukları için" birleşmişlerdir. Ni tekim bu gerçek, bu çevre adına gazetelere de meç veren Dr.Hakkı Keskin tarafından tekrar tekrar vurgulandı ve vurgulanıyor. Daha da önemlisi, bizzat bunların ortak çıkardıkları bildiride de bu gerçek açık bir şekilde kendini ortaya koymaktadır. Şöyle diyorlar:

"Üzgünüz öfkeliyiz!

Ve bu üzüntüyü ancak BİZ YABANCILAR BİR HAYKIRIŞA DÖNÜŞTÜREBİLİRİZ, DÖNÜŞTÜRMELİYİZ... Evet artık bir "dur" demenin zamanı gelmiştir. Bu "dur"u da diyebilecek olanlar SADECE, AMA SADECE BİZLERİZ."

Yine "Genç Arkadaş" çıkardığı özel sayıda şöyle diyordu:

"Görülen odur ki, yabancılar bu uygulamalara, sadece harekete geçerek karşı çıkabilirler. Bir tokat vurulduğunda öteki yanağın uzatılmasının zamanı geçmiştir. BİZSİZ oynanan maça çıkmanın zamanı gelmiştir. Bu ancak HEPİMİZİN kendi haklarımıza sahip çıkmasıyla olacaktır. İnsanca bir yaşamı sağlamak uğruna HEPİNİZİ BU MAÇA DAVET EDİYORUZ."

Görüldüğü gibi, her iki alıntıda da temel yaklaşım, Batı Almanya'daki gelişen iç faşistleşmeyi ve bunun bir unsuru olan yabancı düşmanlığını "SADECE AMA SADECE YABANCILARIN" sorunu olarak görüp gösterme, ve "çözüm önerileri"ni de bu temelde yapmaktır. Dev-işçi' -den ayrılma "Genç Arkadaş"çıların ifadesiyle "Bizsiz oynanan "maça" herkes" davetlidir. Bir yanda Almanlar, diğer yanda "Yabancılar!" Tabii ki öncelikle Türkler! İşte Halkın Kurtuluşu ve Genç Arkadaş çevresinin bugün için de debelendiği bataklık böylesine kokmuş ve kepezektir. Bunların bugün dillerine dola-dıkları "Yabancıların yabancıdan başka dostu yoktur" sloganının yarın yerini "Türkün Türk ten başka dostu yoktur" sloganına bırakması hiç de yadırganacak bir gelişme olmayacaktır.

Türkiye'de bugüne dek uygulanan ve uygulanmaya devam edilen, Türk olmayan millet ve milliyetler üzerindeki katmerli milli zulüm politikasını alkışlayan islamcı faşistlerle, "Türk-Danış" gibi örgütlerle "Alman ırkçılığı"na karşı mücadele birlikleri kuranların gerçekten ırkçılığa, milliyetçiliğe karşı mücadele diye bir sorunlarının olmadığı, görmek isteyen herkes için açık olmalıdır.

Biz hiçbir yoruma açık kapı bırakmaksızın diyoruz ki, Batı Almanya'da gelişmekte olan "iç faşistleşme ve bunun bir unsuru olan yabancı düşmanlığı" bugün öncelikle yabancılarla, yabancılar içinde de öncelikle Türkiyelilere yönelse de; bu tehlike öncelikle Alman komünistlerinin, devrimcilerinin devrim mücadelesini bastırma, emperyalist burjuvazinin

ve onun devletinin her yönüyle yeniden istikrarını sağlama temel amacına sahiptir.

Bundan dolayıdır ki, bu tehlikeli gelişme uzun sürede esas olarak Alman proletaryasının sorunudur. Bundan dolayı da, bu tehlikeye kalıcı olarak "dur" diyebilecek güç "yalnızca ve yalnızca yabancılar" değil, öncelikle Batı Alman proletaryası ve halkının devrim mücadelesidir.

Biz, Batı Almanya'da sosyalist devrim olmaksızın bu gelişmelerin durdurulamayacağı şeklinde bir ilkel görüşe sahip değiliz. Geçici olarak bu gelişmenin Alman komünistleri ya da devrimcileri önderliğinde, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin militan silahlı anti-faşist mücadeleleri sonucunda da durdurulabileceğini, ancak kalıcı çözümün sosyalist devrimle mümkün olacağını düşünüyoruz.

Mevzileri Almanlar ve yabancılar şeklinde tespit edenler, soruna sınıfsal açıdan bakmamaktadırlar. Onlar bu tavırları ile, Türk faşistlerinin de "Alman faşistlerine" karşı mücadele edebileceğini savunmaktadırlar. Ve pratikte de buna uygun davranmaktadırlar. Bu tavırlarıyla bu revizyonist baylar, Bernstein'a bile rahmet okutuyorlar. Bunu özellikle Halkın Kurtuluşu'nun burnu büyük revizyonist yazarları için söylüyoruz. Bunlar Mao Zedung'u "sınıf işbirlikçisi" diye eleştireceklerine, dönüp aynaya bakmalıydılar!

Marksizm-Leninizm adına konuşanların bu eylemde takındıkları tavır, bırakın Marksist-Leninist olmayı, küçük-burjuva devrimcisi bir tavır bile değildir. Bunlar yazdıkları ve uyguladıkları ile Türk milliyetçiliğine hizmet ederek, proleter enternasyonalizmine utanmazcasına saldırdılar. Alman ve yabancı proletaryasının, emekçilerinin birliğini, kardeşliğini savunacaklarına, "Türk"lerin cepheleşmesi gerekliliğini propaganda ettiler. Onlar bu ve benzeri tavırlarıyla, başını Türk faşistlerinin çektiği Türk milliyetçiliği celesinde yer aldılar.

Emeğin Sesi, S.121, s.12'de yürüyüşü değerlendirenken, islamcı faşistlerle yürüme bağlantısında şöyle diyor:

"4 Ocak'ta yürüyüş iptal edildi. Bu kararın alınmasından bir gün sonra Profesör Hakkı Keskin, aralarında DİDF üyesi Demokratlar Derneği de olmak üzere 20'nin üzerinde Türkiyeliler dernek ve inisiyatif çağrı yaparak bir toplantı önerisi getirdi. Bu çağrı MHP'nin çizgisindeki FAŞİST VE İRKÇİ DERNEKLERİ DİŞTALİYOR, İSLAMİ AKIMIN DEĞİŞİK TONLARINI İÇERİYORDU. (abç)

28.12.1985'te yapılan toplantıya güçlü bir katılım oldu. İlerici ve demokrat örgüt ve derneklerin temsilcileri olduğu kadar, çeşitli Camiler de temsilci göndermişti."

Emeğin Sesi yazarlarına göre, eylem birliği yaptıkları "İslami akımın değişik tonları" ne faşisttir, ne de ırkçıdır. Dahası var:

Faşist ve ırkçı olanlar sadece MHP yanlısı teşkilatlardır. Yani mesela AP, MSP kökenli Camiler faşist ve ırkçı değildir!Söylenenlerin başka türlü yorumu mümkün değildir. Açıkta Pan-İslamizmi savunan, İran'daki Humeyni iktidarını Türkiye'de kurma özlemiyle yanıp tuşan islamcılarının faşist görülmemesi, faşizmden yalnızca MHP'nin anlaşılması, HK'nın çokça eleştirdiği TKP ve Dev-Yol siyasetinin görüşüdür. Bu görüşün bugün HK tarafından da savunulması ilginçtir.

İkincisi: ırkçılık sorunu. İslamcılarının belirleyici özelliklerinin "Türkcülük" olmadığı açıktır. Ancak bunlar, açıktan olmasa da, ırkçılığı desteklemektedir. Yine bunlar Türk milliyetçiliğini ideolojik-siyasi olarak savunmaktadırlar. Bunun böyle olduğunu, özel olarak İran'daki Humeyni iktidarının pratiğine ve Türkiye'deki MSP izindeki parti ve kuruluşların milli meselede takındıkları tavra bakarak görmek hiç de zor bir iş değildir. Bu kadar basit gerçeklerin günümüz koşullarında HK ve Genç Arkadaş tarafından bertaraf edilmesi, onların Karşı-Devrimle ne kadar içli-dışlı olduklarının bir göstergesidir.

Emeğin Sesi yazarları, bizimle faşizm sorununda aynı yaklaşıma sahip olmadıklarından dolayı, islamcılara faşist demeyebilirler. Ancak sorunun esası bunların faşist görülüp görülmemesi değil, bunların fanatik dinci ve karşı-devrimci olup olmadıkları; bunların militan anti-komünist olup olmadıkları sorunudur.

Bunlarla "ırkçılığa ve faşizme karşı mücadele" birlikleri kurulması; eylem birlikleri yapılması, onların suratındaki "insancıl ve demokrat" maskesinin korunmasına, gerçek çehrelerinin gizlenmesine hizmet eder.

Miting konuşmasında büyük bir yüzüzlükle "insan hakları", "fikirlere hoşgörü" ve "ayrı inançtan insanlara saygı" vs. üzerine demagogi yapan islamcı faşistler, "Tebliğ" isimli yayın organlarında ise şöyle diyorlar:

"Önce şunu arz edelim. Bütün mü'minler biliyor ki; Yüce İslam, yeryüzünden fitneyi kaldırmak için gelmiştir. Cihad da bunun için kıyamete kadar geçerli bir Farizdir. İslam'da "Yurtta sulh, Cihanda sulh" anlayışı yoktur. Bu anlayış "inandım" dediğiniz KUR'ANA AYKIRIDIR.

İslam, "Hattâ lâ teküne fitneün" buyurarak, fitnenin kökünü kazımak için, cihadı farz kılınca, "O halde fitne nedir?" sorusuna cevap aramak durumundayız. Kur'anın birçok yerinde tarif ve tespit edilen fitne mefhumunu bir cümle ile ifade edecek olursak; "ALLAH'IN DİNİNE AYKIRI OLAN FİKİR, İNANÇ, AMEL-EYLEM, İŞ, HAYAT TARZI, KANUN, İNTİZAM, HER TÜRLÜ MÜESSESE VE SİSTEM" FITNENİN TA KENDİSİDİR." (agd, S.9, s.18) (abc)

İşte kendini Avrupa kamuoyuna "insan hak-

larına", "fikir özgürlüğüne", "değişik dini inanç ve yaşam tarzına" "hoşgörü ve saygılı" olarak tanıtan, ve bu yöndeki çabaları bazı "solcu"larımız tarafından desteklenen islamcılarının gerçek kimliği bu alıntıda açıkça görülmektedir.

Bunların ne kadar "demokrasi aşığı" oldukları üzerinde daha fazla durmadan, soruna Türk milliyetçiliği temelinde yaksalan HK ve Genç Arkadaş yazarları için biçilmiş kaftan olarak değerlendirdiğimiz bir değerlendirmeyi İbrahim Kaypakkaya'dan aktarmak istiyoruz.

İbrahim yoldaş bundan 14 yıl önce Şafak - Aydınlik revizyonistleri için şöyle diyordu:

"Beş yaşındaki bir çocuk, normal gelişme seyri içinde, onbeş yaşında bir genç hali ne gelir. Bu son derece tabii bir şeydir. Ama beş yaşındaki bir eşek, hiçbir zaman ve hiçbir yerde onbeş yaşındaki bir genç haline gelmez. Burjuva baylar, Marksizm - Leninizmi revizyonizmin gelişmesinin tabii sonucu ve uzantısı olarak görüyorlar... Marksizm-Leninizm, revizyonizme karşı mücadele edilerek gelişir, revizyonizm reddedilerek gelişir. Anlıyor musunuz? Yani siz "eşekliği" reddetmedikçe, "eşeklikle" mücadele etmedikçe, ne kadar büyürseniz büyüün, "adam" olamazsınız. Sadece daha yaşlı bir "eşek" olursunuz, o kadar." (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.436-437, Ocak Yayınları)

Evet, siyaset sahnesine ayak bastıkları günden bugüne dek Türk milliyetçisi ağudan bir türlü arınamayan Halkın Kurtuluşu ve Genç Arkadaş için bundan daha iyi bir benzetme maalesef bulamadık. Bunlar bugün geldikleri yerde, Türk milliyetçiliği yönünde biraz daha kartlaşmaktan öte bir şey yapmıyorlar. Onlar bugün "Hakkı Ağabey"(*) aracılığıyla, islamcı faşistlerle "ırkçılığa, milliyetçiliğe ve faşizme karşı" kol kola "mücadele" ederken; yarın bir başka "Hakkı Ağabey" aracılığıyla MHP ile de birleşerek, "ırkçılığa ve faşizme karşı mücadele" etmeleri gayet doğaldır.

Bildiri olarak çıkartıp, yürüyüşte devrimci ve ilerici insanlara dağıttığımız "İslamcı faşistlerle elele, HK böyle nereye?" başlıklı bildiri "Emeğin Sesi" yazarlarını oldukça rahatsız etmiş olacak ki, bize şöyle ca mur atıyorlar:

"Şunu da belirtmek gerekir ki, yürüyüşün di-

(*) "Hakkı Ağabey" tanımı bize ait bir tanım değildir. Yürüyüş sonrasında yapılan eylem - birliği değerlendirme ve birliği koruma toplantılarında HK siyasetinin dernek temsilcisinin sık sık kullandığı bir tanımdır. İslamcılar konuşmalarına "Bismillahirrahmanirrahim" diye başlarken, HK'lı temsilci de çoğunlukla "Hakkı Ağabey'in dediklerine katılıyorum" vb. şekilde başlıyordu.

ğer bir özelliği de, başlarını kumdan bir türlü çıkarmayan ya da çıkartmak istemeyen MAHLUKATLARIN bir çıkartma yaparak, dört duvar arasında kaleme aldıkları "kuş kularını" çok "aceleci" bir şekilde dağıtmaları oldu."

Bizlerin "pratik yapmadığı" vs. türküsü bütün oportünistlerin repertuarından çok iyi tanıdığımız bir türküdür. Bu türkünün ardında yatan anlayış, "dar ve kör pratikçiliği", kuyrukçuluğu "pratik" olarak görme; bunun dışında yapılanları "pratik" olarak görmeme anlayışıdır. Bizim pratik yapıp yapmadığımızı çok merak edenler, meraklarını giderebilecek imkanlara sahiptirler. İşi ucuz demagojilerle geçiştirmenin alemi yok!

İkincisi, getirdiğimiz eleştiriler karşısında, içine düşülen acizliğin ve tükenmişliğin bir ifadesi olarak bizlere yöneltilen "mahlukatlar" suçlaması, bunu yazanların içinde buldukları ruh halini gösteriyor.

Üçüncüsü, bizler dağıttığımız bildirimlerde sadece "kuşku" belirtmedik. Belli konular da yargılamalar yaptık ve kesin tavır takındık.

Sizler ki "uzlaşma" adına Karşı-Devrimle açıktan flört etmekten hiçbir rahatsızlık duymuyorsunuz; islamcılarla yürümek için kendi pankartlarınızı bile taşıyamıyor, taşıyanlardan bazılarını da zorla engellemekten geri kalmıyorsunuz, yolunuz açık olsun!

YORUYOŞTEKİ "MUHALEFET BLOKU" VE BAZI GRUPLARIN TAVIRLARI ÜZERİNE

Yaklaşık 10 000 Alman ve yabancıların yürüdüğü yürüyüşte bir de "muhaletet bloku" vardı. Bu blok, "ortak çağrı"ya imza atmayan; ATIF üyesi dernek, Devrimci İşçi (Dev-Yol), Dev-Sol, PKK, Komkar, İşçinin Sesi vs. gibi Türkiye-Kürdistanlı gruplar ve bazı Alman grupları tarafından oluşturulmuştu.

Yürüyüşte varlığı ile yokluğu hemen hemen belirsiz olan "muhaletet bloku"nun genel konumu, "ortak çağrı" yapanlarla ideolojik olarak esasta birlik içindeydi. "Muhaletet bloku" içinde yer alan Atif üyelerinin, diğerlerine oranla olumlu tavır içinde olmaları, genel konumu bozmuyordu.

Herşeyden önce, başta Atif taraftarları olmak üzere, "muhaletet bloku" olarak hareket edenlerin, islamcı faşistlerle ortak çağrı yapmamış olmaları kendi tutarsızlıklarıydı. Çünkü bu grupların istisnasız tümü KARŞI-DEV RİMCİLERLE —en azından bir bölümü ile bugün — EYLEMBİRLİKLERİNİN YAPILMASINI DOĞRU GÖREN GRUPLARDIR. Bu temel düşüncelerini bu eylemde pratiğe dönüştürmemeleri, kendi siyasetlerine duydukları kuşkunun ve güvensizliğin bir ifadesidir.

İkincisi, "muhaletet bloku" olarak yürüyen hiçbir grup, "ortak çağrı" yapanları birleş-

tiren temel faktörün "TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ" olduğu gerçeğini tespit etmediler. Daha da kötüsü, Türk şovenizminin boy hedeflerinden biri olan ve ona karşı mücadelesi ile övünen PKK'nın bu konuda TAMAMEN SESSİZ KALMASIYDI. Olayla ilgili bildiri bile çıkartmadı; "ortak çağrı" yapanlara tek kelime olsun yazılı eleştiri getirmeksizin "muhaletet bloku"nda yürüyen PKK'nın bu tavrı, onun "Türk şovenizmi"ne karşı mücadeledeki kararlılığını göstermektedir!!! Açıktır ki, ezilen ulus milliyetçiliği, ezen ulus milliyetçiliğine karşı "tutarlı tavır takınmaz". Bu genel doğru, somut bu eylemde PKK şahsında bir kez daha doğrulandı.

Üçüncüsü, "muhaletet bloku" olarak yürüyenlerin bir bölümü, karşı-devrimci yapıları gereği, "yabancı düşmanlığı"na karşı mücadeleyi, en iyi halde, Kohl hükümetine karşı mücadele olarak gösterip, Batı Alman emperya-lizmini halklara şirin gösterdiler. Daha da önemlisi, bu blok, yürüyüşün karşı-devrimci yönlerini tek kelime olsun eleştirmemiştir. Bütün bu ve benzeri sebeplerden dolayıdır ki bu blok —objektif olarak— "ortak çağrı" yapanları biraz utangaç, biraz da kısık sesle desteklemiştir.

Yürüyüşte bildiri aracılığıyla GDS, Spartakus ve biz geniş bir şekilde propaganda ve ajitasyon yaptık. Bizim bildirimlerimizin sayısının azlığı önemli bir eksikliğimiz olmasına rağmen, propaganda ve ajitasyon faaliyeti temiz başarılı oldu.

Biz eylem için iki ayrı bildiri çıkardık. Bildirinin birisi, esasta HK'nın islamcı faşistlerle yaptığı eylembirliğini teşhir eden bir içeriğe sahipti. İkincisi, R. Avcı'nın öldürülmesi üzerine genel tavrımızı konu alıyordu. Birinci bildiriye tanıdığımız devrimci, ilerici insanlara dağıtmakla yetinirken, diğerini yürüyüşe katılan herkese yönelik dağıttık.

Yürüyüşte dağıtılan GDS ve Spartakus bildirileri üzerinde durup, varolan belli yanlışlara ve ikiyüzlüklere değindikten sonra, kendi bildirimizde varolan belli hatalar üzerinde durmayı, hatalarımızı öz eleştiriyiyle aşmayı Marksizm-Leninizm bilimine ve Devrimci duyduğumuz sorumluluk gereği, bir zorunluluk olarak görüyoruz.

Önce GDS bildirisi:

"Ramazan Avcı arkadaş (!!), neo-faşist çete tarafından dövülerek öldürüldü" başlığını taşıyan bildiride ilk göze çarpan şey, GDS'in son dönemlerde giderek sistemleştirdiği "yağ çekme" tavrıdır. Bu tavır kendini R. Avcı için kullanılan "Ramazan Avcı arkadaş" tanımı ile olsun, yine R. Avcı'nın kardeşinin neredeyse anti-faşist biri olduğunu propaganda eden şu sözlerde kendini bulmaktadır:

"Katledilen Avcı arkadaşın kardeşi, cenaze yi Türkiye'ye naklederken, FAŞİZME ÖLÜM di

ye haykırdı. O, ikiyüzlüce yas ilan eden Batı Alman emperyalist devletinin temsilcilerinin ve Türk askeri faşist diktöörlerin temsilcilerinin yüzlerine karşı haykırdı:"

GDS'in burada iddia olarak ileri sürdüğü gibi, "FAŞİZME ÖLÜM" sloganının R. Avcı'nın kardeşi tarafından haykırıldığı, bizim için tartışma götürür bir konudur. Çünkü bizzat biz kendimiz de cenaze nakledilirken olay yerinde bulunmamıza rağmen, böyle birşey işitmedik. Daha da önemlisi, Avcı'nın kardeşi ne bir anti-faşisttir, ne de bir devrimci, hatta de mokrat bile değildir. Bunun böyle olduğu, olayları birazcık!!! da olsa yakından izleyen herkesin kabul edeceği bir gerçektir. Özellikle miting konuşmasını izleyenler, GDS'in bu tavrına sadece acı acı gülebirlirler. GDS kendini "babacan" tavrırlarda göstermek için olsa gerek, böylesi değerlendirmelerde bulunuyor. Bu tavır, revizyonistlerin ve oportünistlerin tavrının da gerisindedir. Mesela "Ortak çağrı" yapanlar bile, ne "arkadaş" tavrını, ne de "faşizme ölüm" sloganını propaganda malzemesi olarak kullanmadılar. Şunu da belirtelim ki, Cemal Kemal Altun olayında GDS'in takındığı tavır bildiğimiz için, bu "yağ çekme" işini pek yadırgamadık, sadece biraz güldük ve biraz da kızdık.

GDS bildirisinde **yürüyüşü düzenleyenlere, ve yürüyüşün platformuna tek kelime olsun eleştiri getirmemektedir.** O nun bu tavır objektif olarak yürüyüşü destekleme tavrıdır. Bizzat yürüyüşte dağıtılmak amacıyla çıkartılan bir bildiride, yürüyüşü düzenleyenler ve onun platformu hakkında tek kelime eleştiri getirmeyenlerin bu tavrırlarının elle tutulur hiçbir yönü yoktur, olamaz da. İslamcı Türk faşistleriyle bazı Türkiyeliler "devrimcilerin" ortak eylembirliği yaptıkları bir eylemde, başka bir durumda "kılı kırk kerem" GDS'in suskunluğu nasıl açıklanabilir? Hafta bugün karşı-devrimcilerle eylembirliklerine çok radikal karşı olan GDS'in, islamcı karşı-devrimcilerle yapılan bir eylembirliğinde dağıtmak için çıkardığı bir bildirisinde suskunluğu nedendir acaba? Belki denebilir ki, GDS yürüyüşü kimlerin düzenlediğini, ve platformunun nasıl olduğunu bilmiyordu, bunun için de bu konularda birşey söyleyemedi. Biz bu ve benzeri yönde gelebilecek gerekçelerin, gerekçe değil bahane olduğunu, ve bu gerekçeler ardına sığılmasının da ciddi yetsizlik olduğunu şimdiden kesin bir şekilde saptamak istiyoruz.

GDS bildirisinde doğru bir şekilde, faşizm tehlikesinin kaynağı vs. saptanırken, özel olarak Alman milliyetçiliği, ırkçılığı ve şövenizmi teşhir edilmemektedir. Daha çok faşizm üzerinde durulmaktadır. Halbuki bu olayda özellikle Alman komünistlerinin öncelikle teşhir ve tecrit edecekleri tehlikelerden bi-

risi, Alman milliyetçiliği, ırkçılığı ve şövenizmidir. GDS bildirisi bu yönüyle olumsuz bir konumdadır.

Bildiride "Avcı arkadaşın öldürülmesi, hangi ülkeden olursa olsun tüm dürüst ve korkusuz anti-faşistlerin, tartışmalar ve karşılıklı müzakereler vasıtasıyla, kahverengi kolera karşı somut ve pratik olarak ORTAK hareket etmeleri gerektiğini göstermektedir. BU KELİMENİN TAM ANLAMıyla ÖLÜM-KALIM MESELESİDİR!" deniyor. Bu doğru ve güzel sözlerin sahibi GDS'in son yıllarındaki pratiğine baktığımızda, ne yazık ki, burada söylenenlerin genellikle kağıt üzerinde kaldığını görüyoruz. Mesela 1982 1 Mayısında bir bölgede düzenlemek istediğimiz yürüyüşün yasal sorumluluğunu üstlenmeleri gerektiği şeklindeki önerimizi, "Kendi gücünü güvenin" gerekçesiyle geri çeviren GDS olmuştur!!! TKP/ML(B)'nin tümü hakkında henüz "reformist, revizyonist" genel tespitini yapmadıkları 1983 1 Mayısında, eylembirliği önerimizi "çok tutarlı"(!) gerekçelerle geri çeviren de bu GDS olmuştur. 1983 Martında beraber —diğer kardeşler de dahil— yaptığımız ortak toplantıda, bizlerin "yersonunu" konusunda kılını oynatmayan, proleter enternasyonalizmine tam anlamıyla ters, demokratlıkla bile ilgisi olmayan bir tavır takınan da yine bu GDS olmuştur. vs.

Bütün bunlardan dolayıdır ki, GDS'in burada söylediklerini pratiğe nasıl uyguladığını —son dönemlerde— ve uygulayacağını çok merak ediyoruz.

Spartakus bildirisi üzerine:

- "Türkiye'de Marksist-Leninist Partinin inşası"nın görev edindiğini söyleyen Spartakus, **bu somut eylemde esas olarak Türk milliyetçiliğini teşhir ve tecrit görevi ile karşı karşıya iken, bunu yapmamıştır.** Bildirisinde **esas** ağırlığı, Batı Alman emperyalist devletinin teşhirine ayırmıştır. Bu hata sadece Spartakus'a özgü değildir; değişik biçimde de olsa, bizim de bir hatamızdır.

- Somut bu eylemde kendini çok açık bir şekilde gösteren; islamcı faşistlerle bazı "sol" güçlerin eylembirliği hakkında Spartakus'un **tek kelime** eleştiri getirmemesi bütünüyle yanlış ve ilginçtir. Burnunun dibinde yapılan bir eylemin hangi güçler tarafından yapıldığını Spartakus'un bilmemiş olabileceği imkan sızdır. Bizim için, takınılan tavır kesinlikle yanlıştır. Propaganda ve ajitasyon adına ciddiyetsizliktir. Bu tavır **objektif** olarak islamcılarla yapılan eylembirliğini destekleme tavrıdır.

- Spartakus özel olarak islamcı faşistlerle bazı "sol" güçlerin yaptığı eylembirliğini teşhir etmemekle kalmamış; "ortak çağrı"yı da doğrudan eleştirmemiştir. Ortak çağrı yapanları birleştiren esas faktörün "Türk" olduğunu bildirisinde tespit etmemiştir.

- Spartakus bildirisi "Alman ırkçılığı", "militarizmi" vs. ye karşı tavrı sorununda, GDS bildirisine oranla olumlu bir konumdadır. Ancak bu olumluluk, onun yukarıda belirttiği -miz hatalarını ortadan kaldırmadığı gibi, GDS vari "yağ çekme" tavrını da haklı kılmamaktadır.
- Spartakus bildirisi, yapılan yürüyüşe doğrudan katılmama çağrısı yapmamaktadır. (Bu bizim bildirimizin de bir hatasıdır.)

KENDİ BİLDİRİMİZ VE HATALARIMIZ

Kendi bildirimizdeki esas hata, **bu somut eylemde** biz Türkiyeli/Kürdistanlı komünistlerin esas görevinin Türk milliyetçiliğini teşhir ve tecrit etme görevi olduğunun kavranması, ve bunun merkeze konmamış olmasıdır. Bildirinin ağırlığı bu göreve ayrılması gerekirken, bu görev ikincil planda kalmıştır. Bildirinin ara başlık bölümünde çok doğru bir şekilde, ortak çağrı yapanların birleştikleri noktanın "Türk olmak" olduğu vs. vurgulanmakta, proleter enternasyonalizmi savunulmaktadır. Ayrıca, "İslamcı faşistlerle elele, HK böyle nereye?" başlıklı ikinci bildiride esas ele alınan konu, "karşı-devrimcilerle, özel olarak da İslamcı faşistlerle yapılan eylemlerinin teşhiri" olmakla birlikte, Türk milliyetçiliği bu bildiride değişik yönleriyle doğru bir şekilde teşhir edilmiştir. Bütün bunlara rağmen, yukardaki hatamız önemlidir. **Sorunun önemini kavramadığımızın bir işaretidir.**

Bu esas hatamız dışındaki hatalar şunlardır:

a) Bildirinin altına, "Bu yürüyüşe katılmayın!" çağrısının konmamış oluşu, ve "alter natif bir yürüyüşün" gerçekleşmesi yönünde propagandanın yapılmaması.

b) Yanlış anlayışlara sebebiyet verecek bazı kelime düşüklükleri ve ifade bozuklukları. Mesela ara başlık altında, ilk paragraf içinde, ilk başta ayrımsız eylemler ya -panlar eleştirilirken —ki doğru—; hemen de yanında eleştirilenler özel olarak İslamcı -lar olmasına rağmen "İslamcı" kelimesi yazılmamıştır. Bunun eksikliği anlamı tamamen değiştirebiliyor. vs. Mesela bugünkü Batı Alman devletiyle Hitler faşizmi arasında bağ kurulurken, bugünkü yönetimin de faşizm olduğu anlamına gelebilecek formülasyon hataları var. Vb.

Bizim bu hatalarımızın içinde, **esas** hata olarak tespit ettiğimiz hata dışındakiler anlayış hatası olmayan hatalardır. Bunda bildirinin yeterli özenle hazırlanmamış olmasının da önemli payı vardır. Ancak esas hata olarak belirttiğimiz hata, anlayıştan kaynaklanan bir hatadır.

Bütün bu hatalarına rağmen, bildirinin devrimci bir bildiri olduğu; somut eylemle il-

gili en doğru tavrı takınan bildiri olduğu bizim için açıktır.

Kahrolsun Türk milliyetçiliği, ırkçılığı ve şövenizmi!

Kahrolsun Alman ırkçılığı, militarizmi, şövenizmi!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!
Yaşasın Alman ve yabancı anti-faşistlerin birleşik devrimci mücadelesi!

Kahrolsun Batı Alman emperyalizmi!
Bütün Alman ve yabancı faşist örgütlenmeler dağıtılmalıdır!

19.2.1986

Aşağıda ek olarak, Halkın Kurtuluşu ile ilgili çıkartılan bildiriye yayınlıyoruz:

İSLAMCI FAŞİSTLERLE ELELE, HALKIN KURTULUŞU BÖYLE NEREYE?

DEVRİMCİLER, DEMOKRATLAR, KOMÜNİSTLER,

Geçtiğimiz günlerde Ramazan Avcı adlı bir Türkiyeli insan, Hitlerci faşistlerin saldırısı sonucu ağır bir şekilde yaralanmış ve kaldırıldığı hastanede komadan çıkamayarak ölmüştür.

Biz, bu bildirimizde olayın siyasi bir caynet olduğu; faşist katillerin bizzat Batı Alman emperyalizmi tarafından korunduğu; bu olayın Alman olmayan ırklara ve milletlere karşı toplu katliam düzenleme yönünde ileri atılmış bir adım olduğu vb. üzerinde durmayacağız. Olayla ilgili tavrımızı bir başka bildiriye ortaya koymaya çalıştık.

Biz bu bildirimizde esas olarak, olayın rası tavrı takınan onlarca grup içinden biri olan Halkın Kurtuluşu siyaseti üzerinde duracağız. Halen devrimcilik, demokratlık ve e vet yer yer komünistlik adına hareket eden grubun, ideolojik ve siyasi olarak devrimci çevreden teşhir edilmesi görevi; bunların İslamcı faşistlerle eylemlerini yapmaları dolayısıyla daha da zaruri bir hal almıştır. Bunların adım adım Karşı-Devrim kampına doğru ilerleyişleri gerek genelde devrimci çevreye, gerekse özel olarak kendi tabanlarına gösterilmediği sürece, bunların gelişmelerinin Devrim cephesinde önemli tahribatlara, yıkımlara sebep olabilecekleri gün gibi açıktır. Bu gün İslamcı faşistlerle eylemlerini yapanların, yarın Doğu Perinçek'ler gibi faşist Türk devletinin ateşli savunucuları olmalarının önünde hiçbir ciddi engel yoktur.

İşte bu ve benzeri sebeplerden dolayı bildirimizde ağırlıklı olarak HK üzerinde duracağız.

Bilindiği gibi, R. Avcı'nın öldürülmesinden belli bir süre sonra, Hamburg somutunda İslamcı faşistlerden tutun da, Rus sosyal-em-

peryalizminin uşaklarına kadar, Troçkistlerden tutun da, AEP'nin ülkemizdeki hınc deyiçilerinin baş aktörü HK'ya kadar uzanan bir koalisyon cephesi, "ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı mücadele" adına birleştiler. Böyle bir ilkesiz ve kokuşmuş birliğin oluşumunu zorlayan ve kolaylaştıran sebeplerin neler olduğu üzerine her dürist devrimci kafa yormalı ve siyasi sonuçlarını Marksist-Leninist ölçekte tartmalıdır! Veya bir başka deyimle, faşist islamcı mollalarla Halkın Kurtuluşu, TKP ve "Genç Arkadaş" taraftarlarının ortak bir bildiri çıkartma ve ortak bir yürüyüş düzenlemeleri nasıl açıklanmalıdır? Yüreğinde devrime, sosyalizme ve Komünizme karşı bir nebze de olsa sempati besleyen her devrimci bu soruya ML temelde cevap aramalıdır!

Bu soruları gerçekçi bir bakış açısıyla cevaplayabilmek için, sözkonusu grupların geçmişlerine kısaca bir bakmalı, ve gelişme çizgilerini incelemeliyiz. Ve böylece onların hangi yılan eğrilerini çizerek —HK ve Genç Arkadaş'ı tartışıyoruz— bugün açıkça devrimci ihanet eden bu tavırlar içine girdiklerini belgelemeliyiz.

En başta şunu belirtmek isteriz ki, TKP yanlısı "Halkevi"nin islamcı faşist mollalarla eylembirliği içine girmesi ne şaşırtıcıdır, ne yenidir, ne de son olanıdır. "Atılım"ı izleyen her devrimci, bu karşı-devrim paçavrasının 1980 askeri faşist cuntasından bu yana sistemli olarak, MHP dışındaki bütün faşist ve gerici partilerle işbirliği yapma çağrısı yaptığını, bu yönde çırpınıp durduğunu bilir. Devrimci siyaset içinde yer alan her devrimci bilir ki, TKP'nin kardeş partisi TUDEH İran'da faşist Humeyni yönetimine devrimcileri, komünistleri açıkça ihbar etme şerefsizliğine rağmen, yakayı faşist mollalardan kurtaramamıştır. Tıpkı onlar gibi, TKP ve onunla bu konuda birleşenler de Türk islamcı faşistlerinden bu politika ile kellelerini kolay kolay kurtaramayacaklardır. Islamcı faşistler bu hizmetlerine rağmen, bu bayları af etmeyeceklerdir! Batı Berlin'de Celalettin Kesim'in bu gerici güruh tarafından öldürüldüğü, henüz hafızalardan silinmemiştir!

Hamburg somutunda "Genç Arkadaş" ismiyle tanınan çevre, yıllardır kendini "Türkiye solu"nun "merkezi" görme hastalığından kurtaramamış ve bu sevdıyla "Türkiye solu"na "yeni teoriler" taşıma görevini üstlenmiştir. Ne var ki, bunların yeni bir "Amerika" keşfetmiş gibi sarıldıkları "teoriler" ne yenidir, ne de proletarya için beş kuruluşluk değere sahiptir. Bunların savundukları "Avrupa'ya özgü politika"/"Türkiye'ye özgü politika" vb. tezler Euro-Komünistlerinin kaba reformcu görüşlerinin yeni ellerde, değişik koşullarda, yeni bir baskısı olmaktan öte birşey değildir. Bunlar öylesine pespaye tezler savundukları ve savunuyorlar ki, 1981'lerde Türkiye'de halk

savaşını başlatıp, bunu da SPD'ye alkışlatacaklarını iddia ederken, bugün de islamcı faşistlerle "ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı" mücadele ediyorlar!!! Her iki dönemde de sağcı öz belirleyici durumdadır.

* Biz Bolşevik Partizan siyaseti ve taraftarları için, gerek Halkın Kurtuluşunun, gerekse "Genç Arkadaş" çevresinin, islamcı faşistlerle eylembirliği yapmaları ne şaşırtıcıdır, ne de tesadüftür. Biz, oyunun tam olarak kurallara uygun oynandığını, beklenen sonucun açıkça ortaya çıktığını düşünüyoruz. Gelişmelerin buralara kadar varacağını, yayın organlarımızda defalarca teorik olarak ortaya koyduk. Bütün bunlardan dolayı, ortada anormal bir durum yoktur.

Türk, Kürt, Ermeni, Arap ve diğer milliyetlerden Devrimciler,

Halkın Kurtuluşu hangi evrimi izleyerek islamcı faşistlerle eylembirliği yapma "şerefini" erişmiştir? 1980 öncesi, Türkiye-Kürdistan'da hemen her şehirde, MHP'li faşistlerle işbirliği halinde devrimcilere, komünistlere, sıradan demokratlara saldıran, ortaçağdan kalma, paslı-isli kafalılarla bugün yurt dışı şartlarında eylembirlikleri yapmanın özel gerekliliği nedir? Daha düne kadar, yurt dışında birçok yerde devrimcilere sokaklarda bildiri dağıttırmayan; boğanın kırmızıyı görmesi gibi bıçaklı-sopalı saldırganlar düzenleyen bu gerici güruh, bugün hangi değişiklikler sonucu devrimcilerin "ırkçılığa, milliyetçiliğe" karşı mücadelede birer müttefiki haline gelmiştir? vb.

+ Biz çok açık ve yalın bir dille diyoruz ki, islamcı faşistler konularında hiçbir değişiklik yapmamışlardır. Dün olduğu gibi, bugün de onlarla ve genelde karşı-devrimcilerin tümüyle, eylembirlikleri yapmanın özel hiçbir sebebi yoktur. Tersine, bugün düne oranla daha fazla bir enerji ile karşı-devrimcilerin teşhir ve tecriti görevi olarak önümüzde durmaktadır. O halde HK'nın buralara kadar yuvarlanması, ve karşı devrimcilerle açıkça flört etmesi nasıl açıklanmalıdır? Bu soruya genel olarak verdiğimiz cevap şudur: HK'nın buralara kadar yuvarlanmasının ESAS SEBEBİ, onun izlediği sağcı oportünist çizginin 1980 askeri faşist cunta sonrası adım adım reformizm yönünde gelişmesi, ve giderek pratikte kendini bu yönde tamamlamaya çalışmasıdır. Bu değerlendirmenin bütün yönlerinin ortaya konması başlı başına bir makalenin görevidir.

HK'nın karşı-devrimcilerle sarmaş-dolaşma politikası, başlıca şu kesitlerden geçerek oluşmuştur diyebiliriz.

* HK 1979'larda bırakalım TKP gibi karşı

devrimci grupları, Partizan'la bile eylembirliklerine yanaşmıyordu. Bu dönemde belirleyici özelliği, kendini beğenmiy burnu büyüklüktü. 1979/80 yıllarında HK'nın yayın organlarında TKP vs. için kullanılan "sosyal-faşist" ifadeleri artık adım adım geri çekilmeye başlanmıştı, 80 sonrası bu yönde hızlı bir gelişme yaşandı. Bu adımı, "karşı-devrimcilerle" "resmen değil" ama, "resmi olmadan" eylembirlikleri yapma adımı izledi. Öyle ki, HK içeriği üzerine anlaşırsa da, 1981/82 yıllarında TKP ile vs. aynı bildirinin altına imza atmıyordu. Bunu henüz kendi durumunda "oportun" görmüyordu. Tersine bu noktada kendisini haklı olarak eleştirenleri "kavrayışsızlıkla" suçluyordu.

* 1982'de bizim dışımızda bütün Türkiye'li gruplar —devrimci, karşı-devrimci hepsi— 12 Eylül yürüyüşünde biraraya gelerek eylembirliği yaptılar. HK da bu eylembirliğine "resmen" olmasa da katıldı. Bu birliğin gerçekleşmesinde, bugün "Genç Arkadaş" çevresi olarak tanınanların ÖZEL çabalarını belirtmek istiyoruz. Onlar haklı olarak, "Maoculara sosyal-faşistleri" birleştirdikleri yönünde sevinç gösterileri yapmışlardı.

* HK karşı-devrimcilerle eylembirliği yapmanın koşullarının daha da elverişli hale geldiğini gördüğü andan itibaren, sosyal-faşistlerle açık ve "mertçe" eylembirlikleri yapma politikası izlemeye başladı. Ve geçmişteki utangaç, çekingen tavrını terketti. O buyönde öylesine "açıkyürekli" ve "bonkör" adımlar attı ki, birçok insan "hayret" demekten kendini alamadı. Mesela 1983 Ağustos'unda Türkiye de cezaevlerindeki özgürlük mahkumlarının başlattığı açlık grevlerini desteklemek için kurulan "Dayanışma Komitesi"ne katılmak isteyen TKP'liler için HK şu şartı öne sürüyordu: "3 bin DM para, 10 kişi açlık grevine yattırır ve 5 kişi de komiteye verirseniz, gelip katılabilirsiniz."

* HK bir dönemler "faşizmin koltuk değneği" dediği Ecevit'in bir süre için faşist cunta tarafından "cezaevine" konmasını protesto ederek, bir kez daha devrime ihanet etmiştir. O, Ecevit'e yapılan baskıyla, devrimci ve komünistlere yapılan baskıyı eşitleyerek; Ecevit'in savunduğu "demokrasi" ile komünistlerin savunduğu demokrasi arasındaki NİTELİK - SEL farklılığı gözlerden silerek; Ecevit'i hal kımızın bir "parçası" ilan ederek, Karşı-Devrim yolunda hayli mesafe katettiğini ortaya koymuştur.

* İşte bu ve benzeri gelişmeler sonunda, şimdilik konakladığı; islamcı faşistlerle eylembirliği yapma bataklığına ulaşmıştır. Gerçeklere bilerek gözlerini kapamak istemeyen her devrimci, bizimle birlikte şu tespitleri yapmak zorundadır!

A) Genel olarak karşı-devrimcilerle, özel olarak da islamcı faşistlerle eylembirliği ya-

panlar, bu tavırlarıyla Karşı-Devrime hizmet ediyorlar. Bunlar İsmail Bilen'lerin ve Doğu Perinçek'lerin izinde yürüyorlar! Bugün bunu yapanların, yarın MHP'li faşistlerle de eylem birlikleri yapmalarının önünde ciddi hiç bir engel yoktur.

B) Bugün karşı-devrimcilerle eylembirliği yapanlar, yarın silahlı halk ayaklanmasına militan anti-komünist temelde karşı çıkabilirler. Bu yönde gelişmeleri için gerekli teorik temel önemli ölçüde bugünden hazırlanmaktadır.

C) Alman ırkçılığına ve milliyetçiliğine karşı mücadele adına karşı-devrimcilerle birleşenlerin çıkarttıkları ortak bildiri de Türk ırkçılığına, milliyetçiliğine tek kelime eleştiri getirmemiş olmaları, tek kelimeyle UTANÇ verici bir tavrıdır. Bu tavrı takınanların, yarın Türkiye-Kürdistan'da bir Kürt milli hareketi geliştirdiğinde takınacakları tavrın hiç de bilinmez bir sır olmadığı açıktır. Bunların içine battıkları Türk milliyetçiliği, proletaryanın enternasyonalizmine bir saldırı, Türk faşistlerinin ırkçılık ve şövenizm politikasına bu lunmaz bir DESTEKTİR.

D) Bütün bunlar, bugünkü şartlarda karşı-devrimcilerle eylembirlikleri yapmak doğrudur diyenlerin, bu siyasi teorik tespiti tutarlı bir şekilde pratiğe uyguladıklarında ne relere kadar gittiklerinin; Karşı-Devrim ile proletarya adına, Marksizm-Leninizm adına nasıl utanmazca flört ettiklerinin açıkça kanıtıdır. Biz özellikle bu bağlamda, Partizan, DHB'nin çeşitli kesimlerini ve Kawa'dan arkadaşları uyarmak istiyoruz. Karşı-devrimcilerle eylembirlikleri yapmanın doğru olduğunu savunmak, kişiyi işte bu bataklıklara kadar götürmek zorundadır. Sorun niyet, istek sorunu değil; politika sorunudur. Bu politika pratiğe tutarlı bir şekilde uygulandığında, bunun dışında bir başka yere varılamaz.

Bolşevik Partizan siyaseti olarak, bu konuda beş yıldan beri getirdiğimiz eleştirilerin, yürüttüğümüz polemiklerin, genelde bütün devrimciler açısından, özel olarak da bu üç grup açısından önemle incelenmesi ve tavır takınılması gerektiği inancındayız.

- GENELDE KARŞI-DEVİRİMCİLERLE, ÖZELDE İSLAMCI FAŞİSTLERLE EYLEMBİRLİĞİNE HAYIR!

- YAŞASIN DEVİRİMCİ TEMELDE EYLEMBİRLİKLE Rİ!

- YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

- KAHROLSUN OPORTUNİZM, REVİZYONİZM VE REFORMİZM!

- BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

HAMBURG
BOLŞEVİK PARTİZAN
TARAFTARLARI

9.1.86

BOLŞEVİK PARTIZAN

Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bîndest yekbin!

(Belavoka komita brêvebırına gışti (merkezi) PKT/ML(B) bı imza ku gıhiştiye me, em çap û beladıkın.)

DEVLETA FAŞISTA TIRK ÊRİŞÊN SINURÎ DAJO LI SER ŞERGERÊN PKK, HRK, ERNK!
PKT/ML(B) KU, JI KOMİNİSTÊN NETEWA TIRK, KURD U NETEWÊN DIN PÊK HATIYE,
ÊRİŞÊN FAŞİSTÊN TIRK LI GEL PKK, HRK, ERNK LENET DIKE!

ÊRİŞ Û QETLIAM ÊN LI GEL ŞERGERÊN PKK, HRK, ERNK, PEŞ EK JI ÊRİŞEN
BO ORTÊHILDANA GELE KURD E!

PKK Û BI SEROKTIYA WÊ SERÊN ŞERGERÊN HRK, ERNK LI HEMBER DEVLETA FAŞİST,
ŞERÊ DIJÎ ZILMA NETEWÎ, DIJÎ QETANDINA NETEWA KURD; Û ŞERÊ DIJÎ YEKİTIYA
BÊ DIL... DI VAN NOQTEN DE EM LI VÎ ŞERÎ BÊŞERT ALİKARIYA XWE DIPEYIVİNIN!

BIMRE ZILMA NETEWÎ! BIMRE ŞOVENİZMA MEZIN-YA TIRK!

RİYA, RASTÎ DAWIYA ZILMA NETEWÎ; DIJÎ QETANDINA NETEWA KURD Û WEKHEVIYA
TIM GELAN-EV RÊYE-: BI SEROKETIYA PROLETERYA ŞOREŞA GELÎ YÊ DEMOKRATIYE!

Geli Şorışger û Hogırno!..

Karkerên zanistiya çini jı tım gelên Tırkiyê!..

Tu roj tıneye ku, weşanên çina serdeste faşist.dınıvisine, Kurdistana Tırkiye da "tên
teqibkırın", "pey rêcê ne", pêşên çiyada "xıstıne quncık", "xainên veqetandınê", "çetên
veqetandınê" behs dıke. Tu roj tıneye ku, behsa "Leşkerê qehreman ê Tırk operasyonên
xwe ajoten ser eşqiya yê veqetandınêş" nakın. Weşanên faşist resmên jinên Kurd a ne
koçera bı çadırên wan va reng û reng çap dıke. Bı fermanın şerokê cunta yê Kenan Ev-
ren, ewên ku esir nayên gırtınê tên kuştın... Bı ser Rêziya "Dawiya Eşqiya".

Neden Kürtçe?

Değerli okuyucu,

Bolşevik Partizan'da bu sayıdan itibaren Kürtçe olarak da yayın yapmaya başlıyoruz. Bundan böyle her sayıda gücümüz oranında belli sayıda sayfamızı Kürtçe yayın için ayıracağız. Şimdilik özellikle milli sorun ile ilgili bazı önemli yazıların Kürtçelerini yayınlamaya çalışacağız. Çeviri gücümüz çok sınırlı olduğundan, bugün ancak çok az sayıda yazıyı Kürtçe yayınlayabilecek durumdayız.

Kürtçe yayını yeni bir yılda başlatmamız-

da, TKP/ML(B)'nin III.Konferansında aldığı, ve bizim de doğru bularak bütünüyle katıldığımız şu karar belirleyici rol oynamıştır:

"TKP/ML(B)'NİN "EZİLEN ULUS VE MİLLİYETLERİN DİLİNİ, ÖZELLİKLE DE KÖRT ULUSUNUN DİLİNİ KOMONİST PROPAGANDANIN BİR ARACI YAPMADIĞI" TEZİ İLE İLGİLİ

Bu konudaki görüşlerimiz şöyledir:

- Türkiyeli komünistlerin önünde, propaganda ve ajitasyonlarını yalnızca hakim ulusun dili olan Türkçe ile değil; Türkiye'deya şayan ezilen ulus ve milliyetlerin dilinde de; **bütün dillerde yapma görevi vardır.**

(Devamı s. 4'te)

Dı dema 16. Tebaxê, bı navê seroketiya kurmaye Gelemperi (Genelkurmay Bşk. lıgı), ya dewleta faşî'ya Tırk cıvatek jı bo weşaniyan hat pêkdayin. Dı vê cıvatê de berpırsiyarên leşkeriya faşist ya çına serdest ramanên xwe lı ser şerê Gerilla, ku lı Kurdistanê bı seroketiya PKK dı dema 15 Tebaxê 1984 dest pêkır û lı ser "Operasyonên" xwe dan berçav. Bı gori gotinên wan, ku ew bı xwe beyan dıkan jı dema 15 Tebaxê 1984 heya demê dı vı şerê Kurdistanêde jı ordiya faşistê Tırk û jı teqwiye wan 56 mırî, û jı PKK ê û bı seroketiya wê jı HRK û ERNK ku ew dibêjin "komeley veqetandinê" jı 97 mırî hene. Faşistên Tırk hê dibêjin "63 qelati jı" aliyên teroristanva hatine kuştinê. Ev tıştê ku êdî jı aliyê çına serdestva jı nayê veshartın û bı navê kurmaye Gelemperi tê gotin û daxwewaniya vi tıştî pewıst dıbinın û weşanên xweda reng û reng dırovısinin, heqıqeta vitıştî çıye? Û ramana proleterya zanistiye çini çıye?

EM ALİKARİYA ÇI DİKIN?

Dı weşanên çına serdest'da "çetê veqetandinê", "eşqiya" û bı vi awayi cıvata weşaniya seroketiya qurmaya gelemperi jı çawa dibêje qesda wan PKK û bı seroketiya vê HRK û ERNK'ye. Pıştî 12 İlonê PKK dı rêç a xurtbun û amadebuna şer de meşî û qadro û sempatizanên xwe te'limêde derbaskır, bı gırani şerê rızgariya netewi dı Kurdistanê Tırkiyê'de ajot û çawa ew bı xwe dibêjin jı bo Kurdistanê Serxwebu saz buna dewletê, bı "Şerê Geli" bı Darawa xwe, dı dema 15 Tebaxê 1984 bı tevgêra Gerilla dest pê kır.

Eva Daxwanike lı gori quweta PKK dı navbera wê û lı hember devletê Tırk, û bange ke, ku lı Kurdistanê Tırkiyê gel terê şerbe. Destpêka şerê PKK'e dı demeke, ku gel seri hıl nedane û demeki bédangda bı xurtaniya xwe destpêkır. Lê belê programa PKK daxweyaniyek dij serdestiya netewi û ifadeki azadiye. PKK, ku şerê xwe bı serê xwe tenêji bajo, teoriya ku bı navê şerê geli dıparêze, bı heqıqeta xwe teoriki "Foko,"tibeji, ew şerê ku dij çinên serdesten faşî yên Tırk dajo, ku dıji zılma netewiye ev aliya; parêztına serxwebuna gelê kurd, û ew aliyê ku dıji gedexebuna avakırına dewletêki netewa Kurd û dıji yikitiya bédıl ku Xe'nci Tırkan gelên dın mafên xweyên wekheviye naperêzun dij vana û bı vi aliyi şerê PKK bê gotın te alıgırtın.

PKK dı serê xwe de, vi aliye Darawa wêde, sempatizan dılxweşiya tım Kurdên Tırkiyê, ku tên çewısandın, dıkıre. Ev dılxweşi, xwestek û sempatiya gelek karker, gundî û kedkarên Kurd, bı alikariya wan dıde nişan; ku ew dıji leşkeriya faşî ya Tırk şer dıke, dıji wê zılma ku deh salın lı ser gelê Kurd dajo, şerê PKK ê lı hember van dılê kurdan xweşdıke. Disa bê şek, proleterya zanisti ya tım gelen sempatiya xwe dıda nişan, we lew ew bı şerê xwe de tenê beji û sempatiyê bê nişan dayin.

Şerê PKK lı hember dewleta faşist, pêwıste bı aliyê Proleterya zanistiya çini û bı aliyê gışt şorışgeranva bê alikari kırın û ew bıbin xwedi vi serî; Lewra ev şer bê dengiya ketiye ser Tırkiye dıqelışine; ev şer éwrên reşên ku lı hember çini ye dı de bayê; Ev derbeki mezine lı suretê çına serdest, ku tım dibêje "me pelıqand, me dardakır, me kuşt, me xelaskır"; Jiyan dıde nişan ku çawa tê zanin dewleta faşist, çinên serdest usa xurt nine; Ev dewleta ku lı hember grubeki bı bıryari, çekdari û hazır dımelıse, dıde nişandayin ku çına karker, hêzên kedkar, tım keşên ku tên tedayi kırın bo şoreşê bı çekdari û komeli bılege ev dewleta faşist lı hember wan gasi kâxezeki ne gırane; dı vı alide gere şerê PKK'ê bê alikırın.

Em koministen Tırkiyê, ku jı gelek gelanın, dı Şerê dewleta faşista Tırk lı hember PKK'ê de bê gotın em lı cem PKK'ê ne. Em dı vı şeride, Şerê PKK û bı seroketiya wê şerê HRK, ERNK ku dıji zılma netewi de tê û serxwebuna gelê Kurd daxweze em van noqten bê şek û bê şert alikari dıkan. Disa em berxwedana wan a dıji faşizmê ku teslim nabın alikari dıkan. Gerek eva bıve nişangek.

Em êrişên çinên serdestên faşistên Tırkiyê, ku lı ser PKK, lı ser Şergerên HRK û ERNK dajon lenet dıkan.

Ev şerê çına serdestên faşist, ku pêşiyê lı ser şergerên PKK, HRK û ERNK ê dajon ne tenê bo wane. Dı vı şeride ordiya faşista Tırk, gıranike we yê mezin rakıre mıntıqa Kurdistanê, wek ew mıntıqa disa işgal kırıye; gelê Kurd xwin dıgrı, Dı gelemperiya gundên Kurd de qereqol avakırine.

Bı teybetî cihên ku lê şer dibe, çuyın û hatına van gundan tım tê qontrol kirinê. Zıl'm û Lêdan û lêker bı hezaran perekine. Dı diroka Kurdistanê'de cewisandineki gı-rantır tê kirin. Dı şerê lı hember PKK, HRK, ERNK de ew gunden ku alikariya çinên serdestênfaşist nakın ew ji tên tedayi kirin. Dı şerê hember PKK, HRK, ERNK de, hedefa çinên serdest ên faşist lı hember serhıldana şerê netewî û cıvakiya gelê Kurde. Ew resmên wan ku tên kuştın, dı weşanen xwede didın nişandayın armanc dikın, ku çarê gelê Kurd û tım şorişgerên Tırkiyê bide tırsandin û dibêje dawiya weji eve.

Iro êrişên çinên serdestên Tırk lı ser şergerên PKK-HRK-ERNK bı xusûsı lı hember gelê Kurd û gelemperi lı hember gelê Tırkiyê'ye. Dı şerê despêka faşistan Peşek iro lı seriye. Loma iro dijî faşistan sekinandin erka tım şorişger û demokratane.

EM DIJÎ ÇINE?

Lı hember êrişên faşistên Tırk ku dajone ser şergerên PKK-HRK-ERNK, gırtına me lı get şergerên PKK wê ménê nine ku em bı ramani, siyasi û komelî û rêxistin û taqtiken va bı PKK re rêçeki danin, na; Ū her usa ji eva ne şerteki yekemîne ku em PKK'ê xwê yi der tên. Me lı jorê got, em alikariya PKK-HRK-ERNK bı çı awayî û heya ku dikın. Pıştı wi qasi gelek rêxnê (eleştiri) me lı gel xeta PKK'ê hene. Bı gelemperi hınek Rêxnê me:

* Ramana me ew e ku, xet û taqtikên PKK'ê lı gel şoreşa Kurdistana Tırkiyê ne ramaneki çına karkere lê belê ramaneki burjuvaziye netewgeriye. Darama (program)a PKK'ê, şoreşa Kurdistana Tırkiy-e jı şoreşa Tırkiye dıqetine; mesela helbûna netewî dıde navçê (merkez) û helbuna, mesela netewî (milli) ne bı ramaneki seroktiya ramana çına karker pêk dine. Jı bo PKK'ê yêkbuna netewa Kurd dı tevgera netawıde pêstırı yêkbuna karker û kedkarên jı nuçe gelan bı seroktiya proleterya tê; û pêstırı yekbuna karkerên cihanê tê. Ger çıqa PKK dıvê ez partiya çına karkerim û Marksist û Leninistım, lê bı heqiqet ew ne Marksist û Leniniste, ew bı Darawa xwe rêçeki netewı burjuvaziye.

* Xeta (strateji) PKK'ê ya leşkerı ne xeteki leşkeriya Leninist e. Rêça xeta wê ya leşkerı, bı navê şerê gelı de, xetek leşkeriye, jı teoriya foko ye. PKK iro çek lı desta dijî dewleta faşı ya Tırk şerdıke û bı vı awayı şerê wê ya dij emperyalı, ne bı bıryarı dij emperyalizm, sosyal-emperyalizm û her awayê paşverutiye ye.

* PKK dı gelemperi cihanê de Sosyal-emperyalizma Rus reddıke, hê serdajı sosyal-emperyalizma Yekitiya Sovyet e iro bı êriştı hêzekı sosyalist dibıne; bo şoreşa Kurdistan (gelemperi Tırkiyê) muttefik dibıne; mesela işgala Afganistan dı weçeki "enternasyonalizme proleterya" dibıne. Dı pratikide ittifaka siyasi bı vı ramani ye. Dı dema ku PKK vê xeta siyasi terk neke, dı leyistka dijwariya Sosyal-emperyalizma Rus an dane. Gıjbuna PKK dı vı aliyye an aliye dınde xwe bıde nışan ye belibe ger PKK dı ramaniya xwe de dı serxwebuna netewe, aliye wê yi netewı û anti-emperyalizma wê ye bê bırgarı dı pratikede ye kıvş be.

* PKK lı hember ramanê cure dı nav xwe de û lı hember komelên "çep" ên dın, pıştı qonaxekı, bı usûla xwe xızmeta dij-şoreşê dıke. Bê ispat mora ajaniyê lı kesa dıxe û tu dılhêşiyê nabıne. Bo hılweşındına zıda êrişên bı keyfiyeta dij şoreşı û sosyal-faşistı dıke.

Me gelek çar lı ser van xetê PKK nıvın. Iro şundajı lı hember van xeta emê şerê ramana ideoloji bıkın. Xwesteka me ewe ku, bıngiha PKK van nexweşıyan bıbine, loma em alikari dikın. Lê belê şerê ramani mayê wê menê ku dışerê navbeyna wê û dewleta faşistde ku ew şerê ideoloji bıbe mani-ê hevkarı û xweyi derketına PKK ê.

Bı her awayı em dijı dujmıniya PKK ê ne ku hınek komelên Tırkiyê yê opportunis-revizyonist berê xulamê sosyal-emperyalizma Rus T.K.P. û "Yekitiya Çep = Sol Birlik" û hınek komelê şorişger mina Partizan, Dev-İşçi, HK/Emeğin Sesi ku "dijmıntiya PKK"ê kirıne siyaseta xwe ya merkezi; Ū wı awayı em dijı usula PKK ê ku bı teybetı ew lı hember komelên şorişger usuleke dij-şoreşı dıpareze.

Gor me, "Dujmıntiya PKK ê" jı vır tê, ew komelen ku, dujmıntiya PKK ê kirıne siyasiya xwe ye merkezi (ewên ku bı navê şoreşa Tırkiyê xeberdı dın) jı şoveniya Tırkê mezin ku jı Kemalizmê miras maye jı vır tê, bı teybetı (komelên netewiyên Kurd) jı şerê PKK ê kumresiyê dıken, dujmıntiya wanji jı vır tê.

(Baştarafı birinci sayfada) NEDEN KÜRTÇE?

- Bu, bütün milliyetlerden proletaryanın birleşik bir partisini yaratma; ve çeşitli milliyetlerden proleterleri, emekçileri kaynaştırma; birleştirme için mutlaka çözülmesi gereken bir görevdir.

- Bu görevin çözülmesi yönünde atılacak her adım, hem esas olarak hakim ulus şövenizmine, hem de aynı zamanda ezilen ulus milliyetçiliğine darbe vuracaktır.

- Ezilen ulus ve milliyetlerin dilinde yayın, öncelikle ve özellikle, bizzat o ulusun ve milliyetlerin yerleşmiş olduğu bölgelerde yapılacak çalışmada belirleyici bir öneme sahiptir.

- Türkiye'de ezilen ulus ve milliyetlerin dilinde yayın yapma görevinde ilk ele alınması ve çözülmesi gereken, Kürt dilinde yayın yapma sorunudur. Çünkü Türkiye'de milli meselenin esasını Kürt milli sorunu oluşturmaktadır.

- Biz bugünkü gücümüzle kesinlikle böyle bir görevi, mesela en temel belgelerimizin Kürtçeye çevrilip yayınlanması düzeyinde bile çözebilecek durumda değiliz. Bizim bugünkü gücümüzle yapabileceğimiz şey, bu görevi tespit etme; propagandasını yapma, ve adım adım çözebilmek için belli görevlendirmeler yapmaktır. Bunun yanında, belli bildirimlerin (mesela milli mesele ile ilgili tavır takındığımız) Kürtçeye çevrilmesi vb. de bugün ele alınıp çözülebilecek görevler olarak tespit edilebilir.

o Biz geçmişte bu görevin varlığını tespit ettik. Belli görevlendirmeler de yaptık. Ancak bu konuda somut birşey ortaya çıkmadı. Bu, bizim bu konuda gereken önemi vermediğimiz bir ifadesidir. Ve bu noktada bize getirilen böyle bir eleştiri haklıdır.

o Biz sorunu, özellikle eski kardeşlerimiz, ve Spartaküs ile polemik içinde, "Sorun, bir kereye mahsus, bir bildiriye Kürtçeye çevirmek ve yayınlamak değil; ya da şu veya bu sloganın Kürtçeye de çevrilip, Kürtçe de yayınlaması değil, böyle bir yayının sürekliliğinin sağlanmasıdır" vs. şeklinde koyduk. Bu, soruna yanlış yaklaşan bir koyuştu. Tabii ki sorun, bazı sloganların Kürtçe de atılması ile, bir-iki bildirim Kürtçe de yayınlanması ile çözülmeyecektir. Ama eğer bugün bu yapılabiliyorsa, bunun yapılması, "esas çözüm bu değildir" adına reddedilmemelidir. Çünkü bu, küçük de olsa, sorunun ciddiye alındığını, çözülmeye çalışıldığını gösteren bir adımdır. Ve bu adımın atılması, sorunun gerçek çözümünü engellemez; tersine, o yönde gelişmeyi hızlandırıcı bir rol oynar. Öyle ya da böyle, Kürtçe yayın -- bu, belli sloganların Kürtçeye çevrilmesi, atılması düzeyinde bile olsa, eğer bugün yalnızca bu yapılabiliyorsa -- Türk faşist hakim sınıflarına karşı kesin bir tavır, Türkçe dışındaki dillere yapılan baskıya, somutta Kürt diline yapılan baskıya karşı oluşun, somut ifadesidir. Bizim, eski kardeşlerimizin ve Spartaküs'ün demagojik "çaba"larına karşı bir tepki olarak da, bugün yapabileceğimizi de yapmamamız kesinlikle yanlıştır. Bu yanlışı düzeltmeli; bugün bu konuda yapabilecek durumda olduğumuzu (mesela belli temel sloganlarımızın Kürtçe propagandası; belli bildirimlerimizin, yazılarımızın Kürtçe de yayını) mutlaka yapılmalıdır.

- Kuşkusuz bizim bu noktadaki hatalarımızın, milli sorunla ilgili diğer hata ve sapmalarımızla bağı vardır.

Biz, doğru bulduğumuz bu karar doğrultusunda yaptığımız Kürtçe yayını, öncelikle Türk ırkçı-faşist hakim sınıflarının ezilen Kürt ulusunun diline karşı yaptıkları baskıyı protestonun somut bir ifadesi olarak kavırıyoruz. Ve şimdiye kadar gücümüzü bu noktada yeterli seferber etmemiş olmayı önemli bir hata, pratikte Büyük-Türk şövenizminin yasak zincirini kırma konusunda üzerimize düşeni, gücümüz oranında yapabileceğimizi yapmamış olma anlamında, bir hata, bu anlamda Türk şövenizmi ile uzlaşan bir pratik tavır olarak değerlendiriyoruz.